

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého rozšířeného senátu)

27. září 2018*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika – Omezující opatření vzhledem k situaci v Egyptě – Zmrazení finančních prostředků – Přípustnost – Cíle – Kritéria pro zápis dotčených osob – Prodloužení zápisu žalobců na seznam dotčených osob – Skutkový základ – Námitka protiprávnosti – Právní základ – Proporcionalita – Právo na spravedlivý proces – Presumpce nevinoty – Právo na řádnou správu – Nesprávné právní posouzení – Zjevně nesprávné posouzení – Právo vlastnit majetek – Právo na obhajobu – Právo na účinnou soudní ochranu“

Ve věci T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, s bydlištěm v Gíze (Egypt),

Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, s bydlištěm v Káhiře (Egypt),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, s bydlištěm v Gíze,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, s bydlištěm v Gíze,

původně zastoupení J. Lewisem, B. Kennellym, QC, J. Pobjoyem, barrister, J. Binnsem, S. Rowem, solicitors, a J.-F. Bellisem, advokátem, poté B. Kennellym, J. Pobjoyem, S. Rowem a H. de Charettem, advokátem,

žalobci,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a I. Gurovem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je žaloba na základě článku 263 SFEU znějící na zrušení zaprvé rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/486 ze dne 20. března 2015, kterým se mění rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. 2015, L 77, s. 16), zadruhé rozhodnutí Rady (SZBP) 2016/411 ze dne 18. března 2016, kterým se mění rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. 2016, L 74, s. 40), a zatřetí rozhodnutí Rady (SZBP) 2017/496 ze dne 21. března 2017, kterým se mění rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. 2017, L 76, s. 22), v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobců,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (pátý rozšířený senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, I. Labucka, A. Dittrich, I. Ulloa Rubio a P. G. Xuereb, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. července 2017,

vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu a skutkový rámec

A. Akty přijaté Radou ve vztahu k žalobcům

1 V návaznosti na politické události, ke kterým došlo v lednu 2011 v Egyptě, přijala Rada Evropské unie dne 21. března 2011 na základě článku 29 SEU rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. 2011, L 76, s. 63).

2 Body 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/172 uvádějí:

„(1) Evropská unie dne 21. února 2011 prohlásila, že je připravena podpořit pokojný a spořádaný přechod k civilní a demokratické vládě v Egyptě založené na zásadách právního státu, při plném dodržování lidských práv a základních svobod, a podpořit úsilí o vytvoření ekonomiky zaměřené na posílení sociální soudržnosti a podporu růstu.

(2) V této souvislosti by měla být uložena omezující opatření vůči osobám, jež byly shledány odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, neboť tím připravují egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi.“

3 Článek 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, ve znění opravy uvedeného rozhodnutí (Úř. věst. 2014, L 203, s. 113), stanoví:

„Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje náležející osobám, jež byly shledány odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, a fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům nebo orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze, anebo těmito osobami, subjekty nebo orgány vlastněné, držené či ovládané.“

4 Článek 5 druhý pododstavec rozhodnutí 2011/172 v původním znění stanovil, že se toto rozhodnutí použije do dne 22. března 2012. Třetí pododstavec tohoto článku stanoví, že toto rozhodnutí je průběžně přezkoumáváno a pokud bude mít Rada za to, že jeho cílů nebylo dosaženo, bude odpovídajícím způsobem změněno nebo jeho platnost prodloužena. Na základě tohoto posledně uvedeného ustanovení Rada několikrát prodloužila platnost uvedeného rozhodnutí o dobu jednoho roku, když postupně přijala rozhodnutí 2012/159/SZBP ze dne 19. března 2012 (Úř. věst. 2012, L 80, s. 18), rozhodnutí 2013/144/SZBP ze dne 21. března 2013 (Úř. věst. 2013, L 82, s. 54), rozhodnutí 2014/153/SZBP ze dne 20. března 2014 (Úř. věst. 2014, L 85, s. 9), rozhodnutí (SZBP) 2015/486 ze dne 20. března 2015 (Úř. věst. 2015, L 77, s. 16), rozhodnutí (SZBP) 2016/411 ze dne 18. března 2016 (Úř. věst. 2016, L 74, s. 40) a rozhodnutí (SZBP) 2017/496 ze dne 21. března 2017 (Úř. věst. 2017, L 76, s. 22).

- 5 Žalobci, pan Ahmed Abdelaziz Ezz a paní Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, jsou uvedeni od přijetí rozhodnutí 2011/172 v sedmém, osmém, devátém a desátém řádku seznamu, který je uveden v příloze k tomuto rozhodnutí. Identifikační informace týkající se každého z nich, které jsou obsaženy na tomto seznamu, jsou, pokud jde o prvního žalobce, „Bývalý člen parlamentu; datum narození: 12.01.1959; pohlaví: muž“, pokud jde o druhou žalobkyni, „Manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 31.01.1963; pohlaví: žena“, pokud jde o třetí žalobkyni, „Manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 25.05.1959; pohlaví: žena“, a pokud jde o čtvrtou žalobkyni, „Manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 09.10.1969; pohlaví: žena“. Rozhodnutí 2017/496 provádí opravu týkající se jména druhé žalobkyně.
- 6 Důvod pro zápis žalobců, ve znění opravy rozhodnutí 2011/172, je následující: „Osoba, proti níž je na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci vedeno soudní řízení ze strany egyptských orgánů z důvodu zpronevěry státních finančních prostředků“. Tento důvod zůstal totožný při následných prodlouženích platnosti uvedeného rozhodnutí. Konkrétně změny týkající se důvodu zápisu provedené rozhodnutím 2017/496 se netýkají žalobců, ale pouze jiných osob, které jsou uvedeny na tomtéž seznamu.
- 7 Na základě čl. 215 odst. 2 SFEU a rozhodnutí 2011/172 přijala Rada dne 21. března 2011 nařízení (EU) č. 270/2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. 2011, L 76, s. 4). Toto nařízení v podstatě přebírá ustanovení rozhodnutí 2011/172 a seznam obsažený v příloze I tohoto nařízení je totožný se seznamem přiloženým k tomuto rozhodnutí. Prováděcí nařízení Rady (EU) 2017/491 ze dne 21. března 2017, kterým se provádí nařízení č. 270/2011 (Úř. věst. 2017, L 76, s. 10), provedlo změny v seznamu obsaženém v příloze I uvedeného nařízení, které odpovídaly změnám provedeným rozhodnutím 2017/496.

B. Řízení zahájena žalobci před unijními soudy před probíhajícím sporem nebo současně s ním

- 8 Žalobou podanou dne 20. května 2011, zapsanou do rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-256/11, se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají.
- 9 Dne 24. května 2013 podali žalobci novou žalobu, zapsanou do rejstříku kanceláře Tribunálu pod číslem T-279/13, kterou se domáhali zrušení rozhodnutí 2011/172, ve znění rozhodnutí 2013/144, a nařízení č. 270/2011, „prodlouženého rozhodnutím Rady, které [jim] bylo oznámeno dopisem ze dne 22. března 2013“, v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají.
- 10 Žaloba žalobců ve věci T-256/11 byla zamítnuta rozsudkem ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93). Dne 5. května 2014 podali žalobci proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek.
- 11 Dne 30. května 2014 žalobci podali, každý, co se jeho týče, čtyři samostatné žaloby proti rozhodnutí 2014/153 v rozsahu, v nichž se jich toto rozhodnutí dotýká (věci T-375/14, Al Naggar v. Rada, T-376/14, Yassin v. Rada, T-377/14, Ezz v. Rada a T-378/14, Salama v. Rada).
- 12 Rozsudkem ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), byl zamítnut kasační opravný prostředek žalobců uvedený v bodě 10 výše.
- 13 Dne 29. května 2015 předložili žalobci žádost o úpravu, která měla za cíl rozšířit původní návrhová žádání jejich žaloby ve věci T-279/13 na „rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/485 ze dne 20. března 2015, kterým se mění rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě“.

- 14 Usnesením ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78), vydaným na základě článku 126 jednacího řádu Tribunálu, byla žaloba žalobců v dotčené věci zamítnuta. Tribunál odmítl jako zjevně nepřijatelná návrhová žádání návrhu na úpravu žaloby uvedeného v bodě 13 výše z důvodu překážky věci zahájené. Tribunál totiž rozhodl, že existuje totožnost účastníků řízení, žalobních důvodů a předmětu mezi projednávanou žalobu a tímto návrhem na úpravu žaloby a že tento návrh byl podán po uvedené žalobě (usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, body 22 až 30). Kromě toho zamítl návrhová žádání žaloby jako po právní stránce zjevně neopodstatněná (usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, body 43 až 79).
- 15 Usneseními předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 21. března 2016 byly věci T-375/14, T-376/14, T-377/14 a T-378/14 vymazány z rejstříku v důsledku zpětvzetí žaloby ze strany žalobců (usnesení ze dne 21. března 2016, Al Naggar v. Rada, T-375/14, nezveřejněné, EU:T:2016:185, ze dne 21. března 2016, Yassin v. Rada, T-376/14, nezveřejněné, EU:T:2016:186, ze dne 21. března 2016, Ezz v. Rada, T-377/14, nezveřejněné, EU:T:2016:187, a ze dne 21. března 2016, Salama v. Rada, T-378/14, nezveřejněné, EU:T:2016:188).
- 16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 26. května 2016, zapsaným do rejstříku pod číslem T-268/16, první žalobce podal žalobu proti rozhodnutí 2016/411 v rozsahu, v němž se jej toto rozhodnutí týká. Samostatným návrhem, zapsaným téhož dne do rejstříku pod číslem T-269/16, druhá, třetí a čtvrtá žalobkyně podaly žalobu proti rozhodnutí 2016/411 v rozsahu, v němž se jich toto rozhodnutí týká.
- 17 Dne 12. září 2016 Tribunál usnesením odmítl jako zjevně nepřijatelné žaloby žalobců uvedené v bodě 16 výše z důvodu překážky věci zahájené s ohledem na podání návrhu na úpravu žaloby žalobci v rámci projednávané žaloby podané proti rozhodnutí 2016/411, která je uvedena v bodě 22 níže (usnesení ze dne 12. září 2016, Ezz v. Rada, T-268/16, nezveřejněné, EU:T:2016:606, bod 15, a ze dne 12. září 2016, Salama a další v. Rada, T-269/16, nezveřejněné, EU:T:2016:607, bod 15).

II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 18 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. května 2015 podali žalobci projednávanou žalobu. Podle první strany a bodu 1 žaloby se žalobci domáhají zrušení „rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/485 ze dne 20. března 2015, kterým se mění rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě“, v rozsahu, v němž se jich toto rozhodnutí dotýká. Domáhají se rovněž, aby byla Radě uložena náhrada nákladů řízení.
- 19 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. srpna 2015 žalobci uvedli, že žaloba musí být vykládána tak, že se týká rozhodnutí 2015/486, přičemž údaj „2015/485“ je důsledkem chyby v psaní.
- 20 Dne 15. února 2016 předložila Rada žalobní odpověď. V tomto spisu navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.
- 21 Replika a duplika byly předloženy dne 31. března 2016 a dne 27. května 2016.
- 22 Dne 25. května 2016 předložili žalobci na základě článku 86 jednacího řádu návrh na úpravu žaloby, ve kterém navrhují, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí 2016/411 v rozsahu, v němž se jich toto rozhodnutí dotýká;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.

- 23 Dne 30. června 2016 předložila Rada vyjádření k návrhu na úpravu žaloby, v němž uvedla, že setrvává na návrhových žádáních v žalobní odpovědi.
- 24 Dne 25. července 2016 navrhli žalobci konání jednání.
- 25 Rozhodnutím ze dne 4. října 2016 byla věc znovu přidělena pátému senátu.
- 26 V rámci organizačních procesních opatření vyzval Tribunál dne 31. března 2017 účastníky řízení, aby mu předložili několik dokumentů.
- 27 Žalobci a Rada těmto žádostem vyhověli dne 11. a 21. dubna 2017.
- 28 Na návrh pátého senátu Tribunál rozhodnutím ze dne 5. dubna 2017 postoupil věc pátému rozšířenému senátu.
- 29 Dne 18. května 2017 v rámci organizačních procesních opatření Tribunál vyzval účastníky řízení, aby mu předložili doplňující informace, a položil jim dotaz týkající se dopadu některých jeho předchozích rozhodnutí na projednávanou věc.
- 30 Dne 26. května 2017 předložili žalobci druhý návrh na úpravu žaloby, ve kterém navrhují, aby Tribunál zrušil rozhodnutí 2017/496 a prováděcí nařízení 2017/491 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají.
- 31 Účastníci řízení vyhověli žádostem Tribunálu uvedeným v bodě 29 výše v dopisech ze dne 1. a 8. června 2017.
- 32 Procesním podáním ze dne 8. června 2017 žalobci navrhli Tribunálu, aby na základě čl. 92 odst. 1, čl. 93 odst. 1 a článku 94 jednacího řádu přijal důkazní opatření směřující k výsledku jako svědka jejich právního zástupce v Egyptě. Dne 19. června 2017 předložila Rada své vyjádření k tomuto návrhu na důkazní opatření.
- 33 Dne 26. června 2017 Rada předložila vyjádření k druhému návrhu na úpravu žaloby, v němž uvedla, že setrvává na návrhových žádáních v žalobní odpovědi.
- 34 Jednání k přednesu řeči se konalo dne 4. července 2017. Na návrh žalobců se konalo po vyslechnutí Rady bez účasti veřejnosti. Žalobci však upřesnili, že tento návrh s sebou nenese důvěrné zacházení s některými informacemi v rozhodnutí Tribunálu, kterým se končí řízení. [*důvěrné*]¹.
- 35 Dne 19. září 2017 Tribunál znovu otevřel ústní část řízení a vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k případnému dopadu rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), v rámci projednávané žaloby. Účastníci řízení předali svou odpověď Tribunálu dne 4. října 2017.

III. Právní otázky

A. K přípustnosti návrhových žádání žaloby

- 36 V žalobní odpovědi Rada uplatňuje několik námitek nepřípustnosti vůči návrhovým žádáním žaloby směřujícím ke zrušení „rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/485 ze dne 20. března 2015, kterým se mění rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě“, v rozsahu, v němž se toto rozhodnutí dotýká žalobců. Rada se nejprve

1 – Skryté důvěrné údaje.

domnívá, že tato návrhová žádání odkazují buď na neexistující akt, nebo na akt, proti němuž žalobci zjevně nemají právní zájem na podání žaloby. Dále má za to, že jelikož oprava provedená žalobci v jejich dopise ze dne 24. srpna 2015 byla provedena po uplynutí lhůty dvou měsíců stanovené pro žaloby založené na článku 263 SFEU, byla žaloba proti rozhodnutí 2015/486 podána opožděně. Konečně tvrdí, že pokud se ukáže, že projednávaná žaloba byla podána po podání návrhu na úpravu žaloby ve věci T-279/13, podaného žalobci ve stejný den, musí být tato žaloba prohlášena za nepřípustnou z důvodu překážky věci zahájené.

- 37 V replice žalobci tvrdí, že údaj „2015/485“ je pouhý překlep, což bylo potvrzeno Tribunálem v usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78). Mimoto zpochybňují existenci situace překážky věci zahájené s ohledem na toto usnesení.
- 38 V tomto ohledu, pokud jde nejprve o první námitku nepřípustnosti, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury požadavek, podle kterého musí žaloba podle článku 76 jednacího řádu obsahovat předmět sporu, znamená, že tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací (viz rozsudek ze dne 13. září 2013, Anboubá v. Rada, T-592/11, nezveřejněný, EU:T:2013:427, bod 33 a citovaná judikatura).
- 39 Určení napadeného aktu však může vyplývat implicitně z obsahu žaloby (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 13. dubna 2011, Planet v. Komise, T-320/09, EU:T:2011:172, bod 23 a citovaná judikatura). Kromě toho, Soudní dvůr a Tribunál již připustily možnost překvalifikovat návrhová žádání, která označovala nepřesně nebo chybně napadené akty, pokud obsah žaloby a právní a skutkové okolnosti umožňují jednoznačně tyto akty určit (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudky ze dne 7. července 1993, Španělsko v. Komise, C-217/91, EU:C:1993:293, body 14 až 16, a ze dne 13. září 2013, Anboubá v. Rada, T-592/11, nezveřejněný, EU:T:2013:427, bod 24).
- 40 I když v projednávané věci, jak bylo uvedeno v bodě 18 výše, žalobci na první stránce a v bodě 1 žaloby odkazují na údaj „2015/485“ za účelem označení napadeného rozhodnutí v žalobě, je třeba nicméně konstatovat, že naproti tomu odkazují na celý název rozhodnutí 2015/486. Kromě toho, ustanovení citovaná žalobci v žalobě jsou ustanoveními rozhodnutí 2015/486, a nikoliv ustanoveními rozhodnutí Rady (SZBP) 2015/485 ze dne 20. března 2015 o prodloužení mandátu zvláštního zástupce Evropské unie v Kosovu (Úř. věst. 2015, L 77, s. 12). Žalobci mimoto přiložili k žalobě kopii rozhodnutí 2015/486, a nikoliv rozhodnutí 2015/485.
- 41 Jak žalobci ostatně potvrdili ve svém dopise kanceláři Tribunálu ze dne 24. srpna 2015 (viz bod 19 výše), projednávaná žaloba musí být považována za žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí 2015/486 v rozsahu, v němž se jich tento akt dotýká, přičemž údaj „2015/485“ v žalobě představuje pouhou chybu v psaní, která nemá vliv na přípustnost této žaloby. Projednávanou žalobu tak nelze považovat za žalobu, která se týká neexistujícího aktu nebo aktu, proti němuž žalobci nemají právní zájem na podání žaloby.
- 42 Pokud jde dále o druhou námitku nepřípustnosti, na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, je třeba pro účely posouzení toho, zda v projednávané věci byla dodržena lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí 2015/486, použít datum podání žaloby, tedy 29. května 2015, a nikoli datum podání dopisu žalobců ze dne 24. srpna 2015. Jak totiž vyplývá z bodů 40 a 41 výše, obsah žaloby a jejích příloh sám o sobě umožňuje bez obtíží určit toto rozhodnutí jako předmět žaloby. Přitom, s ohledem na datum 24. března 2015, které je uvedeno na dopisu, kterým toto rozhodnutí oznámila Rada žalobcům, splňuje podání žaloby dne 29. května 2015 lhůtu pro podání žaloby proti tomuto rozhodnutí v souladu s čl. 263 šestým pododstavcem SFEU a s článkem 60 jednacího řádu.
- 43 Konečně, pokud jde o třetí námitku nepřípustnosti, jak ostatně Rada připustila v replice, Tribunál konstatoval v bodech 22 až 30 usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78), že k podání návrhu na úpravu žaloby ve věci T-279/13 s cílem upravit

návrhová žádání a žalobní důvody žaloby na rozhodnutí 2015/486 došlo po podání projednávané žaloby a že tedy tento návrh na úpravu žaloby musí být odmítnut jako zjevně nepřipustný z důvodu překážky věci zahájené. Návrhová žádání žaloby tedy nejsou z tohoto důvodu nepřipustná.

- 44 Námitky nepřipustnosti uvedené v bodě 36 výše musí být tedy zamítnuty.

B. K věci samé

- 45 V rámci projednávané žaloby se žalobci domáhají zrušení rozhodnutí Rady, kterými byl v rámci přijetí rozhodnutí 2015/486, rozhodnutí 2016/411 a rozhodnutí 2017/496 prodloužen jejich zápis v příloze rozhodnutí 2011/172 v letech 2015, 2016 a 2017 (dále jen „napadená rozhodnutí“). Na podporu těchto návrhových žádání předkládají pět žalobních důvodů. V rámci prvního žalobního důvodu se žalobci dovolávají námitky protiprávnosti čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011, která v podstatě vychází z nedostatku právního základu a z porušení zásady proporcionality. Druhý, třetí, čtvrtý a pátý žalobní důvod vychází z porušení Radou článku 6 SEU, ve spojení s článkem 2 a s čl. 3 odst. 5 SEU a článků 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), tím, že Rada nezajistila, že soudní řízení v Egyptě týkající se žalobců dodržují základní práva, z porušení obecných kritérií stanovených výše uvedenými ustanoveními rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu a z neodůvodněného a nepřiměřeného omezení práva žalobců vlastnit majetek a z porušení jejich dobré pověsti.
- 46 Úvodem je třeba přezkoumat argument Rady, podle kterého byly totožné žalobní důvody, jako jsou důvody uvedené v bodě 45 výše, přinejmenším pokud jde o jejich podstatu, již přezkoumány a zamítnuty v rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a – v návaznosti na kasační opravný prostředek proti tomuto rozsudku – v rozsudku ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147). Rada na základě toho navrhuje, aby byla projednávaná žaloba zamítnuta usnesením jako po právní stránce zjevně zcela neopodstatněná na základě článku 126 jednacího řádu.
- 47 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rámci prvního a druhého žalobního důvodu žalobci vytýkají Radě, že opomněla vzít v úvahu řadu informací týkajících se soudních a politických změn, ke kterým došlo od přijetí rozhodnutí 2011/172 a ze kterých je obecně patrné porušení právního státu a základních práv ze strany egyptských orgánů, a zejména porušení práva na spravedlivý proces a na dodržování presumpce nevinu prvního žalobce v rámci probíhajícího trestního řízení, které je vůči němu vedeno. Žalobci tvrdí, že s těmito informacemi Radu seznámili zejména v rámci jejich dopisu ze dne 23. prosince 2014. V návrzích na úpravu žaloby tvrdí, že předložili Radě dodatečné informace stejné povahy před prodloužením jejich zápisu v roce 2016 a v roce 2017.
- 48 V rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a v usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78), kterými bylo rozhodnuto o žalobách žalobců uvedených v bodech 8 a 9 výše, přitom tato výtka nebyla Tribunálem přezkoumána. Mimoto žalobci vzali zpět v průběhu řízení své žaloby ve věcech T-375/14 až T-378/14.
- 49 Kromě toho je třeba připomenout, že čl. 2 odst. 3 rozhodnutí 2011/172 stanoví, že jsou-li předloženy připomínky nebo nové podstatné důkazy, Rada rozhodnutí přezkoumá a dotčenou osobu, subjekt nebo orgán o této skutečnosti vyrozumí. Kromě toho, v souladu s čl. 5 třetím pododstavcem uvedeného rozhodnutí je toto rozhodnutí průběžně přezkoumáváno, a pokud bude mít Rada za to, že jeho cílů nebylo dosaženo, bude jeho platnost prodloužena.
- 50 Ze spojení těchto ustanovení vyplývá, že Rada může při jakémkoliv novém přezkumu před prodloužením platnosti rozhodnutí 2011/172, či dokonce kdykoli, ověřit na základě podstatných důkazů či připomínek, které jsou jí předloženy, zda se skutková situace změnila od původního zápisu

žalobců nebo od předchozího přezkumu tak, že jejich zápis již není odůvodněný (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 46).

- 51 V projednávané věci nelze vyloučit, aniž by se přistoupilo k jejich přezkumu, že důkazy, které žalobci předložili v rámci své korespondence s Radou před přijetím napadených rozhodnutí, měly podstatný charakter, čímž by mohly zpochybnit prodloužení zápisu žalobců v rámci rozhodnutí.
- 52 Kromě toho, je pravda, že v rozhodnutích Tribunálu a Soudního dvora uvedených v bodě 46 výše již byly přezkoumány žalobní důvody podobné s třetím, čtvrtým a pátým žalobním důvodem. V důsledku toho, v rámci těchto posledně uvedených žalobních důvodů nemohou žalobci zpochybnit legalitu jejich původního zápisu nebo prodloužení jejich zápisu rozhodnutím 2013/144 tím, že by Tribunálu položili otázky, o nichž již bylo výše uvedenými rozhodnutími soudu Evropské unie rozhodnuto², jelikož takové zpochybnění naráží na relativní právní moc, která se pojí nejen k výroku uvedených rozhodnutí, ale rovněž k odůvodnění, která tvoří jejich nezbytný podklad [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. června 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) a Diputación Foral de Vizcaya v. Komise, C-442/03 P a C-471/03 P, EU:C:2006:356, body 39 až 41; ze dne 15. května 2008, Španělsko v. Rada, C-442/04, EU:C:2008:276, bod 25, a ze dne 5. září 2014, Éditions Odile Jacob v. Komise, T-471/11, EU:T:2014:739, bod 117]. Kromě toho výtky nebo argumenty proti napadeným rozhodnutím, které spočívají na stejných skutkových a právních okolnostech jako jsou výtky nebo argumenty, které již byly přezkoumány unijním soudem v rámci předchozích žalob žalobců, mohou být zamítnuty jako zjevně neopodstatněné (v tomto smyslu viz a *per analogiam* usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, bod 41 a citovaná judikatura).
- 53 Nicméně se nelze domnívat, aniž by byly meritorně přezkoumány skutkové a právní okolnosti předložené v rámci projednávané žaloby na podporu těchto žalobních důvodů, že tyto okolnosti již byly přezkoumány unijním soudem (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, bod 41).
- 54 V důsledku toho nemůže být projednávaná žaloba Tribunálem zamítnuta jako po právní stránce neopodstatněná, aniž by byla přezkoumána argumentace předložená žalobci na podporu této žaloby.
- 55 Nejprve je třeba přezkoumat první a druhý žalobní důvod, které spočívají ve výtce uvedené v bodě 47 výše.

1. K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu vycházejícím jednak z námitky protiprávnosti čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 a jednak z porušení Radou článku 6 SEU, ve spojení s článkem 2 a s čl. 3 odst. 5 SEU, a článků 47 a 48 Listiny

a) Úvodní úvahy

- 56 Úvodem je třeba určit jednak, zda režim omezujících opatření rozhodnutí 2011/172 může vyžadovat zohlednění Radou takových okolností, jako jsou okolnosti, jichž se dovolávají žalobci na podporu výtky uvedené v bodě 47 výše, a jednak skutkový kontext, ve kterém žalobci informovali Radu o těchto okolnostech, a zpracování těchto informací, které Rada provedla.

2 – První výskyt.

1) Právní rámec

- 57 Nejprve je třeba připomenout, že článek 2 SEU a čl. 3 odst. 5 SEU ukládají unijním orgánům povinnost podporovat, zejména v rámci mezinárodních vztahů, hodnoty a zásady, na nichž je Unie založena, a sice zejména úctu k lidské důstojnosti, právní stát a dodržování základních práv.
- 58 Dále, jak připomněl Soudní dvůr, dodržování těchto hodnot a zásad, na kterých je Unie založena, se vztahuje na jakoukoli činnost Unie, včetně oblasti společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), jak vyplývá z ustanovení čl. 21 odst. 1 prvního pododstavce odst. 2 písm. b) a odst. 3 SEU ve spojení s ustanovením článku 23 SEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2016, Parlament v. Rada, C-263/14, EU:C:2016:435, bod 47).
- 59 Konkrétně čl. 21 odst. 1 SEU stanoví, že činnost Unie na mezinárodní scéně spočívá v podporování zejména v ostatním světě právního státu, univerzality a nedělitelnosti lidských práv a dodržování mezinárodního práva.
- 60 Konečně, co se konkrétněji týče práva na spravedlivý proces a dodržování presumpce nevinoty, jejichž porušení je v projednávané věci tvrzeno, je třeba připomenout, že podle Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) zaujímá právo na spravedlivý proces, které je zakotveno v článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), jemuž v unijním právním řádu odpovídají články 47 a 48 Listiny, zejména v oblasti trestního práva přední místo v demokratické společnosti (ESLP, 7. července 1989, Soering v. Spojené království, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, §113).
- 61 Stejně tak je třeba zdůraznit, že zásady nezávislosti a nestrannosti soudnictví, jakož i právo na účinný soudní přezkum představují základní normy právního státu, který sám o sobě tvoří jednu z předních hodnot, na kterých je založena Unie, jak vyplývá z článku 2 SEU, preambulí Smlouvy o EU a Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Kljujev v. Rada, T-340/14, EU:T:2016:496, body 87 a 88).
- 62 Jak ESLP v podstatě uvedl, požadavky vyplývající z práva na spravedlivý proces a z respektování presumpce nevinoty mají zejména v trestních věcech za účel zajistit, že rozhodnutí, kterým bude s konečnou platností rozhodnuto o opodstatněnosti obvinění proti dané osobě, je spolehlivé, a zabránit tomu, aby došlo k odepření spravedlnosti, či dokonce ke svévoli, což by znamenalo samotné popření právního státu [v tomto smyslu viz a *per analogiam*, ESLP, 17. ledna 2012, Othman (Abu Qatada) v. Spojené království, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, §260, a ze dne 21. června 2016, Al-Dulimi a Montana Management Inc. v. Švýcarsko, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, §145 a 146].
- 63 V projednávané věci vlastnosti režimu rozhodnutí 2011/172 neodůvodňují výjimku z obecné povinnosti Rady při přijímání omezujících opatření dodržovat základní práva, která jsou součástí unijního právního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, bod 25 a citovaná judikatura), která by měla za následek, že by byla zbavena jakéhokoli přezkumu ochrany základních práv zajišťované v Egyptě.
- 64 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na základě čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 je cílem tohoto rozhodnutí zmrazit finanční prostředky osob odpovědných za zneužití egyptských státních prostředků a osob s nimi spojených, jejichž jména jsou uvedena v příloze k uvedenému rozhodnutí. Jak vyplývá z bodu 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí, toto rozhodnutí je součástí politiky podpory egyptským orgánům založené zejména na cílech upevňování a podpory demokracie, právního státu, lidských práv a zásad mezinárodního práva stanovených v čl. 21 odst. 2 písm. b) SEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 44). Zmrazení finančních prostředků uložené tímto rozhodnutím má pouze usnadnit egyptským orgánům zjišťování případů zneužití státních prostředků a ponechat jim možnost získat zpět výnosy, kterých bylo dosaženo

zneužitím takových státních prostředků. Má tedy čistě zajišťovací charakter a postrádá trestněprávní konotaci (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 77, 78 a 206, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 62 a 64).

- 65 Za účelem zápisu osoby na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 nebo prodloužení tohoto zápisu tak přísluší Radě, aby ověřila jednak, že důkazy, které má k dispozici, umožňují prokázat, že na tuto osobu se vztahuje jedno nebo několik probíhajících soudních řízení týkajících se skutků, které mohou představovat zneužití státních prostředků, a jednak, že toto nebo tato řízení umožňují kvalifikovat uvedenou osobu v souladu s kritérii stanovenými v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Ben Ali v. Rada, T-200/14, nezveřejněný, EU:T:2016:216, bod 156, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 65).
- 66 Z výše uvedeného vyplývá, že v rámci spolupráce s egyptskými orgány Radě v zásadě nepřísluší posoudit přesnost a relevanci skutečností, o které se opírají egyptská soudní řízení (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 66 a citovaná judikatura), jelikož toto posouzení přísluší uvedeným orgánům. Soudní dvůr v tomto ohledu rozhodl, že Radě nebo Tribunálu nepřísluší ověřovat opodstatněnost vyšetřování vedených proti navrhovatelům, nýbrž pouze ověřit opodstatněnost rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků s ohledem na dožádání egyptských orgánů (rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 77). Rada však může být povinna s ohledem zejména na vyjádření žalobce vyžádat si od těchto orgánů objasnění týkající se uvedených skutečností, pokud jí tato vyjádření vedou k pochybnostem o dostatečnosti důkazů, které byly těmito orgány již předloženy (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 68 a citovaná judikatura).
- 67 V případě zpochybnění legality je tak úkolem příslušného unijního orgánu prokázat, že jsou důvody uplatňované vůči dotčené osobě opodstatněné, a nikoli úkolem této osoby předložit důkazy o opaku svědčící o tom, že uvedené důvody opodstatněné nejsou. Pokud však Rada předložila důkazy o existenci soudních řízení týkajících se žalobce, přísluší jí, aby předložila přinejmenším relevantní a věrohodné konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 72 až 75 a citovaná judikatura).
- 68 Proto jelikož je rozhodnutí 2011/172 je součástí politiky podpory egyptským orgánům založené zejména na cílech upevnování a podpory demokracie, právního státu, lidských práv a zásad mezinárodního práva, nelze zcela vyloučit hypotézu, že je toto rozhodnutí zjevně nepřiměřené s ohledem na tyto cíle z důvodu existence závažného a systematického porušování základních práv. Kromě toho předmět tohoto rozhodnutí, připomenutý v bodě 64 výše, není relevantní zejména s ohledem na tyto cíle, je-li konstatování ze strany egyptských orgánů týkající se zpronevěry státních finančních prostředků stíženo vadou spočívající v odepření spravedlnosti, či dokonce ve svévoli.
- 69 Kromě toho, i když jak vyplývá z bodů 65 a 66 výše, představuje existence probíhajících soudních řízení v Egyptě v zásadě dostatečně pevný skutkový základ pro zápis osob na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 a pro jeho prodloužení, není tomu tak v případě, kdy je třeba, aby Rada důvodně předpokládala, že rozhodnutí přijaté v těchto řízeních není věrohodné, a to tím spíše, že Radě v zásadě nepřísluší posuzovat přesnost a relevanci skutečností, o které se tato řízení opírají.
- 70 Proto v rámci režimu omezujících opatření, jako je režim rozhodnutí 2011/172, nelze vyloučit, že Rada může být povinna ověřit, zda soudní řízení, o která se opírá, lze považovat za věrohodná s ohledem na důkazy předložené dotčenými osobami, které se týkají porušování právního státu a základních práv, zejména práva na spravedlivý proces, pokud se jedná o objektivní, spolehlivé, přesné a shodující se důkazy, které mohou vyvolat oprávněné pochybnosti o dodržení tohoto práva.

- 71 Ostatně, bez ohledu na svou omezující povahu, má zmrazení majetku uložené v rámci režimu rozhodnutí 2011/172 na práva a svobody dotčených osob závažný negativní dopad, takže k zajištění rovnováhy mezi cíli tohoto zmrazení majetku a ochranou těchto práv a svobod je nutné, aby Rada v případě potřeby mohla vhodným způsobem posoudit pod dohledem unijního soudu riziko, že k takovým porušením dojde (v tomto smyslu viz a *per analogiam* rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 131 a 132).
- 72 Tato analýza není zpochybněna skutečnostmi uvedenými Radou v rámci projednávané žaloby.
- 73 Zprv je třeba uvést, že Rada nezpochybnuje v rámci projednávaného sporu, že zohlednění tvrzení žalobců týkajících se porušení základních práv v egyptském politickém a soudním rámci mohlo být relevantní v rámci nového přezkumu před přijetím napadených rozhodnutí. [*důvěrné*]. Stejně tak v rámci své písemné odpovědi Tribunálu ze dne 4. října 2017 Rada uvedla, že při novém přezkumu zápisu žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 v roce 2016 a v roce 2017 řádně zohlednila tvrzení žalobců týkající se závažných porušování základních práv v rámci soudních řízení v Egyptě.
- 74 Zadruhé se argumentace Rady, která směřuje k prokázání, že jí nepřísluší ověřovat, zda záruky odpovídající zárukám poskytnutým unijním právem v oblasti základních práv jsou zajištěny v rámci egyptských soudních řízení, týká dosahu povinnosti posouzení dodržování základních práv v egyptském politickém a soudním rámci, ale nezpochybnuje existenci této povinnosti. [*důvěrné*].
- 75 Tento výklad je potvrzen odkazem Rady na bod 175 rozsudku ze dne 7. července 2017, Azarov v. Rada (T-215/15, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek, EU:T:2017:479), jehož cílem bylo, jak vyplývá z bodu 166 tohoto rozsudku, odmítnout argument žalobce v této věci vycházející z toho, že Rada měla před přijetím napadeného rozhodnutí v dané věci ověřit, zda ukrajinský právní řád zaručoval ochranu základních práv přinejmenším rovnocennou ochraně zaručené v Unii.
- 76 Zatřetí, když Rada vychází z rozsudků ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), na podporu tvrzení, v podstatě, že tvrzení žalobců směřují pouze ke zpochybnění opodstatněnosti soudních řízení, a nikoli jejich existence, takže legalita zmrazení jejich aktiv tím není dotčena, nezohledňuje následující vývoj této judikatury, citovaný zejména v bodě 66 výše.
- 77 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v obdobném rámci rozhodnutí Rady 2011/72/SZBP ze dne 31. ledna 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Tunisku (Úř. věst. 2011, L 28, s. 62), Tribunál rozhodl, že z dokumentů předložených žalobcem nevyplývalo, že nedostatek nezávislosti tuniského soudního systému ve vztahu k politické moci, tvrzený žalobcem, se mohl konkrétně dotknout soudních řízení, která se ho týkala, ani že toto selhání bylo systémové povahy (rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 73). Tribunál tak již přezkoumal, zda měla Rada vzít v úvahu připomínky směřující ke zpochybnění základu soudních řízení týkajících se žalobce, zejména když se dovolával závažných nedostatků dotčeného soudního systému, které se dotýkaly záruk poskytnutých tímto systémem v oblasti základních práv.
- 78 Ostatně argumentace Rady uvedená v bodě 76 výše je obtížně slčitelná se skutečností, že [*důvěrné*].
- 79 A konečně začtvrté skutečnost, že Rada, jak sama tvrdí, nepřijala rozhodnutí 2011/172 a následná rozhodnutí na základě rozhodnutí příslušného egyptského orgánu, ale za účelem dosažení cílů SZBP a v rámci samostatné pravomoci, kterou má v tomto ohledu, potvrzuje analýzu Tribunálu. Je totiž právě věcí Rady v rámci výkonu této samostatné pravomoci, aby pečlivě a nestranně přezkoumala všechny relevantní skutečnosti dané věci, mezi které patří tvrzení žalobců ohledně porušení základních práv týkajících se soudních řízení, která tvoří skutkový základ jejich zápisu v příloze rozhodnutí 2011/172.

80 V rámci přezkumu prvního a druhého žalobního důvodu tudíž přísluší Tribunálu, aby s přihlédnutím k rozsahu soudního přezkumu, který oba tyto žalobní důvody zahrnují, rozhodl o tom, zda tvrzení žalobců týkající se porušení právního státu a základních práv v Egyptě představují objektivní, věrohodné, přesné a shodující se skutečnosti, které mohou vyvolat oprávněné pochybnosti, a zda k nim Rada dostatečně přihlédla.

2) Skutkové okolnosti

i) Ke skutečnostem vztahujícím se k soudním řízením, která se týkají žalobců v Egyptě

81 Zprv je třeba připomenout, že jak Tribunál již konstatoval, byli žalobci původně uvedeni v příloze rozhodnutí 2011/172 na základě dokumentů od egyptských orgánů, ze kterých vyplývalo jednak, že proti prvnímu žalobci bylo v Egyptě vedeno trestní stíhání pro skutky, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků, a jednak, že se na všechny žalobce vztahovalo usnesení o zabavení jejich majetku, které souviselo s uvedenými trestními stíháními (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 132 až 134 a 137 až 140). Z písemností ve spise vyplývá, že tento původní zápis byl založen zejména na informacích obsažených v dokumentech přiložených k dopisům egyptských orgánů ze dne 13. a 24. února 2011.

82 Zadruhé z písemností ve spise vyplývá, že tyto informace byly doplněny a později znovu aktualizovány dopisem egyptských orgánů ze dne 13. února 2014, ke kterému byla přiložena aktualizovaná tabulka trestních řízení týkajících se prvního žalobce.

83 V dokumentu ze dne 13. února 2014 je uvedeno sedm trestních řízení. První dvě trestní řízení (věci č. 38 a 107 z roku 2011) se týkají skutků spočívajících v neoprávněném prospěchu a třetí trestní řízení (věc č. 291 z roku 2011) se týká skutků spočívajících v praní špinavých peněz spojených se skutky, kterých se týkají první dvě řízení. Čtvrté, páté, šesté a sedmé trestní řízení (věci č. 457 a 541 z roku 2011, jakož i č. 156 a 376 z roku 2013) se týkají skutků daňového úniku, zneužívání dominantního postavení, opět skutků daňového úniku a konečně skutků spočívajících v praní špinavých peněz.

84 Zatřetí, jak vyplývá z odpovědi Rady na výzvu Tribunálu, ve kterém ji vyzval v rámci organizačního procesního opatření ze dne 31. března 2017 k předložení všech skutečností, které má k dispozici, pokud jde o žalobce, dokumenty, které jí předaly egyptské orgány za účelem přijetí rozhodnutí 2015/486, zahrnovaly zejména memorandum kanceláře egyptského nejvyššího státního zástupce (dále jen „PGO“) ze dne 9. února 2015. Žalobci tvrdí, že tento dokument jim nebyl nikdy předán.

85 Jak je uvedeno v úvodu memoranda PGO ze dne 9. února 2015, jeho cílem je odpovědět na žádost o vyjasnění v rámci pracovní skupiny Rady „Maghreb/Mashreq“ v návaznosti na otázky některých členských států. Tato žádost o vyjasnění se týkala legálních postupů, které musí být dodrženy v takových věcech, jako jsou věci týkající se osob uvedených na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/172, jakož i legální lhůty, ve které musí být projednány.

86 Z memoranda PGO ze dne 9. února 2015 vyplývá zejména existence opravných prostředků stanovených egyptským trestním řízením, které umožňují dotčeným osobám zprv předložit k přezkumu Kasačnímu soudu Egyptské arabské republiky (dále jen „egyptský kasační soud“) prvostupňový rozsudek, kterým byli odsouzeni, a zadruhé rozsudek, kterým byli opětovně odsouzeni v návaznosti na zrušení prvního rozsudku a vrácení věci. Mimoto je v něm uvedeno, že v tomto posledně uvedeném případě egyptský kasační soud pravomocně rozhodne spor buď tím, že zamítne žalobu, nebo tím, že sám rozhodne ve věci samé.

- 87 Pro úplnost, z písemné odpovědi Rady ze dne 21. dubna 2017 vyplývá, že ostatní dokumenty předložené PGO v únoru 2015 představovaly pouze aktualizaci již poskytnutých informací týkajících se stavu trestních řízení, která se vztahovala na prvního žalobce, přičemž z této aktualizace nevyplýval vývoj uvedených řízení ve srovnání s informacemi z dokumentu ze dne 13. února 2014.
- 88 A konečně začtvrté z písemností ve spise vyplývá, že před prodloužením zápisu žalobců v roce 2016 a v roce 2017 předaly egyptské orgány aktualizované informace ohledně stavu soudních řízení, která se vztahovala na prvního žalobce. Z těchto informací zejména vyplývalo jednak ukončení vyšetřování ve věci č. 156 z roku 2013 v návaznosti na správní narovnání sporu a jednak existence třech dalších řízení ve věcech č. 4 a 5482 z roku 2011, jakož i č. 244 z roku 2015 týkajících se údajných porušení v rámci finančního řízení společnosti El-Dekheila, skutků spočívajících v neoprávněném prospěchu a skutků spočívajících v praní špinavých peněz. Mimoto bylo dne 6. ledna 2017 předáno Radě memorandum ze dne 5. prosince 2016 vyhotovené egyptským národním výborem pro vyhledávání majetku z trestné činnosti nacházejícího se v zahraničí (dále jen „NCRAA“). Obsah tohoto memoranda je však totožný s obsahem memoranda PGO ze dne 9. února 2015. Ve své odpovědi na otázku Tribunálu ze dne 1. června 2017 žalobci uznali, že se s tímto dokumentem seznámili dne 27. ledna 2017, tedy před prodloužením jejich uvedení v rozhodnutí 2017/496.

ii) Ke skutečnostem předaným žalobci před prodloužením jejich zápisu pro roky 2015, 2016 a 2017

- 89 Nejprve je třeba uvést, že ve svém dopise Radě ze dne 23. prosince 2014, na který žalobci odkazují v rámci výtky uvedené v bodě 47 výše, žalobci vyjádřili zejména své obavy, že trestní řízení týkající se prvního žalobce nebyla zahájena v dobré víře a na základě důkazů a že postrádají základ a odpovídají politickým důvodům. Tyto obavy dokládají tím, že odkazují na kontext, ve kterém byla tato řízení zahájena, a na analýzu těchto řízení egyptským kasačním soudem, a domnívají se, že jsou posíleny několika dokumenty, které se týkají jednak dodržování práva na spravedlivý proces prvního žalobce a jednak dodržování právního státu v Egyptě v návaznosti na odchod tehdejšího prezidenta Egyptské arabské republiky Muhammada Husního Mubaraka v únoru 2011.
- 90 Žalobci přiložili ke svému dopisu ze dne 23. prosince 2014 dokumenty dokládající tyto obavy, které jsou přiloženy k žalobě. [*důvěrné*].
- 91 Zprvce se jedná o dvě zprávy International Bar Association's Human Rights Institute (IBAHRI) z listopadu 2011 a z února 2014 o stavu právních povolání v Egyptě. Zpráva IBAHRI z roku 2011, nadepsaná „Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt“, byla zpracována v návaznosti na šetření této nevládní organizace v Egyptě během měsíce června 2011. Jejím předmětem je jednak přezkoumat obtíže, se kterými se advokáti setkávali v této zemi při dodržování právního státu a základních práv před událostmi roku 2011 a v období bezprostředně po těchto událostech, a jednak vydat doporučení za účelem zajištění dodržování těchto zásad. Zpráva IBAHRI z roku 2014, nadepsaná „Separating Law and Politics: Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt“, která je založena na šetření provedeném v Egyptě v období mezi červnem a listopadem 2013, má zajistit plnění doporučení ze zprávy IBAHRI z roku 2011 a věnuje se konkrétněji překážkám nezávislosti egyptské soudní moci.
- 92 Zadruhé žalobci předali zprávu p. D., člena advokátní kanceláře se sídlem ve Spojeném království, ze dne 27. července 2011 a zprávu p. M., advokáta v Ženevě, ze dne 4. února 2013, které se týkaly několika trestních řízení, která se vztahovala na prvního žalobce. Z těchto zpráv vyplývá, že pánové D. a M. byli zplnomocněni jako pozorovatelé právními zástupci prvního žalobce v Egyptě, aby posoudili dodržování práva na spravedlivý proces tohoto žalobce v rámci trestních řízení, která se jej týkala v Egyptě.

- 93 Pokud jde o zprávu pana D., tato se týká vyšetřování nejvyššího státního zástupce Egyptské arabské republiky (dále jen „egyptský nejvyšší státní zástupce“) a jednání, která se konala ve dnech 7. až 12. května a 11. až 15. června 2011 v rámci prvního trestního řízení týkajícího se žalobce, které jak vyplývá z písemností ve spise, odpovídá řízení č. 107 z roku 2011 v dokumentech poskytnutých egyptskými orgány. Podle informací z této zprávy je bývalému ministrovi průmyslu, vysokému úředníkovi ministerstva průmyslu a prvnímu žalobci vytýkáno, že se spojili za účelem umožnění prvnímu žalobci získat energetické licence pro dva podniky z jeho skupiny v rozporu s pravidly, která upravují veřejná zadávací řízení na tyto licence v odvětví ocelářského průmyslu.
- 94 Obsah zprávy pana D. je založen na obsahu spisu obžaloby, k němuž měl její autor přístup, a na přímých vyjádřeních při různých jednáních, kterých se účastnil. Tato zpráva zahrnuje popis skutečností ve spise obžaloby, tak jak vyplývají z aktu o postoupení trestnímu soudu ze dne 28. února 2011, protokolu z jednání, zejména z jednání, které bylo věnováno výsledku svědků, jakož i z kritické analýzy usvědčujících důkazů shromážděných obžalobou.
- 95 Ve své zprávě pan D. kritizuje chvat, se kterým podle něj egyptské orgány projednaly dotčenou věc, a podmínky, za kterých se konala jednání, kterých se účastnil, které podle něj svědčí o porušení presumpce nevinny a práv obhajoby prvního žalobce. S přihlédnutím k těmto poznámkám dospívá ve své zprávě k závěru, že „s přihlédnutím ke způsobu, jakým trestní soud vedl jednání, se lze obávat, že nedospěje v této věci ke správnému rozhodnutí [a] že pod nátlakem [veřejného mínění] se bude cítit povinen [odsoudit obžalované a ponechat na egyptském kasačním soudu, aby rozsudek zrušil]“.
- 96 Pokud jde o zprávu pana M., tato se týká jednání, která se konala v roce 2012 v rámci dvou trestních řízení týkajících se prvního žalobce, přičemž první z nich se podle znění zprávy vztahovalo k obžalobě z podvodného nabytí akcií společnosti El-Dekheila a druhé se týkalo údajných skutků spočívajících v praní špinavých peněz spojených s těmito obviněními, která odpovídají s přihlédnutím k písemnostem ve spise věcem č. 38 a 291 z roku 2011 v dokumentech poskytnutých egyptskými orgány.
- 97 Posouzení provedené panem M. v jeho zprávě je založeno jednak na zprávách vypracovaných paní A., egyptskou advokátkou zplnomocněnou k jeho zastupování při jednáních, když pan M. uvádí, že se zprvu rozhodl jednání osobně neúčastnit z důvodu „vysokého rizika pro svou osobní bezpečnost [vycházejícího] z manifestací probíhajících před justičním palácem“ „po celou dobu trvání procesu [prvního žalobce]“, a jednak na jeho přímém pozorování jednoho z jednání v rámci věci č. 38 z roku 2011.
- 98 Zpráva pana M. zahrnuje ve své první části popis soudní síně na základě vlastního pozorování a ve své druhé části analyzuje jednotlivé body, u kterých shledal ve zprávách paní A. potenciální porušení základních práv, a sice přítomnost železné klece pro zadržení obžalovaných, přítomnost strážů v soudní síni, potíže s akustikou, postoj trestního soudu považovaný za nedostatečně nestranný a újma vyplývající z mediálního pokrytí. S přihlédnutím k těmto poznámkám dospívá k závěru, že „s ohledem na mezinárodní normy v oblasti základních práv mohla být práva [prvního žalobce] porušena a zejména právo na spravedlivý proces“. Mimoto, jak v případě řízení ohledně neoprávněného prospěchu, tak v případě řízení ohledně praní špinavých peněz existuje značné riziko, že [povedou k] [právně] nejistým odsouzením“.
- 99 Zatřetí se žalobci u Rady dovolávali třech rozsudků egyptského kasačního soudu ze dne 2. prosince 2012, 12. května 2013 a ze dne 14. prosince 2013. V těchto rozsudcích egyptský kasační soud jednak zrušil rozsudky prvního stupně, které ve všech dotčených věcech dospěly k závěru o odpovědnosti obžalovaných, zejména prvního žalobce, a odsoudily je k různým trestům, včetně pokut a trestů odnětí svobody, a jednak postoupil věci soudu ve věci samé, aby znovu rozhodl. Jak vyplývá z dokumentu egyptských orgánů uvedeného v bodě 82 výše, tyto tři rozsudky byly vydány v rámci trestních řízení ve věcech č. 107 z roku 2011 (protiprávně udělené energetické licence), č. 291 z roku 2011 (praní špinavých peněz) a č. 38 z roku 2011 (podvodné nabytí akcií společnosti El-Dekheila).

- 100 Začtvrté se žalobci dovolávali rozsudku trestního soudu Švýcarské konfederace (dále jen „švýcarský spolkový trestní soud“) ze dne 12. prosince 2012 a dvou rozsudků ústavního soudu Lichtenštejnského knížectví (dále jen „lichtenštejnský ústavní soud“) ze dne 28. srpna 2012 a ze dne 30. září 2013. Tyto rozsudky se týkají postupů mezinárodní justiční spolupráce v návaznosti na žádosti egyptských orgánů. První z těchto rozsudků zrušil rozhodnutí švýcarských orgánů poskytnout těmto orgánům přístup ke spisu trestního řízení proti egyptským státním příslušníkům zejména pro skutky praní špinavých peněz.
- 101 Ve svém rozsudku ze dne 12. prosince 2012 švýcarský spolkový trestní soud vycházel z řady veřejných informací dostupných ze zpráv mezinárodních organizací nebo z tisku a rozhodl, že „bez ohledu na problematiku dodržování lidských práv [v Egyptě] [tato země] nyní čelí nejistému vnitřnímu přechodu, který se vyznačuje nestabilitou orgánů a [zjevným zpochybněním] nezávislosti a existujícího vzájemného respektu mezi mocí [výkonnou a soudní]“. S přihlédnutím k těmto informacím dotčený soud rozhodl, že „[pro žalobce] existovalo riziko bezprostřední a nenapravitelné újmy“.
- 102 Dva rozsudky lichtenštejnského ústavního soudu ze dne 28. srpna 2012 a ze dne 30. září 2013 zrušily dvě soudní rozhodnutí, kterými bylo zamítnuto odvolání společnosti vlastněné prvním žalobcem proti usnesení o zmrazení jeho aktiv z důvodu trestních řízení, která se ho týkala v Egyptě. Tento soud totiž rozhodl, že zdroje informací, o které se tato společnost opírala, které zahrnovaly zejména zprávu IBAHRI z roku 2011 a zprávu pana M., stačily pro konstatování, že tato společnost „prokázala nebezpečí porušení základních práv [prvního žalobce v Egyptě]“, jelikož bylo vyžadováno pouze prokázání pravděpodobnosti tohoto nebezpečí.
- 103 Z písemností ve spise vyplývá, že dotčené dokumenty, s výjimkou výše uvedené zprávy IBAHRI z roku 2014, již byly předány žalobci s cílem podložit zejména první a druhý žalobní důvod jejich žalob ve věcech T-375/14 až T-378/14, a že Rada, která předložila žalobní odpověď, ve které se vyjádřila k uvedeným žalobním důvodům, se s nimi tedy v tomto rámci seznámila.
- 104 V rámci korespondence s Radou, která předcházela prodloužení zápisu žalobců v roce 2016 a v roce 2017, žalobci předložili některé další skutečnosti týkající se dodržování základních práv v Egyptě.
- 105 Žalobci přiložili do přílohy svého dopisu Radě ze dne 29. února 2016 dopis svých egyptských právních zástupců ohledně jednotlivých soudních řízení týkajících se prvního žalobce uvedených egyptskými orgány v dokumentech ze dne 2. ledna 2016. Pokud jde konkrétně o tři z těchto řízení (věci č. 4 z roku 2011, 274 z roku 2012 a 376 z roku 2013), uvedení právní zástupci tvrdili, že nebyli nikdy informováni o existenci „formálních“ vyšetřování a že jejich žádost o přístup ke spisu byla zamítnuta egyptskými orgány. Mimoto ve svých dopisech ze dne 14. března 2016 žalobci s odkazem na stanovisko egyptského právníka přiložené k uvedeným dopisům tvrdili, že jejich právo být vyslechnut nebylo dodrženo před vydáním usnesení o zmrazení prostředků, které ve vztahu k nim přijaly egyptské orgány.
- 106 Kromě toho v dopise ze dne 7. března 2017 žalobci Radu upozornili na uvalení vyšetřovací vazby na prvního žalobce s účinností od tohoto data, což považovali za porušení záruk zakotvených zejména v článku 5 EÚLP.

iii) K zacházení se skutečnostmi, které poskytli žalobci, Radou

- 107 Z písemností ve spise nejprve vyplývá, že Rada odpověděla na dopis žalobců ze dne 23. prosince 2014 ve svém dopise ze dne 24. března 2015. Tento posledně uvedený dopis neobsahuje výslovný odkaz na tvrzení žalobců, která zpochybňují dodržování základních práv v Egyptě, a zejména práva na spravedlivý proces prvního žalobce, ani na dokumenty, které jsou uvedeny v bodech 91 až 102 výše, která tato tvrzení podporují. Rada nicméně odpověděla na obavy žalobců týkající se základu trestních

řízení proti prvnímu žalobci, které byly podpořeny zejména těmito tvrzeními, následovně: „[R]ada nesdílí Vaše stanovisko, podle kterého okolnosti, za kterých byla proti Vašemu klientovi zahájena stíhání, prokazují, že nejsou podložena žádnými důkazy a že jsou politicky motivovaná“.

108 [důvěrné]

109 Kromě toho z písemností ve spise nevyplývá, že by posouzení vyjádření žalobců a dokumentů provedené Radou vedlo k *ad hoc* šetřením u egyptských orgánů.

110 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v rámci nového přezkumu zápisu žalobců před přijetím rozhodnutí 2015/486 se Rada implicitně, avšak nutně domnívala, že vyjádření a dotčené dokumenty bez ohledu na jejich relevanci a jejich věrohodnost nemohly zpochybnit prodloužení rozhodnutí 2011/172. Zejména s přihlédnutím k memorandu PGO ze dne 9. února 2015 a k vysvětlení Rady je třeba mít za to, že se Rada domnívala, že nezpochybňují posouzení dodržování základních práv v Egyptě provedené zejména na základě uvedeného memoranda, a že tudíž nebyla nutná žádná další šetření.

111 Jak dokládají dopisy ze dne 21. března 2016 a ze dne 22. března 2017, které Rada zaslala prvnímu žalobci, toto stanovisko, pokud jde o tvrzení žalobců týkající se porušování právního státu a základních práv v Egyptě, se při prodloužení jejich zápisu v letech 2016 a 2017 nezměnilo.

112 Rada totiž ve svém dopise ze dne 21. března 2016 uvedla, že výtky žalobců týkající se způsobu, jakým egyptské orgány projednávaly věci týkající se prvního žalobce, musely být řešeny v rámci právního systému a postupů v Egyptě. Kromě toho ve svém dopise ze dne 22. března 2017 tvrdila, že posoudila vyjádření prvního žalobce týkající se úrovně ochrany jeho základních práv v rámci soudních řízení v Egyptě a že dospěla k závěru, že bylo rozumné nadále podporovat úsilí egyptských orgánů získat zpět částky, které egyptský stát ztratil.

113 V tomto ohledu je třeba poukázat na to, že výtkou uvedenou v bodě 47 výše žalobci v podstatě tvrdí, že tento postoj odráží, ze strany Rady, nerespektování dosahu skutečností, které jí předložili, jakož i povinností, které z nich pro ni vyplývají. V rámci prvního žalobního důvodu tvrdí, že tyto chyby způsobily protiprávnost rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v němž prodlužují režim omezujících opatření rozhodnutí 2011/172 v plném rozsahu. V rámci druhého žalobního důvodu tvrdí, že napadená rozhodnutí tím, že prodlužují jejich zápis, nejsou v souladu s povinností Rady dodržovat základní práva na základě článku 6 SEU, ve spojení s článkem 2 a s čl. 3 odst. 5 SEU a s články 47 a 48 Listiny. Je tedy věcí Tribunálu, aby v rámci přezkumu těchto žalobních důvodů rozhodl o opodstatněnosti stanoviska Rady, pokud jde o skutečnosti, které jí byly předloženy žalobci, s přihlédnutím ke skutečnostem týkajícím se stavu v Egyptě, které měla k dispozici.

b) K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z námitky protiprávnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 a nařízení č. 270/2011

114 Tento žalobní důvod se skládá ze dvou částí, které vycházejí z námitky protiprávnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v němž prodlužují platnost čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, a z námitky protiprávnosti čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011.

1) K první části vycházející z námitky protiprávnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v němž prodlužují platnost čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172

115 Podle žalobců i za předpokladu, že by čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 mohl být založen na cílech uvedených v bodě 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí v okamžiku jeho přijetí, tak tomu již nebylo k datu přijetí rozhodnutí 2015/486 z důvodu vývoje politického a soudního rámce v Egyptě, který je znázorněn ve skutečnostech, které předložili Radě před tímto datem. Tvrdí tak, že rozhodnutí 2015/486 nemůže být založeno na cíli podpory novým egyptským orgánům zaprvé z důvodu ukončení

činnosti těchto orgánů po přijetí rozhodnutí 2011/172, zadruhé nestability egyptského politického rámce vyznačujícího se porušováním základních práv a právního státu a zatřetí skutečnosti, že se Rada dozvěděla jejich prostřednictvím informace, které prokazovaly, že egyptské orgány nezaručovaly spravedlivé, nestranné a nezávislé soudní zacházení s prvním žalobcem ani dodržování právního státu ve vztahu k němu. V druhém návrhu na úpravu žaloby mimoto žalobci tvrdí, že skutečnosti, které předložili k prokázání nedostatku právního základu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 rovněž ukazují nepřiměřenou povahu těchto ustanovení ve vztahu k cílům sledovaným Radou.

- 116 Rada zpochybňuje možnost žalobců dovolávat se námítky protiprávnosti směřující proti čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011, které mohly být podle jejího názoru z jejich strany předmětem žaloby na základě článku 263 SFEU. Kromě toho obecně namítá, že argumenty předložené žalobci v rámci tohoto žalobního důvodu již byly zamítnuty Tribunálem a Soudním dvorem. Mimoto podle Rady není porušení kritérií pro zápis relevantní pro přezkum vhodnosti právního základu. Rovněž tvrdí, že různé okolnosti, jichž se dovolávají žalobci v rámci tohoto žalobního důvodu, a sice politické změny v Egyptě, stav v oblasti lidských práv v této zemi a údajné porušení základních práv prvního žalobce, nejsou relevantní pro posouzení legality opatření přijatých v rámci rozhodnutí 2011/172.
- 117 Úvodem je třeba uvést, že v rámci této části se žalobci dovolávají dvou samostatných výtek. Zaprvé se dovolávají nedostatku právního základu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496, jelikož jeho ustanovení již neodpovídají cílům SZBP. Zadruhé se dovolávají implicitně v žalobě a v prvním návrhu na úpravu žaloby a výslovně v druhém návrhu na úpravu žaloby porušení zásady proporcionality Radou z důvodu zjevně nepřiměřené povahy prodloužení platnosti těchto ustanovení vzhledem k vývoji situace v Egyptě.

i) K výtce vycházející z nedostatku právního základu

- 118 Nejprve je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury umožňuje kontrola právního základu aktu ověřit pravomoc autora aktu, a zda postup přijetí tohoto aktu nebyl stížen vadou. Výběr právního základu unijního aktu se mimoto musí zakládat na objektivních skutečnostech, které mohou být předmětem soudního přezkumu, mezi něž patří účel a obsah tohoto aktu (viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 42 a citovaná judikatura; usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, bod 47).
- 119 V rámci této výtky žalobci zpochybňují v projednávaném případě použití uvažování, kterým Tribunál v bodě 47 usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78), konstatoval, že „sociální a právní vývoj“, k němuž došlo od jejich původního zápisu a kterého se dovolávali v rámci žalobního důvodu vycházejícího z nedostatku právního základu, může mít dopad pouze na opodstatněnost odůvodnění napadených rozhodnutí a nelze jej přezkoumat v rámci přezkumu volby právního základu uvedených aktů.
- 120 Z judikatury totiž podle žalobců vyplývá, že v případě, že je účel a obsah aktu založen na zvláštním sociálním a právním rámci, přezkum jeho právního základu musí nutně zahrnovat přezkum vývoje tohoto rámce.
- 121 Je však třeba konstatovat, že uvažování Tribunálu kritizované žalobci je v projednávané věci použitelné.
- 122 V tomto ohledu je třeba připomenout, že jak Tribunál rozhodl v rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93, bod 44), pokud jde o rozhodnutí 2011/172, stačí, aby tento akt sledoval cíle, které souvisejí s cíli stanovenými v článku 21 SEU, k tomu, aby byl považován za akt, který spadá pod SZBP. Mimoto, jak rozhodl Soudní dvůr, vzhledem k širokému rozsahu účelu a cílů SZBP, tak jak jsou uvedeny v čl. 3 odst. 5 SEU a článku 21 SEU, jakož i ve zvláštních ustanoveních týkajících se SZBP, zejména v člancích 23 SEU a 24 SEU, zpochybnění opodstatněnosti uvedeného

aktu vzhledem k cílům vymezeným v článku 21 SEU nemůže prokázat nedostatek právního základu tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, bod 46).

- 123 Stejně uvažování se použije v souvislosti s rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496, které se omezily na prodloužení platnosti rozhodnutí 2011/172 a spadají do rámce téže politiky, jejímž cílem je, jak uvádí bod 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí, podpora procesu politické a hospodářské stabilizace Egypta při dodržování právního státu a základních práv.
- 124 I za předpokladu, že by se situace v Egyptě, v souvislosti s níž Rada přijala rozhodnutí 2011/172, vyvinula, včetně vývoje v rozporu s procesem demokratizace, jehož podpora je cílem politiky, jejíž součástí je toto rozhodnutí, tato okolnost nemůže mít v žádném případě za následek ovlivnění pravomoci tohoto orgánu prodloužit toto rozhodnutí na základě článku 29 SFEU. Bez ohledu na tuto okolnost totiž cíle sledované rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496 a pravidly, jejichž platnost prodlužují, přesto spadají do oblasti SZBP, což stačí v projednávané věci k odmítnutí výtky žalobců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. června 2016, Parlament v. Rada, C-263/14, EU:C:2016:435, body 45 až 54).
- 125 Judikatura citovaná žalobci nemůže tyto úvahy zpochybnit.
- 126 Co se zaprvé týče rozsudku ze dne 8. června 2010, Vodafone a další (C-58/08, EU:C:2010:321), postačí uvést, že Soudní dvůr v něm nezkoumal otázku, zda ustanovení Smlouvy o EU v oblasti SZBP představuje vhodný právní základ, ale zda tomu tak bylo v případě čl. 95 odst. 1 ES (nyní čl. 114 odst. 1 SFEU), což vyžaduje přezkum obecného rámce a konkrétních okolností oblasti harmonizované aktem přijatým na tomto základě v okamžiku jeho přijetí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. června 2010, Vodafone a další, C-58/08, EU:C:2010:321, body 32 až 35 a 39 až 47). Uvažování Soudního dvora v tomto rozsudku není tedy použitelné v projednávané věci.
- 127 Pokud jde zadruhé o body 191 až 193 rozsudku ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada (T-47/03, nezveřejněný, EU:T:2007:207), tyto body se týkají přezkumu Tribunálem žalobního důvodu, který vycházel z nedostatku odůvodnění, a nikoliv žalobního důvodu vycházejícího z nedostatku právního základu. Tyto body tedy nejsou relevantní.
- 128 Pokud jde zatřetí o bod 110 rozsudku ze dne 22. dubna 2015, Tomana a další v. Rada a Komise (T-190/12, EU:T:2015:222), je třeba uvést, že tento bod je třeba chápat v kontextu uvažování Tribunálu, jehož je součástí. V rámci tohoto uvažování se Tribunál nepokoušel přezkoumat opodstatněnost posouzení Rady z hlediska vývoje situace v Zimbabwe a nutnosti zachovat omezující opatření s ohledem na tento vývoj, ale pouze ověřit, zda těmito opatřeními Rada zamýšlela sledovat cíle, které spadaly do SZBP (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. dubna 2015, Tomana a další v. Rada a Komise, T-190/12, EU:T:2015:222, body 93 až 111).
- 129 Výtku, která vychází z nedostatku právního základu, je tak třeba zamítnout.

ii) K výtce vycházející z porušení zásady proporcionality

- 130 Úvodem je třeba připomenout, že Radě je obecně přiznána široká posuzovací pravomoc při přijímání aktů v rámci SZBP, což je oblast, která z její strany předpokládá rozhodnutí politické, ekonomické a sociální povahy a v jejichž rámci má provést komplexní posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. listopadu 2013, Rada v. Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, bod 120 a citovaná judikatura). Stejně tak judikatura přiznává Radě širokou posuzovací pravomoc k vymezení obecných kritérií, která vymezují okruh osob, na které se mohou vztahovat omezující opatření, vzhledem k cílům, ze kterých tato opatření vycházejí (v tomto smyslu viz rozsudky

ze dne 21. dubna 2015, Anbouba v. Rada, C-605/13 P, EU:C:2015:248, bod 41, a ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 48). Stejný prostor pro volné uvážení jí tak musí být přiznán, pokud jde o prodloužení používání těchto kritérií.

131 Tribunálu tak nepřísluší, aby v rámci projednávané žaloby rozhodl o opodstatněnosti politiky Rady na podporu procesu politické stabilizace v Egyptě, uvedené v bodě 1 odůvodnění rozhodnutí 2011/172, jejíž součástí je toto posledně uvedené rozhodnutí a rozhodnutí následná.

132 Stejně tak Tribunálu nepřísluší nahradit posouzení Rady, pokud jde o zeměpisný a politický kontext, k němuž se vztahuje rozhodnutí 2011/172, a o nutnost prodloužit toto rozhodnutí s ohledem na tento kontext, svým vlastním posouzením. Přísluší mu pouze přezkoumat, zda při takovém posouzení Rada zjevně neporušila význam a závažnost skutečností týkajících se egyptského politického a soudního rámce, dovolávaných žalobci, s ohledem na ostatní informace, které měla k dispozici, a cíle tohoto rozhodnutí.

133 S ohledem na tyto úvahy je třeba přezkoumat jednotlivé argumenty žalobců na podporu prvního žalobního důvodu.

– *K prvnímu argumentu vycházejícímu z ukončení činnosti „nových egyptských orgánů“ podporovaných Radou*

134 Předně argument žalobců, podle něhož rozhodnutí 2011/172 již nemůže být považováno za součást „politiky podpory novým egyptským orgánům“ podle bodu 44 rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), z důvodu ukončení činnosti těchto orgánů, vychází z nesprávných předpokladů.

135 S ohledem na předmět rozhodnutí 2011/172, připomenutý v bodě 64 výše, totiž omezující opatření přijatá v tomto rámci musí být v zásadě zachována až do ukončení soudních řízení v Egyptě proto, aby byl zachován jejich užitečný účinek. V důsledku toho nemůže prodloužení platnosti těchto opatření záviset na následných změnách vlády, ke kterým došlo v rámci procesu politické transformace, který následoval po odchodu H. Mubaraka v únoru 2011.

136 Kromě toho, z bodu 44 rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), vyplývá, že výrazem „politika podpory novým egyptským orgánům“, měl Tribunál v úmyslu označit „politiku podpory pokojného a spořádaného přechodu k civilní a demokratické vládě v Egyptě založené na zásadách právního státu při plném dodržování lidských práv a základních svobod“, která je uvedena v bodě 1 odůvodnění rozhodnutí 2011/172. Je pravda, že jak vyplývá zejména ze zprávy IBAHRI z roku 2014, prezident republiky zvolený v Egyptě v červnu 2012 v rámci procesu přechodu k demokracii, Muhammad Mursí, byl sesazen z funkce v červnu 2013. Nicméně na rozdíl od teze žalobců, z uvedeného bodu odůvodnění nevyplývá, že politika podpory tohoto procesu byla omezena na podporu vlády sestavené tímto vůdcem, která byla první civilní vládou vzešlou z voleb po odchodu H. Mubaraka v roce 2011. V každém případě, jak je uvedeno v bodě 131 výše, Tribunálu nepřísluší rozhodovat o otázce, zda tato politika podpory zůstává relevantní i po odchodu M. Mursího z funkce.

137 Tyto úvahy nemohou být zjevně zpochybněny [důvěrně]. Stačí totiž připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 135 výše, tato opatření musí být v zásadě zachována až do ukončení soudních řízení v této zemi proto, aby byl zachován jejich užitečný účinek.

138 Argument vycházející z ukončení činnosti egyptských „nových orgánů“ musí být tedy odmítnut.

– *K druhému argumentu vycházejícímu z rizik způsobených nestabilitou egyptského politického kontextu a z údajných porušení právního státu a základních práv*

- 139 Nejprve je třeba uvést, že jak tvrdí žalobci, skutečnosti, které předložili, zejména ty, které vyplývají ze zpráv IBAHRI, poukazují na značnou politickou a institucionální nestabilitu v Egyptě po odchodu H. Mubaraka dne 11. února 2011, která jak vyplývá z odpovědi žalobců ze dne 1. června 2017 na otázky Tribunálu, trvala až do přijetí nové ústavy v lednu 2014 a zvolení p. Al-Sísiho prezidentem republiky o několik měsíců později. Z těchto dokumentů rovněž vyplývá, že politický kontext tohoto období se vyznačoval značným napětím mezi orgány a politickými odpůrci, které vedlo k několika ztrátám na životech.
- 140 Pokud jde o soudní kontext, z dotčených dokumentů vyplývá, že politické napětí uvedené v bodě 139 výše se projevilo zejména represivní trestní politikou cílenou na politické odpůrce a zajišťující nedostatečnou úroveň ochrany základních práv. Je v nich také zmínka o zásazích či o opakovaných pokusech o zásahy výkonné moci do pravomoci soudních orgánů, přinejmenším v průběhu funkčního období M. Mursího. Stejně tak tyto dokumenty odrážejí rozsáhlou medializaci trestních řízení proti bývalým vůdcům a jejich blízkým, zejména řízení týkajících se H. Mubaraka a prvního žalobce, a tlak veřejnosti, která si přeje, aby byla uznána odpovědnost těchto osob, a která má obavy, že tento proces bude narušen nedostatky soudního systému.
- 141 Tytéž dokumenty obsahují také popis fungování egyptského soudního systému během posuzovaného období. Tyto dokumenty tak odkazují na rysy tohoto systému, které podle jejich autorů oslabují ochranu základních práv ze strany egyptských soudních orgánů, která je v zásadě zajištěna právním rámcem, který se k nim vztahuje. Mezi těmito rysy jsou uvedeny zejména pravomoci přiznané moci výkonné pro jmenování státních zástupců a pro kariéerní postup soudců, jakož i nedostatky týkající se způsobu přijímání a odborného vzdělávání soudců v oblasti zejména mezinárodních norem týkajících se základních práv. K těmto rysům je třeba přičíst mimoto materiální podmínky vedení jednání v trestněprávních věcech popsané ve zprávách p. D. a p. M., přičemž se podle těchto zpráv zdá, že některé z nich nejsou zvláště pouze pro popsaná jednání, a které podle jejich autorů značí, že všechny záruky vyplývající z práva na spravedlivý proces nejsou zajištěny.
- 142 Kromě toho z uvedených dokumentů rovněž vyplývá, že jednak ve svém rozsudku ze dne 12. prosince 2012 švýcarský spolkový trestní soud vycházel ze skutečností týkajících se politické nestability v Egyptě v roce 2012, jakož i ze skutečností svědčících o zásazích výkonné moci do soudních věcí, zjištěných na základě různých státních zdrojů, a že jednak ve svých rozsudcích ze dne 28. srpna 2012 a ze dne 30. září 2013 lichtenštejnský ústavní soud rozhodl, že skutečnosti ze zprávy IBAHRI z roku 2011 o egyptském soudním systému, jakož i skutečnosti ze zprávy p. M. mohly naznačovat riziko porušení základních práv prvního žalobce v Egyptě.
- 143 Nicméně i za předpokladu, že by všechny okolnosti, na které dotčené dokumenty odkazují, mohly být považovány za prokázané, nemohou v každém případě prokazovat, že prodloužení platnosti rozhodnutí 2011/172 rozhodnutím 2015/486 bylo zjevně v rozporu s cíli uvedenými v bodě 1 odůvodnění tohoto posledně uvedeného rozhodnutí.
- 144 Zaprvé tyto okolnosti neumožňují dospět k závěru, že politická a institucionální nestabilita, kterou se vyznačoval egyptský politický kontext v letech 2011 až 2014, měla za následek narušení schopnosti egyptského soudního systému zajistit dodržování právního státu a základních práv a že zmrazení majetku uložené rozhodnutím 2011/172 v rámci politiky zaměřené zejména na dodržování těchto zásad se tedy stalo zjevně nepřiměřené.
- 145 Je skutečností, že z dotčených dokumentů vyplývá, že politická a institucionální nestabilita v Egyptě mohla být faktorem nejistoty, zejména v roce 2012, pokud jde o riziko zásahu výkonné moci do projednávaných věcí, takže z hlediska evropského soudu odůvodňují zrušení opatření o právní pomoci.

- 146 Nicméně tato nestabilita nemohla stačit k odůvodnění, aby Rada ukončila prodloužení platnosti rozhodnutí 2011/172 s přihlédnutím ke skutečnostem, které měla k dispozici ke dni vydání rozhodnutí 2015/486. Nejprve totiž [*důvěrné*]. Dále žádná ze skutečností předložených žalobci neumožňuje tvrdit, že trestní řízení, která se vztahovala na osoby uvedené v rozhodnutí 2011/172 v Egyptě, byla narušena touto nestabilitou. Konečně, Rada měla k dispozici v okamžiku přijetí rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 aktualizovanou zprávu o dotčených trestních řízeních (viz body 87 a 88 výše), která se týkala osob uvedených v příloze rozhodnutí 2011/172, která neodrážela takové narušení, a jeví se, že uvedená řízení probíhala normálním způsobem, v některých případech dokonce vedla k ukončení věci pro nedostatek důkazů nebo ke zrušení odsouzení těchto osob egyptským kasačním soudem.
- 147 Kromě toho nelze vyvozovat opačný závěr z údajných porušení základních práv, ke kterým došlo v Egyptě během posuzovaného období v souvislosti se střety mezi orgány a demonstranty, zejména politickými odpůrci, a z represivní trestní politiky vůči těmto politickým odpůrcům. Ze skutečností předložených žalobci totiž nevyplývá, že by tato porušení, i kdyby byla prokázána, mohla mít vliv na trestní řízení týkající se osob údajně podezřelých ze zneužití státních finančních prostředků, vůči kterým bylo přijato rozhodnutí 2011/172. Pokud jde o skutečnosti týkající se těchto trestních řízení, je třeba konstatovat, že jestliže naznačují, že průběh některých z nich mohl být vystaven nátlaku z důvodu veřejného mínění, nelze z nich vyvodit riziko, že veškerá tato řízení byla systematicky stížena porušeními práva na spravedlivý proces a na dodržování presumpce nevinoty.
- 148 Tyto úvahy nejsou zpochybněny skutečnostmi týkajícími se fungování soudního systému, které vyplývají zejména ze zpráv IBAHRI, p. D. a p. M. Totiž, je skutečností, že tyto zprávy odkazují na mezery v ochraně nezávislosti soudních orgánů egyptským právním rámcem a na praktické nedostatky, které mohou oslabit konkrétní provádění a dodržování základních práv v rámci tohoto systému. Neobsahují však tvrzení, že by tyto okolnosti systematicky narušovaly schopnost egyptských soudních orgánů zajistit dodržování právního státu a základních práv v rámci takových trestních řízení, jako jsou ta, na kterých Rada založila rozhodnutí 2011/172.
- 149 Tyto úvahy nejsou zpochybněny ani rozsudkem švýcarského spolkového trestního soudu ze dne 12. prosince 2012, ani rozsudky lichtenštejnského ústavního soudu ze dne 28. srpna 2012 a ze dne 30. září 2013, na které se odvolávají žalobci. I v případech, že jsou soudní opatření zrušená těmito soudy srovnatelná s opatřeními, která byla přijata v rámci rozhodnutí 2011/172, v každém případě z těchto rozsudků totiž vyplývá, že byla přijata s ohledem na skutkové a právní okolnosti odlišné od těch, které jsou relevantní v rámci projednávaného žalobního důvodu. Je totiž třeba uvést, že v těchto rozsudcích dotčené soudy rozhodly ve vztahu ke skutečnostem, které mohly být zohledněny v letech 2012 a 2013, a nikoli s ohledem na skutečnosti, které nastaly později. Kromě toho zrušená opatření představovala nikoli režim opatření, nýbrž opatření individuální, a pro ukončení těchto opatření nebylo nezbytné, aby bylo prokázáno, jako v projednávané věci, riziko systematických porušování základních práv v egyptském soudním kontextu.
- 150 Konečně další dokumenty týkající se celkové situace v oblasti právního státu a základních práv, které žalobci předložili v letech 2016 a 2017, neodůvodňují odlišnou analýzu, pokud jde o rozhodnutí 2016/411 a rozhodnutí 2017/496.
- 151 Prohlášení učiněná jménem Unie v letech 2011 až 2016, kterých se žalobci dovolávají v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby, se nevztahují k soudním řízením, ze kterých Rada vycházela v rámci rozhodnutí 2011/172. Kromě toho skutečnost, že orgány Unie vyjadřují své obavy, pokud jde o porušování základních práv a zásahy do právního státu v Egyptě, nebo požadují, aby se egyptské orgány zdržely takových porušování nebo zásahů, a to i v soudním kontextu, nebrání sama o sobě tomu, aby Rada pomáhala týmž orgánům v rámci konkrétních soudních řízení. Zejména je třeba uvést, že v rámci politiky zaměřené zejména na dodržování právního státu a základních práv v Egyptě, není pomoc egyptským orgánům v boji proti zneužívání státních prostředků v rozporu s vyjádřením obav nebo žádostí, jejichž účelem je dodržování těchto zásad těmito orgány, ale je naopak doplňkem.

- 152 Kromě toho, pokud jde o zprávu mezinárodní komise právníků, ze září roku 2016, nadepsanou „Egypt's judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability“, z žádné skutečnosti ze spisu nevyplývá, že by žalobci předali tuto zprávu Radě před přijetím rozhodnutí 2017/496. Proto nelze Radě vytýkat, že opomněla vzít v úvahu skutečnosti obsažené v této zprávě za účelem určení, zda bylo prodloužení platnosti rozhodnutí 2011/172 v souladu s cíli politiky, jejíž bylo součástí. Ostatně tyto skutečnosti se sice shodují se skutečnostmi obsaženými ve zprávách IBAHRI, pokud jde o fungování egyptského soudního systému, včetně období, které následovalo po období, k němuž se vztahovaly posledně uvedené zprávy. Nicméně tyto skutečnosti se netýkají trestních řízení, ze kterých Rada vycházela, a nenaznačují, že by schopnost uvedeného systému zajistit dodržování základních práv byla systematicky porušována, pokud jde o tato řízení.
- 153 Zadruhé skutečnosti předložené žalobci neprokazují, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že měla k dispozici dostatek skutečností proto, aby považovala za rozumné pokračovat ve spolupráci s egyptskými orgány v rámci rozhodnutí 2011/172, aniž by musela provést další ověření.
- 154 Žalobci totiž neprokazují, že by Rada, když provedla implicitně, avšak nutně takové posouzení, provedla zjevně chybné porovnání významu jednotlivých skutečností relevantních pro pokračování této spolupráce, která zahrnovala zejména zohlednění předmětu této spolupráce a cílů politiky, jejíž byla součástí, a sice podpory procesu politické a hospodářské stabilizace Egypta při dodržování právního státu a základních práv.
- 155 V tomto ohledu vzhledem k tomu, že předmětem režimu omezujících opatření stanoveného v rozhodnutí 2011/172 je pouze usnadnit egyptským orgánům zjišťování případů zneužití státních prostředků a ponechat jim možnost získat zpět výnosy z této trestné činnosti, nelze vyloučit, že prodloužení tohoto programu je i nadále relevantní, a to i v případě nepříznivého politického a právního vývoje s ohledem na pokrok v oblasti demokracie, právního státu a dodržování základních práv. Radě tedy přísluší posoudit, zda na základě skutečností, které má k dispozici, mohla mít rozumně za to, že pokračování v pomoci egyptským orgánům v boji proti zneužívání státních prostředků přetrvalo i v této souvislosti jako přiměřený prostředek podpory cílů politické stability a dodržování právního státu v zemi.
- 156 Přitom, jak bylo konstatováno v bodech 144 až 152 výše, skutečnosti předložené žalobci neumožňují samy o sobě dospět k závěru, že schopnost egyptských soudních orgánů zajistit dodržování právního státu a základních práv v rámci soudních řízení, na nichž je založeno rozhodnutí 2011/172, byla uvedeným politickým a soudním vývojem v konečném výsledku narušena.
- 157 Kromě toho Rada mohla zohlednit existenci záruk poskytovaných egyptským právním rámcem. Zejména ze zpráv IBAHRI tak vyplývalo, že jednak je Egypt stranou Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, jakož i regionálních nástrojů mezinárodního práva v oblasti ochrany základních práv, a že jednak je nezávislost soudní moci zaručena egyptskou ústavou, když v této oblasti ostatně došlo k pokroku přijetím nové ústavy v únoru 2014. Kromě toho z informací z memoranda PGO ze dne 9. února 2015, zmíněných v bodě 86 výše, o opravných prostředcích, které mají podle egyptského trestního řízení k dispozici osoby uvedené v rozhodnutí 2011/172, vyplývalo, že tato řízení byla součástí právního rámce poskytujícího záruky, pokud jde o účinnou soudní ochranu dotčených osob. Ostatně, jak bylo zdůrazněno v bodě 146 výše, z aktualizované zprávy o dotčených trestních řízeních rovněž předložené egyptskými orgány za účelem přijetí rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 vyplývalo, že některé z osob uvedených v příloze rozhodnutí 2011/172 se domohly zrušení jejich odsouzení.
- 158 V tomto ohledu, pokud jde zejména o memorandum PGO ze dne 9. února 2015, žalobci nemohou namítat jeho nepřijatelnost v rámci projednávaného žalobního důvodu v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí 2015/486, jelikož je nesporné, že Rada mohla vycházet z jeho obsahu pro přijetí

tohoto rozhodnutí. Mimoto, jak bylo konstatováno v bodě 88 výše, obsah tohoto memoranda byl převzat v memorandu NCRAA ze dne 5. prosince 2016, předaném žalobcům před přijetím rozhodnutí 2017/496. Kromě toho, ve své písemné odpovědi ze dne 21. dubna 2017 na organizační procesní opatření Rada vložila do spisu v této věci tato memoranda. Žalobci se tedy mohli vyjádřit k obsahu tohoto dokumentu zejména v rámci své písemné odpovědi ze dne 1. června 2017 na otázky Tribunálu a při jednání.

- 159 Konečně, jak bylo zdůrazněno v bodě 151 výše, skutečnost, že Rada poskytuje pomoc egyptským orgánům v boji proti zneužívání státních prostředků, není v rozporu s vyjádřením obav a žádostmi ze strany orgánů Unie, pokud jde o případná porušování základních práv a právního státu v Egyptě.
- 160 Rada se tudíž nedopustila zjevně nesprávného posouzení, když se domnívala, že měla k dispozici dostatečné důkazy ohledně egyptského politického a soudního kontextu pro pokračování ve spolupráci s egyptskými orgány v rámci rozhodnutí 2011/172 a že skutečnosti předložené žalobci neodůvodňovaly provedení dalších ověření před prodloužením platnosti tohoto rozhodnutí.

– K třetímu argumentu vycházejícímu z rizika, že v rámci trestního řízení, které se vztahovalo na prvního žalobce v Egyptě, nebude dodrženo jeho právo na spravedlivý proces

- 161 Co se týče projednávaného argumentu, je třeba uvést, že i kdyby ze skutečností předložených žalobci vyplývalo riziko, že egyptské orgány nezajišťují prvnímu žalobci dodržování jeho práva na spravedlivý proces, tato okolnost by se mohla případně dotknout pouze legality prodloužení zápisu žalobců v příloze rozhodnutí 2011/172. Naopak, nemůže se dotknout legality prodloužení platnosti režimu zmrazení finančních prostředků stanoveného v čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí.
- 162 Kritéria stanovená v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 totiž stanoví obecným a abstraktním způsobem určení osob odpovědných za zneužití egyptských státních prostředků a osob, které jsou s nimi spojeny. Tato kritéria nevyžadují existenci souvislosti mezi zápisem těchto osob a konkrétními trestními řízeními, která se vztahovala na prvního žalobce.
- 163 Kromě toho riziko porušení práva na spravedlivý proces prvního žalobce nemůže představovat samo o sobě indicii systematických porušování tohoto práva, která by mohla ovlivnit práva všech osob uvedených v příloze rozhodnutí 2011/172.
- 164 V důsledku toho není projednávaný argument v rozsahu, v němž podporuje námitku protiprávnosti čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, ve znění prodloužení na základě rozhodnutí 2015/486, účinný. Tento argument může být relevantní pouze v rámci druhého žalobního důvodu, který vychází z porušení povinnosti dodržovat základní práva napadenými rozhodnutími. Bude tedy třeba provést jeho přezkum v tomto rámci.
- 165 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobci neprokázali zjevně nepřiměřenou povahu prodloužení čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496 vzhledem k situaci v Egyptě, a v důsledku toho existenci porušení zásady proporcionality. První část projednávaného žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout v plném rozsahu, aniž by bylo nutné přezkoumat námitku nepřípustnosti předloženou Radou v žalobní odpovědi proti námitce protiprávnosti, na které spočívá uvedená část (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 54 a citovaná judikatura).

2) K druhé části vycházející z nedostatku právního základu čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011

- 166 Žalobci se dovolávají nedostatku právního základu nařízení č. 270/2011, které podle nich nemůže být založeno ani na čl. 215 odst. 3 SEU, jelikož se nejedná o platné rozhodnutí, ani na odstavci 2 téhož článku z důvodu neexistence souvislosti mezi nimi a vládou třetí země.

167 V tomto ohledu stačí uvést jednak, že jak vyplývá z bodů 118 až 165 výše, projednávaná námitka protiprávnosti v rozsahu, v němž se týká čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, ve znění prodloužení na základě rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496, musí být zamítnuta, a jednak, že Tribunál rozhodl v rámci žalob žalobců ve věcech T-256/11 a T-279/13, že nařízení č. 270/2011 bylo legálně založeno na čl. 215 odst. 2 SFEU, jelikož toto ustanovení umožňuje přijmout omezující opatření vůči komukoliv za předpokladu, že jsou stanovena rozhodnutím přijatým v rámci SZBP (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 30 až 33, a usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, bod 49). Projednávaná námitka protiprávnosti je tak neopodstatněná a – aniž by bylo nutné přezkoumat její přípustnost – je třeba ji zamítnout.

168 V důsledku toho je třeba zamítnout projednávanou část, a tudíž první žalobní důvod v plném rozsahu.

c) K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 6 SEU, ve spojení s články 2 a 3 SEU, a článků 47 a 48 Listiny, Radou

169 Druhý žalobní důvod se skládá ze dvou částí.

170 V rámci první části žalobci tvrdí, že na základě článku 6 SEU, ve spojení s článkem 2 a s čl. 3 odst. 5 SEU má Rada povinnost podporovat základní práva. Tvrdí, že Rada nezajistila, aby byla jejich základní práva dodržena, a že vycházela z nevyvratitelné domněnky, že egyptské orgány takové dodržování zajišťují, v rozporu s požadavky judikatury (rozsudky ze dne 21. prosince 2011, N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 105 a 106, a ze dne 16. října 2014, LTTE v. Rada, T-208/11 a T-508/11, EU:T:2014:885, bod 139). Mají přitom za to, že jejich právo na spravedlivý proces a na presumpci nevinu, zakotvené články 47 a 48 Listiny, bylo porušeno v rámci soudních řízení, která proto nim byla vedena v Egyptě. Ve své odpovědi ze dne 4. října 2017 na otázku Tribunálu týkající se dopadu rozsudku ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), na projednávanou věc tvrdí, že tento rozsudek podporuje jejich stanovisko.

171 Kromě toho, jak bylo uvedeno v bodě 164 výše, s projednávaným žalobním důvodem se pojí rovněž argument vznesený žalobci v rámci první části prvního žalobního důvodu, který vychází z toho, že cíle rozhodnutí 2011/172, uvedené v bodě 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí, brání prodloužení platnosti jejich zápisu vzhledem k riziku, uvedenému skutečnostmi, které žalobci předložili Radě, že egyptské orgány nezajistí prvnímu žalobci dodržování jeho práva na spravedlivý proces. Tento argument, který spočívá na odlišném základě než argumentace žalobců na podporu první části projednávaného žalobního důvodu, musí být chápán tak, že tvoří druhou část tohoto důvodu.

172 Rada zpochybňuje dosah, který hodlají žalobci v rámci tohoto žalobního důvodu přiznat její povinnosti vzít v úvahu jejich tvrzení týkající se porušení základních práv prvního žalobce v rámci trestních řízení, která se na něj vztahují.

173 Úvodem je třeba uvést, že diskuse mezi účastníky řízení v rámci tohoto žalobního důvodu se netýká, jako v rámci první části prvního žalobního důvodu, otázky, zda opomenutí Rady provést ověření týkající se dodržování právního státu a základních práv v Egyptě mělo vliv jako celek na legalitu prodloužení platnosti režimu omezujících opatření přijatého v rámci rozhodnutí 2011/172. Týká se otázky, zda se popření, tvrzené Radou, porušení práva prvního žalobce na spravedlivý proces v trestních řízení, která se na něj vztahují, postihlo legalitu individuálních opatření o prodloužení zmrazení majetku jednak prvního žalobce a jednak druhé až čtvrté žalobkyně.

174 Kromě toho je úvodem třeba uvést, že žalobci, přinejmenším v rámci žaloby, netvrdí, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu druhé až čtvrté žalobkyně v rámci soudních řízení, která proti nim byla vedena. Tyto žalobkyně jsou přitom uvedeny v příloze rozhodnutí 2011/172 z důvodu, že proti nim byla vedena soudní řízení související s trestními řízeními, která byla

vedena proti prvnímu žalobci. Z toho je tudíž třeba vyvodit, že se žalobci domnívají, že neplatnost zápisu prvního žalobce vyplývající z porušení jeho základních práv způsobuje neplatnost zápisu druhé až čtvrté žalobkyně.

175 Je třeba nejdříve přezkoumat druhou část.

1) K druhé části vycházející z toho, že prodloužení zápisu žalobců je v rozporu s cíli uvedenými v bodě 1 odůvodnění rozhodnutí 2011/172

176 Je třeba připomenout, že jak bylo konstatováno v bodě 68 výše, předmět rozhodnutí 2011/172, a sice usnadnit egyptským orgánům zjišťování případů zneužití státních prostředků a ponechat jim možnost získat zpět výnosy z této trestné činnosti, není nijak relevantní s ohledem zejména na cíle podpory demokracie, zásad právního státu a lidských práv, uvedené v bodě 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí, ke kterým toto zmrazení přispívá, pokud je uvedené konstatování a uvedené vymáhání spojeno s odepřením spravedlnosti, či dokonce se svévolí.

177 V opačném případě by takové zmrazení majetku zjevně nepřispívalo ani k boji egyptských orgánů proti zneužívání státních prostředků, ani – *a fortiori* – k cílům politiky podpory demokracie, zásad právního státu a lidských práv, jejíž součástí je rozhodnutí 2011/172, a bylo by tudíž zjevně nepřiměřené s ohledem na tyto cíle.

178 Nicméně v rámci této části žalobního důvodu žalobci tvrdí, že skutečnosti, které předložili Radě, prokazují, že musela očekávat, že egyptské orgány neposkytnou prvnímu žalobci spravedlivé, nezávislé a nestranné zacházení v rámci trestních řízení, která se na něj vztahují. V důsledku toho, je proto, aby bylo možno této argumentaci vyhovět, nutné, aby se skutečnosti předložené žalobci zjevně vztahovaly k natolik závažným porušením práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu prvního žalobce, aby vedly Radu k závěru, že z nich pravděpodobně vyplyne nenapravitelná újma pro prvního žalobce v rámci dotčeného trestního řízení a že výsledek tohoto řízení bude znamenat pravděpodobně odepření spravedlnosti. Tyto skutečnosti tedy musely být dostatečně přesvědčivé, aby přiměly Radu s přihlédnutím pouze k jejich přezkumu, že již nemohla dále prodloužit zmrazení majetku žalobců, neboť jinak by přijala rozhodnutí zjevně nepřiměřené s ohledem na jeho cíle.

179 V tomto ohledu, v rozsahu, v němž se tato část týká prodloužení platnosti rozhodnutí 2011/172 v roce 2015, je třeba připomenout, že před rozhodnutím 2015/486 žalobci poskytli zejména Radě zprávy p. D. a p. M., popsané v bodech 92 až 98 výše, které se zabývají přímo otázkou porušení práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu prvního žalobce v rámci konkrétních trestních řízení. Je třeba rovněž připomenout, že jak vyplývá z bodů 99 a 103 výše, Rada se k tomuto datu rovněž mohla seznámit s odůvodněním rozsudků egyptského kasačního soudu, kterými tento soud rozhodl v rámci trestních řízení, přičemž tyto důvody mohly být relevantní pro posouzení tvrzení žalobců ohledně uvedených porušení. Konečně, skutečnosti týkající se egyptského soudního systému, uvedené v bodech 140 až 142 výše, mohou představovat kontextové skutečnosti za účelem posouzení pravděpodobnosti rizika, že výsledek trestních řízení týkajících se prvního žalobce bude těmito porušeními narušen.

180 Nejprve je třeba uvést, že zprávy p. D. a p. M. obsahují řadu skutečností, které naznačují, že jednotlivé složky práva na spravedlivý proces nebyly dodrženy ve fázích trestního řízení uvedených v těchto zprávách a obě zprávy dospívají k závěru o riziku právní křehkosti rozhodnutí o opodstatněnosti obvinění vznesených proti prvnímu žalobci.

181 Zaprvé dotčené zprávy obsahují řadu poznámek, ze kterých vyplývá, že podmínky, za kterých proběhla jednání, která popisují, nejsou plně v souladu s výkonem práva na obhajobu obžalovaných, včetně prvního žalobce, v prvním sledu z důvodu obtížnosti pro advokáty, a ještě více pro prvního žalobce, sledovat průběh jednání a účastnit se jej za běžných podmínek, ve druhém sledu obtíže advokátů prvního žalobce komunikovat s prvním žalobcem, a ve třetím sledu omezení uložená trestním soudem

ohledně možnosti obžalovaných a jejich zástupců předložit důkazy a předvolat svědky v jejich prospěch, jakož i užitečně zpochybnit obžalobou předložené důkazy a navržené svědky, či dokonce ohledně možnosti samotných obžalovaných vystoupit.

- 182 Zadruhé předmětné zprávy, zejména zpráva p. D., v podstatě tvrdí, že obavy ze strany prvního žalobce z nedostatku nestrannosti jsou objektivně odůvodněné. Jednak podle zprávy p. D. obzvláště krátká lhůta vyšetřování státního zástupce a neobvinění dalších egyptských průmyslníků, kteří obdrželi bezplatné energetické licence, představují indicie o podjatosti vůči této osobě, kterými byla tato vyšetřování postižena. Stejně tak se autor této zprávy domnívá, že obdobná podjatost ze strany soudu se odráží během jednání v odlišném postoji trestního soudu ve vztahu k různým zásahům ze strany obžaloby, ba dokonce nepřátelských jednání ke svědectvím ve prospěch obhajoby, na jedné straně a k zásahům advokátů obhajoby a obžalovaných na straně druhé. Kromě toho zpráva p. M. vyvozuje nedostatek nestrannosti ze strany příslušného trestního soudu, jak z důvodu prostorové blízkosti členů soudního kolegia se státním zástupcem, tak i z důvodů zásahů jeho předsedy, z nichž se zdá, že vyplývá vůle zvýhodnit obžalobu.
- 183 Zatřetí z jejich zpráv vyplývá, že p. D. a p. M. se domnívali, že nebyly splněny podmínky pro zachování dodržování presumpce neviny prvního žalobce. Pokud jde o p. D., tento uvádí nedostatečné vyhledávání důkazů v rámci vyšetřování obvinění, které bylo podle něj vedeno rychle, a výhody přiznané obžalobě trestním soudem z důvodu řízení průběhu jednání, která podle něj budila dojem, že se trestní soud obával, že „mu budou vyčítány nepřátelské postoje vůči občanům“. Pokud jde o p. M., ten se domnívá, že fyzická izolace obžalovaných při jednání a mediální pokrytí jednání, považované za rušivé, mohly narušit dodržování této zásady.
- 184 A konečně začtvrté ve své zprávě p. D. vyjadřuje své pochybnosti o nezávislosti soudních orgánů v projednávané věci na základě stejných nepřímých důkazů, které jej vedly ke zpochybnění jejich nestrannosti. Zejména zdůrazňuje, podle něj, pravděpodobný dopad obavy veřejného mínění na posouzení viny prvního žalobce soudem.
- 185 Dále, z obou rozsudků egyptského kasačního soudu vyplývá, že v rámci trestních řízení ve věcech č. 38 a 291 z roku 2011 tento soud poukázal na nezohlednění námitek žalobců a jejich žádostí o přerušování řízení. Kromě toho je třeba uvést, že ve třech dotčených trestních řízeních (věci č. 38, 107 a 291 z roku 2011) je soudu prvního stupně vytýkáno zejména, že neprokázal, že vina obžalovaných vycházela z přesných důkazů, a ve věci č. 291 z roku 2011, že předpokládal vinu prvního žalobce, pokud jde o skutky spočívající ve zneužití státních prostředků uvedené ve dvou dalších věcech, která byla nezbytným prvkem pro stanovení jeho viny, pokud jde o skutky praní špinavých peněz, které byly předmětem sporu.
- 186 Konečně je třeba uvést, že zprávy IBAHRI identifikovaly určité rysy a určité nedostatky vlastního egyptskému soudnímu systému, které se mohly dotknout nezávislosti soudních orgánů (viz body 140 a 141 výše).
- 187 Je však třeba uvést, že bez ohledu na relevanci skutečností uvedených v dotčených dokumentech pro posouzení existence porušení práva na spravedlivý proces a presumpce neviny prvního žalobce nemohly v žádném případě samy o sobě vést Radu k závěru, že věrohodnost trestních řízení týkajících se této osoby bude pravděpodobně nevratně ovlivněna závažnými porušeními uvedených práv, a v důsledku toho jí ukládaly s konečnou platností ukončit zápis žalobců. Vzhledem ke všem informacím, které měla Rada k dispozici v okamžiku přijetí rozhodnutí 2015/486, nebyl totiž předpoklad, že tato řízení mohou vést naopak ke konečnému rozhodnutí, které nebude stiženo takovými porušeními, zbaven věrohodnosti.
- 188 V tomto ohledu ke dni přijetí rozhodnutí 2015/486 vyplývalo z informací poskytnutých egyptskými orgány ohledně stavu trestních řízení, která se vztahují na prvního žalobce (viz body 82, 83 a 87 výše), že v návaznosti na zrušení prvostupňových rozsudků egyptským kasačním soudem byly věci vráceny

zpět soudu rozhodujícím ve věci samé a byly dále projednávány. Mimoto bylo upřesněno, že ve věci č. 107 z roku 2011 byl vyžádán posudek a že ve věci č. 291 z roku 2011 bylo řízení přerušeno do doby, než bude vydáno konečné rozhodnutí ve věcech č. 38 a 107 z roku 2011.

- 189 V důsledku toho mohla mít na základě těchto informací Rada důvodně za to, že příslušný egyptský soudce bude schopen rozhodnout znovu ve věci samé na základě vrácení věci egyptským kasačním soudem za podmínek, ve kterých se nebudou vyskytovat okolnosti tvrzené ve zprávách pánů D. a M., které by mohly porušovat právo prvního žalobce na spravedlivý proces, a že tedy tyto podmínky umožní vyhnout se riziku, že jeho rozhodnutí nebudou věrohodná.
- 190 Tyto informace zejména naznačují, že v dotčených věcech některé úvahy, na nichž je založeno zrušení, o němž rozhodl egyptský kasační soud, byly zohledněny v rámci řízení po vrácení věci zpět. Nemůže tak být vyloučeno, že vyžádaný posudek ve věci č. 107 z roku 2011 má za cíl vyvození důsledků ze zjištění tohoto soudu, podle kterého trestní úmysl obžalovaných nebyl prokázán. Stejně tak se zdá, že přerušování řízení ve věci č. 291 z roku 2011 odpovídá zjištění téhož soudu, podle kterého proto, aby mohl prvostupňový soud rozhodnout v této věci, předpokládal vinu prvního žalobce z hlediska skutků spočívajících ve zneužití státních prostředků, kterých se týkaly věci č. 38 a 107 z roku 2011.
- 191 Kromě toho k datu přijetí rozhodnutí 2015/486 žalobci nepředložili důkazy nasvědčující tomu, že právo na spravedlivý proces a na dodržování presumpce nevinu prvního žalobce bylo porušeno v rámci věcí č. 38, 107 a 291 z roku 2011 před soudem rozhodujícím ve věci samé po vydání rozhodnutí egyptským kasačním soudem.
- 192 V každém případě mohla Rada z memoranda PGO ze dne 9. února 2015 vyvodit, že první žalobce bude mít možnost podat u egyptského kasačního soudu novou žalobu proti rozhodnutí, které bude vydáno prvostupňovým soudem a ve kterém bude případně rozhodnuto s konečnou platností ve věci samé v případě, že vyhoví kasačnímu oprávněnému prostředku. Před Tribunálem přitom žalobci nezpochybnili správnost těchto informací.
- 193 Proto je třeba dospět k závěru, že k datu přijetí rozhodnutí 2015/486 neumožňovaly informace, které měla Rada k dispozici, se domnívat, že první žalobce bude pravděpodobně odsouzen na základě porušení jeho práva na spravedlivý proces a dodržování presumpce nevinu a že by tato porušení pravděpodobně způsobila žalobcům nenapravitelnou újmu. Rozhodnutí o prodloužení zápisu žalobců v příloze rozhodnutí 2011/172 proto nebylo zjevně nepřiměřené s ohledem na cíle jednak zmrazení jejich aktiv a jednak politiky podpory egyptským orgánům, jejíž součástí toto zmrazení bylo.
- 194 Důkazy, které žalobci předložili před přijetím rozhodnutí 2016/411 a rozhodnutím 2017/496, nemohly odůvodňovat, aby Rada v roce 2016 a v roce 2017 změnila svůj postoj k otázce, zda bylo třeba prodloužit platnost jejich zápisu.
- 195 V rámci prvního návrhu na úpravu žaloby se jednak žalobci dovolávají třech skutečností, a sice zaprvé právního stanoviska svých egyptských právních zástupců ze dne 10. března 2016, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí egyptského soudu ze dne 23. února 2011, které potvrdilo usnesení o zmrazení jejich finančních prostředků, které vydal egyptský nejvyšší státní zástupce dne 21. února 2011, bylo přijato v rozporu s jejich právem na spravedlivý proces, zadruhé celkové souhrnné doby trvání jednotlivých trestů odnětí svobody uložených prvnímu žalobci, která představuje nelidské a ponižující zacházení ve smyslu článku 4 Listiny a článku 3 EÚLP, a zatřetí skutečnosti, že ve svém dopise ze dne 2. února 2016 egyptské orgány odkazují na několik soudních vyšetřování, o kterých nebyl první žalobce a jeho právní zástupci v Egyptě informováni podle dokumentu právních zástupců ze dne 28. února 2016.
- 196 Pokud jde o první skutečnost, a sice právní stanovisko egyptských právních zástupců žalobců ze dne 10. března 2016, je nesporné, že žalobci jej přiložili k dopisu ze dne 14. března 2016 zaslanému každým z nich Radě.

- 197 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že jak vyplývá z dopisu egyptských orgánů ze dne 14. března 2016, soudní rozhodnutí, která potvrdila usnesení o zmrazení finančních prostředků vydaná egyptským nejvyšším státním zástupcem, lze zpochybnit ve lhůtě tří měsíců. Tyto informace nejsou žalobci zpochybněny. V právním stanovisku jejich právních zástupců v Egyptě, kterého se žalobci dovolávají, přitom není zmínka o žalobě proti rozhodnutí egyptského soudu ze dne 23. února 2011 nebo o obsahu případného rozsudku, kterým by bylo o této žalobě rozhodnuto. V důsledku toho, i kdyby tvrzení obsažená v tomto právním stanovisku byla dostatečně přesvědčivá, nijak z nich nevyplývá, že soudní ochrana stanovená egyptským právem ve vztahu k takovým rozhodnutím jako je rozhodnutí ze dne 23. února 2011 nebyla účinná.
- 198 Dále žalobci nezpochybňují, že usnesení o zmrazení finančních prostředků ze dne 21. února 2011, potvrzené soudním rozhodnutím ze dne 23. února 2011, je odůvodněno existencí probíhajícího trestního řízení ve věci č. 38 z roku 2011 pro skutky, které egyptský státní zástupce kvalifikoval jako zneužití státních prostředků, a nutností preventivně předcházet únikům případně zneužitých prostředků. V důsledku toho bez ohledu na otázku opodstatněnosti trestní kvalifikace uvedených skutků, o kterou nejde v rámci projednávaného žalobního důvodu, nemohou porušení tvrzená v právním stanovisku ze dne 10. března 2016 v každém případě zpochybnit základ uvedeného usnesení a jeho uplatnění na aktiva všech žalobců. Kromě toho je nesporné, že jak vyplývá z téhož dopisu egyptských orgánů, čtvrtá žalobkyně se na svou žádost u egyptského nejvyššího státního zástupce domohla svého vyloučení z působnosti zejména usnesení o zmrazení finančních prostředků ze dne 21. února 2011, pokud jde o některá aktiva, která vlastnila před sňatkem. Zdá se tedy, že rozhodnutí, kterým byla potvrzena platnost usnesení o zmrazení finančních prostředků ze dne 23. února 2011, nepředjímá možnost zejména, pokud jde o druhou až čtvrtou žalobkyni, podat žádosti o vyloučení části jejich majetku z působnosti uvedeného usnesení, a tím tedy omezit negativní dopady tohoto usnesení na jejich vlastnické právo na to, co je nezbytné pro splnění cílů tohoto usnesení. V důsledku toho byla Rada oprávněna se domnívat, že toto usnesení, ze kterého vycházela při uvedení těchto osob, bylo věrohodné, bez ohledu na tvrzení obsažená v právním stanovisku ze dne 10. března 2016.
- 199 Konečně je nesporné, že jak vyplývá z dopisu egyptských orgánů ze dne 14. března 2016, další dvě usnesení o zmrazení majetku byla přijata ve vztahu ke všem žalobcům, pokud jde o věci č. 107 a 291 z roku 2011, a že tato usnesení byla stále v platnosti k datu tohoto dopisu. V důsledku toho, i kdyby tvrzení obsažená v právním stanovisku ze dne 10. března 2016 mohla zpochybnit možnost Rady vycházet z usnesení ze dne 21. února 2011 při zápisu druhé až čtvrté žalobkyně, nemohla v každém případě Radě ukládat, aby ukončila prodloužení tohoto zápisu, jelikož toto prodloužení mohlo spočívat přinejmenším na ostatních výše uvedených usneseních.
- 200 Pokud jde u druhou skutečnost, a sice celkovou dobu trvání trestů odnětí svobody uložených prvním žalobci, i kdyby byla tato skutečnost relevantní v rámci posouzení porušení práva prvního žalobce na spravedlivý proces a na presumpci nevinu, z písemností ve spise nevyplývá, že by byla předložena Radě před přijetím rozhodnutí 2016/411. V každém případě stačí uvést, že rozsudek ESLP ze dne 9. července 2013, *Vinter a další v. Spojené království* (CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), citovaný žalobci na podporu svých tvrzení, neumožňuje dospět k závěru, že trest odnětí svobody na takovou dobu jaká vyplývá ze souběhu trestů uložených prvním žalobci, představuje sama o sobě bez ohledu na podmínky výkonu těchto trestů porušení zákazu nelidského a ponižujícího zacházení. Mimoto celková souhrnná doba 54 let odnětí svobody, které se dovolávají žalobci, byla vypočtena na základě odsouzení soudem prvního stupně v trestních řízeních ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011. Tato rozhodnutí však byla zrušena egyptským kasačním soudem a nic neumožňuje předpokládat, že v rámci řízení po vrácení věci zpět budou tresty odnětí svobody v obdobné celkové souhrnné době ve vztahu k prvním žalobci uloženy znovu. Údajné porušení je tedy v každém případě zcela hypotetické.
- 201 Co se týče třetí skutečnosti, a sice soudních vyšetřování, o kterých nebyl první žalobce a jeho právní zástupci informováni, je třeba uvést, že tato skutečnost se týká vyšetřování ve třech věcech, což zahrnovalo ve věci č. 376 z roku 2013 skutky spočívající v praní špinavých peněz, ve věci č. 4 z roku 2011 skutky spočívající v neoprávněném prospěchu, a ve věci č. 274 z roku 2012 (nyní věc č. 244

z roku 2015), opět skutky, které spočívají v praní špinavých peněz. Na rozdíl od trestních řízení ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011 však nic ve zmínce o těchto věcech v dopise egyptských orgánů ze dne 2. ledna 2016 neumožňuje prokázat souvislost mezi těmito vyšetřováními a skutky, které spočívají ve zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. V důsledku toho Rada nemohla v každém případě vycházet z těchto vyšetřování za účelem zápisu žalobců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. května 2013, *Al Matri v. Rada*, T-200/11, nezveřejněný, EU:T:2013:275, body 48 a 73), takže porušení údajně spáchaná v rámci těchto vyšetřování nemohou mít v každém případě vliv na prodloužení platnosti zápisu žalobců.

- 202 Kromě toho se v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby žalobci mimoto dovolávají uvalení vyšetřovací vazby na prvního žalobce dne 7. března 2017, což podle nich porušuje relevantní ustanovení egyptské ústavy a článek 143 egyptského trestního řádu, jakož i záruky proti svévolné vazbě zakotvené v článku 5 EÚLP.
- 203 Podle informací poskytnutých žalobci byl první žalobce původně vzat do vyšetřovací vazby ve věci č. 107 z roku 2011 na dobu 30 měsíců až do doby jejího ukončení rozhodnutím trestního soudu ze dne 5. srpna 2013, přičemž uplynula maximální doba 18 měsíců stanovená za tímto účelem v článku 143 egyptského trestního řádu. Žalobci se domnívají, že uvalení vyšetřovací vazby na tuto osobu po jednání konaném dne 7. března 2017 v téže věci je v rozporu s těmito ustanoveními a postrádá jakékoliv odůvodnění. Na podporu těchto tvrzení předkládají zejména kopii článku 54 egyptské ústavy ze dne 18. ledna 2014 a článku 143 trestního řádu, posudky egyptských právníků ohledně použití tohoto ustanovení, žádost o okamžité propuštění prvního žalobce podanou jeho právními zástupci v Egyptě dne 8. dubna 2017, jakož i judikaturu ESLP týkající se článku 5 EÚLP.
- 204 Je však třeba uvést, že ve svém dopise ze dne 7. března 2017 Radě se první žalobce omezil na tvrzení, že k jeho vzetí do vyšetřovací vazby došlo podle jeho právních zástupců v Egyptě v rozporu s jeho právem na spravedlivý proces a i přesto, že již byl zadržen na dobu delší než tři roky a jeho tresty byly zrušeny egyptským kasačním soudem. Naopak, první žalobce neuvedl v tomto dopise skutečnosti poskytnuté žalobci před Tribunálem na podporu svých tvrzení o porušení ustanovení egyptského vnitrostátního práva a záruk proti svévolnému zadržování, včetně kopie příslušných ustanovení egyptského vnitrostátního práva. Mimoto z písemností ve spise nevyplývá, že by první žalobce poskytl Radě před přijetím rozhodnutí 2017/496 konkrétní skutečnosti, které by umožňovaly podložit jeho tvrzení, podle kterého na něj byla skutečně po jednání konaném dne 7. března 2017 uvalena vyšetřovací vazba.
- 205 Je třeba přitom připomenout, že podle ustálené judikatury je legalitu unijního aktu nutné posuzovat podle faktických a právních skutečností existujících ke dni, kdy byl tento akt přijat (viz rozsudky ze dne 3. září 2015, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise*, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura, a ze dne 4. září 2015, *NIOC a další v. Rada*, T-577/12, nezveřejněný, EU:T:2015:596, bod 112 a citovaná judikatura).
- 206 V důsledku toho nelze legalitu prodloužení zápisu žalobců v roce 2017 posuzovat s ohledem na skutečnosti, které žalobci poprvé předložili v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby, uvedené v bodech 202 a 203 výše. Tyto skutečnosti totiž nemohou v žádném případě být užitečně uplatněny za účelem prokázání pochybení Rady při posuzování prvků, jež jí byly předloženy žalobci před přijetím rozhodnutí 2017/496.
- 207 Za těchto podmínek, i za předpokladu, že by vzetí do vyšetřovací vazby prvního žalobce bylo relevantní pro posouzení porušení jeho práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu, informace poskytnuté Radě ke dni přijetí rozhodnutí 2017/496 neumožňovaly v každém případě dospět zjevně k závěru o existenci nebo dokonce o pravděpodobnosti závažného porušení základních práv prvního žalobce tak, že by prodloužení platnosti jeho zápisu bylo zjevně v rozporu s cíli rozhodnutí 2011/172.

208 Tyto informace totiž neumožňovaly zjistit dostatečně přesvědčivě existenci vzetí prvního žalobce do vyšetřovací vazby a její skutečný dosah. Kromě toho, okolnosti, podle kterých byl první žalobce dříve vzat do vazby po dobu delší než tři roky a podle kterých tresty odnětí svobody, které mu byly uloženy, byly zrušeny, nemohly samy o sobě odhalit protiprávní nebo svévolnou povahu tohoto vzetí do vyšetřovací vazby. V důsledku toho nemohly tyto informace ukládat Radě, aby ukončila zápis prvního žalobce.

209 Druhá část prvního žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta.

2) K první části vycházející z toho, že se Rada neujistila, že byla dodržena základní práva žalobců, a použila nevyvratitelnou domněnku ohledně dodržování těchto základních práv egyptskými orgány

210 Žalobci v podstatě tvrdí, že s ohledem na ustanovení Smlouvy o EU a zásady unijního práva upravující povinnosti Rady týkající se dodržování základních práv Rada nemohla v případě důkazů, které jí byly poskytnuty, použít v jejich neprospěch nevyvratitelnou domněnku dodržení práva na spravedlivý proces a na dodržování presumpce nevinny a neprovést tedy ověření. Podle nich Rada tím, že prodloužila jejich zápis na základě zejména trestních řízení týkající se této osoby, aniž by provedla vyšetřování, potvrdila porušení práv této osoby, ke kterému došlo v rámci uvedených řízení.

211 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci přijetí omezujících opatření, která mají pro dotčené osoby individuální dosah, Rada podléhá zásadě řádné správy, která ukládá zejména, aby přezkoumala důsledně a nestranně důkazy, které jí byly předloženy, s ohledem na vyjádření a případné důkazy, které svědčí ve prospěch dotčené osoby, které tyto osoby předložily (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 114, 115 a 119).

212 V důsledku toho účinnost soudního přezkumu zaručeného článkem 47 Listiny vyžaduje v zásadě úplný přezkum legality důvodů, o které se opírá rozhodnutí o zápisu jména osoby na seznam osob, na které se vztahují omezující opatření. Unijní soud je zejména povinen se ujistit, že toto rozhodnutí, které má pro tuto osobu individuální dosah, vycházelo z dostatečně pevného skutkového základu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 49 a citovaná judikatura).

213 Zejména, jak Tribunál konstatoval v bodě 69 výše, v rámci režimu omezujících opatření rozhodnutí 2011/172 nemůže existence soudních řízení v Egyptě proti dotčené osobě představovat dostatečně pevný skutkový základ, pokud je třeba mít za to, že rozhodnutí přijaté na závěr těchto řízení nebude věrohodné, tedy zejména bude v rozporu s požadavky, které vyplývají z práva na spravedlivý proces a na dodržování presumpce nevinny.

214 V souladu s výše uvedenými obecnými zásadami je tedy věcí Tribunálu, aby vykonal v zásadě úplný přezkum toho, zda Rada splnila svou povinnost důsledného a nestranného přezkumu, a ujistil se, že mohla považovat za věrohodná trestní řízení týkající se prvního žalobce. Tento přezkum s sebou zejména nese ověření, zda Rada právem rozhodla, že měla k dispozici dostatek důkazů proto, aby se mohla domnívat, že tomu tak v projednávané věci bylo, bez ohledu na opačná tvrzení žalobců.

215 Rada nemůže být povinna požádat egyptské orgány o dodatečné informace v případě neexistence konkrétních důkazů, které by mohly dokládat tato tvrzení. Nemá však žádný prostor pro volné uvážení za účelem určení, zda důkazy předložené žalobci vyžadovaly, aby tyto kroky provedla (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 68 až 73).

- 216 V projednávané věci Tribunál konstatoval v bodech 110 až 112 výše s ohledem na dokumenty, které měla Rada k dispozici, a vysvětlení poskytnutá Radou, že se Rada domnívala, že důkazy předložené žalobci bez ohledu na jejich relevanci a jejich věrohodnost nezpochybňovaly posouzení, které mohla provést, pokud jde o dodržování základních práv v rámci egyptských soudních řízení, zejména na základě memoranda PGO ze dne 9. února 2015, potvrzeného memorandem NCRAA ze dne 5. prosince 2016. Kromě toho [*důvěrné*].
- 217 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že s ohledem na důkazy předložené žalobci a informace, které měla Rada k dispozici v okamžiku přijetí napadených rozhodnutí, nemohla být Rada povinna provést další ověření.
- 218 Jak dokládá popis obsahu memoranda PGO ze dne 9. února 2015 v bodech 85 a 86, toto memorandum a memorandum NCRAA ze dne 5. prosince 2016, které má totožný obsah, se jistě omezují na právní rámec, ve kterém probíhají trestní řízení týkající se osob uvedených na seznamu v příloze k rozhodnutí 2011/172, a na poskytnutí obecných ujištění, pokud jde o dodržení práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu egyptskými soudními orgány. Naproti tomu neobsahuje žádné konkrétní odpovědi na tvrzení žalobců týkající se porušení uvedených práv v rámci trestních řízení, která se vztahují na prvního žalobce, a na důkazy na podporu těchto tvrzení, které vyplývají zejména ze zpráv p. D. a p. M.
- 219 Nicméně, jak bylo uvedeno v bodě 188 výše, ke dni přijetí rozhodnutí 2015/486, měla Rada k dispozici řadu informací, které se týkaly následných fází trestních řízení, ke kterým se vztahovala tvrzení o porušení základních práv.
- 220 Zaprvé byla Rada informována, přinejmenším od roku 2014, o zrušení odsouzení vydanému vůči prvnímu žalobci v prvním stupni egyptským kasačním soudem. Rada tedy mohla mít právem za to, že porušení práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu prvního žalobce, která zejména podle zpráv p. D. a p. M. postihla řízení, která vedla k uvedeným odsouzením, již nemohla, i kdyby byla prokázána, narušit věrohodnost dotčených trestních řízení.
- 221 Obsah dotčených rozsudků egyptského kasačního soudu, se kterými se Rada mohla seznámit již v rámci žalob žalobců ve věcech T-375/14 až T-378/14, jak bylo uvedeno v bodě 103 výše, umožňoval potvrdit tuto analýzu. Z odůvodnění těchto rozsudků totiž vyplývá, že rozhodnutí soudu prvního stupně nebyla zrušena pouze z důvodu vad řízení, ale z důvodu nesprávných právních posouzení týkajících se odůvodnění těchto rozhodnutí jako celku a zejména, jak bylo konstatováno v bodě 185 výše, nedostatků týkajících se zohlednění námitek obžalovaných a prokázání jejich viny. Proto je z toho možné vyvodit, že v rámci vrácení věci soudu prvního stupně bylo věcí tohoto soudu, aby znovu přezkoumal v plném rozsahu, pokud jde o meritum věci, odpovědnost obžalovaných a případné sankce z toho vyplývající.
- 222 Kromě toho Rada mohla oprávněně z těchto rozsudků vyvodit, že soudní ochrana zajištěná možností v egyptském trestním právu podat žalobu k egyptskému kasačnímu soudu byla účinná, pokud jde o prvního žalobce, a představovala konkrétní záruku pro ochranu jeho práva na spravedlivý proces a presumpci nevinu. Tato analýza mohla být podpořena skutečností, že v rámci trestních řízení ve věcech č. 38 a 291 z roku 2011 bylo v dotčených rozsudcích tohoto soudu uloženo, aby věci byly vráceny zpět jinému soudnímu kolegiu a aby v rámci trestního řízení ve věci č. 107 z roku 2011 byla věc vrácena jinému soudu.
- 223 Zadruhé, jak bylo uvedeno v bodě 190 výše, z posudku vyžádaného v rámci věci č. 107 z roku 2011 a z přerušování řízení v rámci věci č. 291 z roku 2011 do doby vydání rozhodnutí, kterým by bylo pravomocně rozhodnuto ve věcech č. 38 a 107 z roku 2011, což jsou skutečnosti nezpochybně žalobci, bylo možné vyvodit, že úvahy egyptského kasačního soudu, které vedly ke zrušení odsouzení prvního žalobce, byly vzaty v úvahu soudem prvního stupně.

- 224 Zatřetí možnost uvedená v memorandu PGO ze dne 9. února 2015 podat v rámci trestních věcí druhý kasační opravný prostředek k egyptskému kasačnímu soudu, který by vedl v případě, že by mu bylo vyhověno, k pravomocnému rozhodnutí tohoto soudu, představovala skutečnost, která byla sice sama o sobě nedostatečná k vyloučení jakéhokoliv rizika porušení základních práv prvního žalobce, ale která však byla v projednávané věci neméně relevantní.
- 225 Vzhledem k tomu, že jak bylo konstatováno v bodě 222 výše, odůvodnění rozsudků egyptského kasačního soudu odráželo existenci účinné soudní ochrany, mohla mít Rada důvodně za to, že pro případ, že by první žalobce podal druhý kasační opravný prostředek proti rozhodnutím soudu prvního stupně rozhodujícího v rámci vrácení věci v dotčených trestních řízeních, taková soudní ochrana by mu byla znovu poskytnuta.
- 226 A konečně začtvrté z bodu 191 výše vyplývá, že žalobci k datu přijetí rozhodnutí 2015/486 neuplatnili žádnou skutečnost, která by mohla vyvolat oprávněné pochybnosti ohledně rizika, že po vrácení dotčených věcí egyptským kasačním soudem bylo soudem prvního stupně porušeno právo na spravedlivý proces a na dodržení presumpce nevinny prvního žalobce.
- 227 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že s ohledem na všechny informace, které měla k dispozici Rada k tomuto datu, mohla mít Rada právem za to, že měla dostatek důkazů umožňující dospět k závěru jednak, že údajná porušení základních práv prvního žalobce za předpokladu, že by byla prokázána, již nemohla mít vliv na průběh dotčených trestních řízení, a jednak, že neexistovaly žádné oprávněné důvody se obávat, že by výsledek těchto trestních řízení mohl být narušen takovými porušeními v následné fázi. V důsledku toho se Rada mohla na základě těchto skutečností rozumně domnívat, že uvedená trestní řízení byla věrohodná, aniž by bylo potřeba v tomto ohledu provést dodatečná ověření u egyptských orgánů.
- 228 Pokud jde o skutečnosti předložené žalobci týkající se přijetí rozhodnutí 2016/411 a 2017/496, z jejich analýzy v bodech 195 až 208 výše musí být vyvozeno, že nemohly toto posouzení zpochybnit.
- 229 Z bodů 197 až 201 výše totiž vyplývá, že žalobci neprokázali, že porušování jejich základních práv, kterých se dovolávali s cílem napadnout prodloužení jejich zápisu v roce 2016, mohla ovlivnit věrohodnost trestních řízení, ze kterých Rada mohla vycházet proto, aby provedla toto prodloužení.
- 230 Kromě toho z bodů 204 až 208 výše vyplývá, že skutečnosti předložené žalobci Radě před přijetím rozhodnutí 2017/496, které nebyly nedostatečně podloženy, nemohly samy o sobě vyvolat oprávněné obavy ohledně rizika, že práva prvního žalobce byla porušena z údajného důvodu jeho vzetí do vyšetřovací vazby, a že Radě nelze vytýkat, že nezohlednila skutečnosti, které předložili poprvé před Tribunálem za účelem prokázání existence takového porušení. Radě přísluší posoudit, zda případně tyto posledně uvedené skutečnosti vyžadují získání dalších informací od egyptských orgánů za účelem případného dalšího prodloužení zápisu žalobců.
- 231 Tyto úvahy nemohou být zpochybněny rozsudkem švýcarského spolkového trestního soudu ze dne 12. prosince 2012 a dvěma rozsudky lichtenštejnského ústavního soudu ze dne 28. srpna 2012 a ze dne 30. září 2013, citovanými žalobci na podporu svých tvrzení. Jak bylo uvedeno v bodech 101 a 102 výše, tato rozhodnutí totiž sice zrušila opatření soudní pomoci přijatá ve vztahu k egyptským orgánům, nikoliv z důvodu porušení práva na spravedlivý proces dotčených osob, ale z důvodu rizika, že dotčeným osobám taková porušení způsobí újmu. Kromě toho, pokud jde konkrétněji o dva výše posledně uvedené rozsudky, tyto se týkaly žádosti egyptských orgánů založené na trestních řízeních týkajících se prvního žalobce a dotčený soud rozhodl zejména ve vztahu ke zprávám IBAHRI a p. M., rovněž předložených Radě. Jak bylo přitom uvedeno v bodě 149 výše, i kdyby opatření soudní pomoci zrušená těmito soudy byla srovnatelná s opatřeními týkajícími se žalobců v projednávané věci, rozhodnutí přijatá uvedenými soudy vycházela ze skutkových okolností odlišných od těch, se kterými byla seznámena Rada. Jak bylo totiž konstatováno v bodech 218 až 230 výše, s ohledem na veškeré

informace, které měla Rada k dispozici k datu napadených rozhodnutí, se Rada mohla právem domnívat, že neexistovaly oprávněné důvody se obávat, že by výsledek soudních řízení dotýkajících se žalobců mohl být narušen porušeními jejich práva na spravedlivý proces a presumpce nevinu.

232 Z výše uvedeného vyplývá, že s ohledem na veškeré informace, které měla k dispozici, se Rada nedopustila nesprávného posouzení skutečností, které jí byly předloženy žalobci ohledně porušení základních práv v rámci soudních řízení, která se jich týkala v Egyptě, když měla za to, že nevyžadovaly další ověření. Žalobci tedy nesprávně tvrdí, že Rada v jejich neprospěch použila nevyvratitelnou domněnku dodržení těchto práv egyptskými orgány a porušila svou povinnost zajistit takové dodržování, zejména pokud jde o práva zakotvená články 47 a 48 Listiny. První část druhého žalobního důvodu a potažmo tento žalobní důvod v plném rozsahu musí být proto zamítnuty.

2. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedodržení obecných kritérií čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011

233 V třetím žalobním důvodu žalobci tvrdí, že prodloužení jejich zápisu není v souladu s obecnými kritérii čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 z důvodu jednak, že Rada nepředložila důkazy, které by umožňovaly prokázat, že byli uznáni odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, a jednak, že neprokázala, že důvod, o který se opírá toto prodloužení, a sice skutečnost, že proti nim byla vedena soudní řízení zahájená egyptskými orgány pro zneužití státních prostředků na základě Úmluvy Organizace Spojených národů proti korupci (UNCAC), vycházel z dostatečného skutkového základu. Tento žalobní důvod se skládá v podstatě ze čtyř částí. V první části žalobci tvrdí, že na prvního žalobce se nevztahují soudní řízení pro zneužití státních prostředků ve smyslu UNCAC, jelikož skutky, které jsou mu vytýkány, nelze takto kvalifikovat. V druhé části tvrdí, že jak prokazují rozsudky egyptského kasačního soudu, kterými byla zrušena trestní odsouzení prvního žalobce, stíhání zahájená proti prvnímu žalobci se nezakládají na žádných důkazech. V třetí části tvrdí, že soudní stíhání týkající se prvního žalobce jsou politicky motivována. Ve čtvrté části v podstatě tvrdí, že důkazy předložené egyptskými orgány, pokud jde o individuální situaci druhé až čtvrté žalobkyně, nepředstavují dostatečný základ pro jejich zápis.

234 Rada tvrdí, že se žalobci omezují na převzetí argumentů, které byly výslovně odmítnuty Soudním dvorem a Tribunálem v rozsudcích ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), a porušují zásadu překážky věci pravomocně rozsouzené. Mimoto, ve svém vyjádření k prvnímu návrhu na úpravu žaloby tvrdí, že výklad pojmu zneužití státních prostředků přijatý v rámci režimu omezujících opatření stanoveného v rámci rozhodnutí 2011/172 musí dostat přednost před výkladem provedeným v rámci jiného režimu omezujících opatření.

a) Úvodní poznámky

235 Zaprvé je třeba uvést, že v rozsahu, v němž se napadená rozhodnutí týkají porušení kritérií stanovených v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011, je projednáváný žalobní důvod neúčinný. Tato rozhodnutí se totiž týkají pouze prodloužení zápisu žalobců v příloze rozhodnutí 2011/172. Tato kritéria se tedy v projednávané věci neuplatní. Je tak třeba přezkoumat projednáváný žalobní důvod ve věci samé pouze v rozsahu, v němž se týká porušení kritérií stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a prodloužených rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496.

236 Zadruhé, jak vyplývá z judikatury připomenuté v bodech 64 a 65 výše, z důvodu povahy a cíle zmrazení majetku žalobců Radě příslušelo za účelem zápisu žalobců ověřit, že jednak důkazy, které měla k dispozici, umožňovaly prokázat, že na tyto osoby se vztahovalo jedno nebo několik probíhajících soudních řízení spojených se skutky, které mohou spadat pod zneužití státních prostředků, a že jednak toto nebo tato řízení umožňovala tyto skutky kvalifikovat v souladu s kritérii čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.

- 237 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že jak Rada uvádí, Tribunál a Soudní dvůr již rozhodly o tom, zda Rada mohla právem vycházet ze soudních řízení týkajících se žalobců proto, aby provedla jejich původní zápis s ohledem na kritéria stanovená zejména v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.
- 238 V rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), totiž Tribunál rozhodl, že Rada mohla právem zařadit jména žalobců do přílohy rozhodnutí 2011/172 pouze z toho důvodu, že proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení, které mělo souvislost, ať už jakoukoli, s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků. Kritéria definovaná v čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí totiž zahrnují jak trestně stíhané osoby na základě různého zapojení do zneužití egyptských státních prostředků, tak i spojených osob, na které se vztahují řízení související s těmito stíháními, zejména předběžná opatření určená k zajištění případně zneužitého majetku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, body 67, 95 a 97). Kromě toho Soudní dvůr, který rozhodoval o kasačním opravném prostředku proti tomuto rozsudku ve věci C-220/14 P, schválil uvažování Tribunálu (rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 71 až 73).
- 239 Dále Tribunál v rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93, body 132 až 134 a 137 až 140), rozhodl, že důkazy předložené egyptskými orgány Radě umožnily dospět k závěru, že skutky vytykané žalobci těmito orgány získaly ze strany těchto orgánů kvalifikaci, která odpovídala pojmu zneužití státních prostředků, a mít za to, že na druhou až čtvrtou žalobkyni, kterých se týkalo usnesení egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku, schválené trestním soudem a související s vyšetřováními týkajícími se zneužití státních prostředků, se vztahovalo soudní řízení související s vyšetřováními týkajícími se zneužití státních prostředků. Soudní dvůr rozhodl, že toto uvažování nebylo stiženo vadou spočívající v nesprávném právním posouzení (rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 75 až 84).
- 240 Mimoto je třeba konstatovat, že ve věci T-279/13 Tribunál, který rozhodoval o žalobě podané zejména proti prodloužení zápisu žalobců rozhodnutím 2013/144, zamítl jako zjevně neopodstatněný žalobní důvod, který vycházel z nedodržení kritérií obsažených zejména v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, ve znění prodloužení rozhodnutím 2013/144, z důvodu, že výtky předložené na podporu tohoto žalobního důvodu byly již odmítnuty Tribunálem ve věci T-256/11 (usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada, T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78, body 54 až 64).
- 241 Z toho vyplývá, že v souladu s judikaturou týkající se překážky věci pravomocně rozsouzené, připomenutou v bodě 52 výše, žalobci nemohou v rámci tohoto žalobního důvodu zpochybnit legalitu jejich původní zápisu nebo prodloužení jejich zápisu rozhodnutím 2013/144 tím, že Tribunálu předloží otázky, které již byly vyřešeny v odůvodnění rozhodnutí Tribunálu a Soudního dvora uvedených v bodech 238 až 240 výše.
- 242 Kromě toho výtky nebo argumenty uvedené v rámci jednotlivých částí tohoto žalobního důvodu, které vycházejí z těchto skutkových a právních okolností, jako byly okolnosti přezkoumané Tribunálem a Soudním dvorem ve výše uvedeném odůvodnění jejich rozhodnutí, musí být odmítnuty jako zjevně neopodstatněné.
- 243 Nicméně, jak bylo uvedeno v bodě 53 výše, Tribunálu přísluší ověřit, zda žalobci předkládají v této souvislosti nové skutkové a právní okolnosti, které dosud nepřezkoumal, a zda tyto poznatky mohou zpochybnit soulad prodloužení platnosti jejich zápisu s kritérii podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.
- 244 Zatřetí je třeba uvést, že v rámci prodloužení platnosti zápisu žalobců je v zásadě pouze na Radě, aby ověřila, že na žalobce se i nadále vztahují stejná soudní řízení. Vzhledem k tomu, že při jejich původním zápisu se totiž Rada mohla právně dostačujícím způsobem ujistit, že odpovědnost těchto osob za skutky, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků, byla přinejmenším otázkou v rámci těchto řízení, nebo, alternativně, že proti nim byla vedena související soudní řízení jako na

osoby s nimi spojené, nemůže být povinna z úřední povinnosti provést takové ověření při každém prodloužení tohoto zápisu. Taková povinnost může existovat pouze v případě nových skutečností, které směřují ke zpochybnění zapojení těchto osob nebo kvalifikace uvedených skutků.

- 245 V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 66 výše, nepřísluší Radě v zásadě posoudit správnost a relevanci skutečností, ze kterých vycházela egyptská soudní řízení, jelikož toto posouzení přísluší egyptským orgánům. Rada je pouze povinna s ohledem zejména na vyjádření žalobce vyžádat si od egyptských orgánů vyjasnění týkající se uvedených skutečností, pokud má oprávněné otázky týkající se dostatečnosti důkazů již předložených těmito orgány.
- 246 S přihlédnutím k těmto úvahám je třeba přezkoumat jednotlivé části projednávaného žalobního důvodu.

b) K první části třetího žalobního důvodu vycházející z nesprávné právní kvalifikace soudních řízení týkajících se prvního žalobce

- 247 Na podporu první části třetího žalobního důvodu žalobci tvrdí, že jediná věc týkající se prvního žalobce, a sice věc č. 38 z roku 2011, se vztahuje ke skutkům kvalifikovaným egyptskými orgány jako zneužití státních prostředků. V tomto ohledu tvrdí, že skutky, které jsou mu vytýkány, nelze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků ve smyslu UNCAC, zejména proto, že jsou spojeny s činnostmi soukromé společnosti, a proto, že akty vytýkané tomuto žalobci nebyly vykonány v postavení státního zaměstnance. V rámci prvního návrhu na úpravu žaloby dodávají, že mezi věcmi, které se jej týkaly, uvedenými v dopise egyptských orgánů ze dne 2. ledna 2016, se pouze čtyři z nich týkají soudních řízení. Mimoto zpochybňují kvalifikaci jako zneužití státních prostředků s ohledem na unijní právo a zejména judikaturu Tribunálu a „obecné mezinárodní právo“. Tvrdí rovněž, že Rada musí vycházet ze samostatné definice tohoto pojmu, odlišné od dosahu, který je mu přiznán egyptskými orgány. V rámci druhého návrhu na úpravu žaloby tvrdí, že soulad s definicí pojmu zneužití státních prostředků v unijním právu musí být posuzován s ohledem na tři podmínky, které zahrnují protiprávní užívání prostředků nebo aktiv v držení veřejné entity nebo pod její kontrolou pro účely, které jsou v rozporu s jejich účelem, škodu vzniklou této entitě, kterou lze finančně ocenit, a nutnost, aby vytýkaná zneužití porušila dodržení zásad právního státu v Egyptě. Tyto podmínky nejsou v projednávané věci splněny, pokud jde o věc č. 38 z roku 2011. Konečně se žalobci domnívají, že věci č. 107, 291 a 639 z roku 2011 se netýkají skutků spočívajících ve zneužití státních prostředků. Podle nich se první z těchto věcí týká pouze uzavření protiprávní dohody za účelem získání energetických licencí, druhá obvinění z praní špinavých peněz a třetí obvinění týkajících se pochybení při výpočtu platby daně dlužné společností El-Dekheila.
- 248 Úvodem je třeba uvést, že dokumenty, které byly původně předány egyptskými orgány Radě, přiložené k žalobě, uváděly, pokud jde o prvního žalobce, pouze jediné trestní řízení, které se ho týkalo, ve věci č. 38 z roku 2011. Naopak, jak bylo uvedeno v bodě 83 výše, aktualizované informace poskytnuté egyptskými orgány v roce 2014 a 2015 uváděly sedm trestních řízení (věci č. 38, 107, 291, 457, 541 z roku 2011 a č. 156 a 376 z roku 2013). Konečně, jak bylo uvedeno v bodě 88 výše, informace předané egyptskými orgány před přijetím rozhodnutí 2016/411 a rozhodnutí 2017/496 zmiňovaly další tři probíhající řízení, která se týkala prvního žalobce, ve věcech č. 4 a 5482 z roku 2011, jakož i č. 244 z roku 2015.
- 249 Úvodem je dále třeba uvést, že ve své korespondenci s Radou před prodloužením jejich zápisu v letech 2015, 2016 a 2017 se žalobci v podstatě dovolávali výtek a argumentů předložených v rámci projednávané žaloby na podporu této části třetího žalobního důvodu. Ve svých dopisech ze dne 24. března 2015, 21. března 2016 a 22. března 2017 Rada odpověděla žalobcům, že na prvního žalobce se stále vztahovala soudní řízení pro skutky spočívající ve zneužití státních prostředků a že bylo věcí egyptských soudů, aby rozhodly o opodstatněnosti těchto řízení. Pokud jde konkrétněji o věc č. 38 z roku 2011, Rada v prvním z těchto dopisů zejména uvedla, že pojem zneužití egyptských státních

prostředků mohl zahrnovat úkony, kterých se dopustil státní zaměstnanec, které spočívaly v získání prospěchu z veřejných aktiv a v jejich úmyslném zneužívání. Uvedla, že stíhání vůči prvnímu žalobci v této věci vycházela z předpokladu, že společnost El-Dekheila musela být v rozhodné době skutků kvalifikována jako veřejný podnik, jelikož v ní egyptský stát držel významný menšinový podíl, a že v důsledku toho musela být aktiva této společnosti považována za veřejná aktiva a že první žalobce, předseda představenstva této společnosti v rozhodné době, musel být považován za státního zaměstnance.

1) Pokud jde o argumenty a výtky uvedené na podporu návrhových žádání žaloby

- 250 Nejprve je třeba uvést, že výtky a argumenty uvedené žalobci na podporu návrhových žádání žaloby se týkají výlučně věci č. 38 z roku 2011, jelikož žalobci tvrdili, aniž by své tvrzení podložili, že pouze skutky dotčené v této věci mohly splňovat kritéria čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. V souladu s úvahami stanovenými v bodě 244 výše musí být tyto výtky a tyto argumenty přezkoumány pouze s ohledem na skutečnosti předložené egyptskými orgány po původním zápisu žalobců. Naopak, v rozsahu, v němž tyto výtky a argumenty směřují ke zpochybnění tohoto původního označení, musí být odmítnuty jako nepřijatelné v souladu s bodem 241 výše.
- 251 V tomto ohledu je třeba uvést, že v dokumentu ze dne 13. února 2014 předaném egyptskými orgány je uvedeno, že věc č. 38 z roku 2011 se týká skutků spočívajících v protiprávním zisku, kdy je prvnímu žalobci vytýkáno, že se jej dopustil jako předseda představenstva společnosti El-Dekheila tím, že nabyl podíl ve výši 67 % na základním kapitálu této společnosti a změnil ceny uplatňované uvedenou společností za účelem prodeje metalurgických výrobků vyráběných svou vlastní společností jako výrobky jediné a téže entity. Rozsudek egyptského kasačního soudu ze dne 14. prosince 2013 týkající se kasačního opravného prostředku proti prvostupňovému rozsudku v této věci v podstatě potvrzuje popis skutků vytýkaných prvnímu žalobci. Tento rozsudek rovněž potvrzuje, že proti prvnímu žalobci byla uplatněna skutečnost, že egyptský stát měl podíl v dotčené společnosti, že tato společnost podléhala veřejné kontrole a že jako předseda představenstva této společnosti byl považován za státního zaměstnance. Kromě toho tento rozsudek uvádí, že mimo těchto bodů obžaloby je prvnímu žalobci vytýkáno, že způsobil pro tutéž společnost El-Dekheila značnou finanční ztrátu v rámci smlouvy o úvěru uzavřené jménem této společnosti.
- 252 Je třeba konstatovat, že tyto skutečnosti nemohou vést ke zpochybnění zjištění provedeného Tribunálem v bodech 137 až 140 rozsudku ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), schváleného Soudním dvorem, podle kterého informace poskytnuté Radě umožňovaly se domnívat, že se na prvního žalobce vztahovala trestní stíhání pro skutky, které byly kvalifikovány jako zneužití státních prostředků.
- 253 V tomto ohledu v obdobném rámci rozhodnutí 2011/72 týkajícího se situace v Tunisku Tribunál rozhodl, že pojem zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 zahrnuje jakékoliv protiprávní používání prostředků, které náleží veřejným celkům nebo které jsou pod jejich kontrolou za účely v rozporu s těmi stanovenými zejména pro soukromé účely a z něhož vznikla uvedeným celkům finančně ocnitelná škoda (rozsudky ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-224/14, nezveřejněný, EU:T:2016:375, bod 89; ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 98, a ze dne 30. června 2016, CW v. Rada T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, bod 69). Tento výklad je použitelný v projednávané věci, jelikož znění čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/72 je v podstatě totožné s odpovídajícími ustanoveními rozhodnutí 2011/172 a odpovídá podobným cílům.
- 254 V projednávané věci ze skutečností, které byly k dispozici Radě, vyplývá, že egyptské orgány se domnívaly, že první žalobce, který podle nich vykonával funkce státního zaměstnance jako předseda představenstva společnosti pod veřejnou kontrolou, jejíž část kapitálu byla v rozhodné době ve vlastnictví egyptského státu, využil své funkce k tomu, aby získal na úkor finančních zájmů uvedené

společnosti protiprávní zisk, zejména ve prospěch svých vlastních soukromých společností. I když tak egyptské orgány výslovně trestněprávně nekvalifikovaly tyto skutky jako zneužití egyptských státních prostředků, kvalifikace, kterou použily, odpovídá tomuto pojmu, s přihlédnutím k jeho definici v judikatuře.

- 255 Ostatně je třeba uvést, že žalobci nezpochybňují, že egyptské orgány provedly trestněprávní kvalifikaci skutků vytýkaných žalobci ve věci č. 38 z roku 2011 odpovídající pojmu zneužití státních prostředků. Jejich výtky v rámci projednávané části totiž vycházejí právě z předpokladu, že tyto orgány se nesprávně domnívaly, že tyto skutky spadají pod uvedený pojem a že Rada neměla schválit tento postoj pro účely určení, zda soudní řízení v této věci umožňovalo se domnívat, že první žalobce splňoval kritéria čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.
- 256 Jak přitom rozhodly Tribunál a Soudní dvůr, Rada byla oprávněna přistoupit k zápisu žalobce pouze z toho důvodu, že se na něj vztahovalo soudní řízení v Egyptě, které mělo jakoukoliv souvislost s vyšetřováními, která se týkala skutků spočívajících ve zneužití státních prostředků, a sice jak Tribunál rozhodl na základě posouzení, které podle rozhodnutí Soudního dvora nepředstavovalo nesprávné právní posouzení, skutků, jejichž kvalifikace ze strany egyptských orgánů odpovídala tomuto pojmu. Vzhledem k tomu, že informace týkající se věci č. 38 z roku 2011, aktualizované v roce 2014 a v roce 2015, nezpochybňovaly analýzu postoje egyptských orgánů provedenou Radou a Tribunálem, pokud jde o tuto věc, mohla proto Rada z téhož důvodu provést prodloužení tohoto zápisu, neboť soudní řízení v dané věci dosud probíhalo.
- 257 Naproti tomu, na rozdíl od předpokladu, na němž je založena argumentace žalobců, že zásad připomenutých v bodech 66 a 245 výše vyplývá, že Radě nepřísluší vyjadřovat se ke správnosti a relevanci trestní kvalifikace konstatované egyptskými orgány, pokud jde o skutky, pro které stíhají prvního žalobce, jelikož tento úkol spadá do pravomoci egyptských soudních orgánů, které mají povinnost stanovit vinu této osoby. V projednávané věci není sporné, že ke dni prodloužení zápisu prvního žalobce v roce 2015 soud ve věci samé v dotčené věci dosud v tomto ohledu nerozhodl v rámci vrácení této věci egyptským kasačním soudem v návaznosti na zrušení prvního rozsudku tímto soudem.
- 258 Kromě toho skutečnosti dovolávané žalobci za účelem zpochybnění trestní kvalifikace konstatované egyptskými orgány nemohly vyvolat u Rady legitimní obavy a nezbytnost dalších informací.
- 259 V této souvislosti nemůže argument, podle kterého trestněprávní kvalifikace konstatovaná egyptskými orgány neodpovídala ustanovením UNCAC, zpochybnit možnost Rady vycházet ze soudního řízení ve věci č. 38 z roku 2011. Zmínka o této úmluvě v odůvodnění zápisu prvního žalobce totiž pouze znamená, že na úmluvu se hodlaly odkázat egyptské orgány v rámci dotčených soudních řízení. Naopak, Rada neprovedla zmrazení majetku žalobců na základě ustanovení této úmluvy, ale v rámci politiky spolupráce s egyptskými orgány rozhodnuté na základě autonomní pravomoci, kterou jí přiznává SZBP, a s ohledem na cíle, které jsou jí vlastní, stanovené v bodech 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/172. V důsledku toho, i když sice nelze vyloučit, že otázka souladu mezi trestněprávní kvalifikací konstatovanou egyptskými orgány a ustanoveními UNCAC bude muset být přezkoumána příslušným egyptským soudem, tato otázka nicméně nespadá do pravomoci Rady, jelikož mohla ověřit, že uvedená trestněprávní kvalifikace odpovídala pojmu zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.
- 260 V každém případě ustanovení čl. 2 písm. a) bodu iii) UNCAC, dovolávaná žalobci, stanoví, že lze definovat jako státního zaměstnance „jakoukoliv [...] osobu definovanou jako ‚státní zaměstnanec‘ ve vnitrostátním právu smluvní strany“. Sami žalobci přitom připouštějí, že čl. 119 písm. g) egyptského trestního zákoníku, jehož ustanovení byla převzata v příloze žaloby, stanoví pro účely kvalifikace zneužití státních prostředků, že výraz „státní zaměstnanec“ musí být vykládán ve smyslu tohoto zákona tak, že se použije na zaměstnance jakékoliv společnosti, ve které má egyptský stát podíl. Kromě toho, z tohoto ustanovení egyptského trestního zákoníku nevyplývá, že otázka, zda společnost musí být

považována za „veřejný podnik“ nebo „veřejnou společnost“, je rozhodující, pokud je část finančních prostředků této společnosti ve vlastnictví státu. V důsledku toho ze skutečností předložených samotnými žalobci vyplývá, že při své úvaze, že první žalobce jako předseda představenstva společnosti El-Dekheila byl státní zaměstnanec, použily egyptské orgány egyptský trestní zákoník a že takové použití je v souladu s čl. 2 písm. a) bodem iii) UNCAC. Tvrzená okolnost, že tato kvalifikace nebyla v souladu s ostatními ustanoveními egyptského vnitrostátního práva, zejména v oblasti korporátního práva, je skutečností, jejíž posouzení spadá výlučně do pravomoci příslušného egyptského soudu. Mimoto je irelevantní, jak tvrdí žalobci, že první žalobce nemohl být kvalifikován jako státní zaměstnanec s ohledem na kritéria stanovená v čl. 2 písm. a) bodu i) a v čl. 2 písm. a) bodu ii) UNCAC. Ze znění tohoto článku 2 jako celku totiž jasně vyplývá, že kritéria postupně stanovená v bodech i), ii) a iii) tohoto článku jsou alternativní, a nikoliv kumulativní.

261 Z výše uvedeného vyplývá, že se Rada mohla právem opírat o existenci soudního řízení ve věci č. 38 z roku 2011 proto, aby se domnívala, že měla k dispozici dostatečný skutkový základ k prodloužení zápisu prvního žalobce v rámci rozhodnutí 2015/486, bez ohledu na to, zda mohla další soudní řízení týkající se prvního žalobce, o kterých byla informována, splnit kritéria čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 49 a 100).

262 Ostatně, jak bylo uvedeno v bodě 201 výše, soudní řízení probíhající ve věcech č. 107 a č. 291 z roku 2011, která patřila mezi soudní řízení, o nichž byla Rada informována před přijetím rozhodnutí 2015/486, mají rovněž souvislost se skutky spočívajícími ve zneužití státních prostředků. V první z těchto věcí je totiž vytýkáno prvnímu žalobci, že se dohodl s ministrem obchodu a průmyslu a předsedou Úřadu pro rozvoj průmyslu s cílem získat v rozporu s platnými pravidly energetické licence pro společnosti ze své skupiny v rámci řízení o veřejném prodeji těchto licencí v odvětví ocelářství. Žalobci je tedy v této věci vytýkáno, že se ve svůj prospěch podílel na protiprávním přidělení prostředků pod kontrolou státu státními zaměstnanci odpovědnými za přidělování těchto prostředků, což mělo za následek finanční ztrátu pro stát odpovídající částce, kterou měly společnosti žalobce zaplatit za to, aby uvedené prostředky obdržely. Trestněprávní kvalifikace těchto skutků tedy odpovídá pojmu zneužití egyptských státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, tak jak byl vymezen v bodě 253 výše. Kromě toho, pokud jde o věc č. 291 z roku 2011, tato se vztahuje k operacím praní špinavých peněz prováděných s prostředky, které první žalobce podle egyptských orgánů protiprávně získal za okolností, které jsou předmětem věci č. 38 a 107 z roku 2011. I když se tak věc č. 291 z roku 2011 vztahuje ke skutkům, které neodpovídají jako takové pojmu zneužití státních prostředků, měla s přihlédnutím k informacím poskytnutým egyptskými orgány přímou souvislost se skutky spočívajícími ve zneužití státních prostředků. Je třeba uvést, že když žalobci tvrdí, že se žádná jiná z věcí uvedených egyptskými orgány než věc č. 38 z roku 2011 nevztahovala ke skutkům, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků, nepředložili žádný argument, který by výše uvedené úvahy mohl zpochybnit.

263 Z výše uvedeného vyplývá, že první část třetího žalobního důvodu je třeba zamítnout v rozsahu, v němž podporuje návrhová žádání v žalobě směřující ke zrušení.

2) *Pokud jde o argumenty a výtky předložené na podporu návrhových žádání prvního návrhu na úpravu žaloby*

264 V rámci prvního návrhu na úpravu žaloby žalobci nadále zpochybňují kvalifikaci jako zneužití státních prostředků, pokud jde o skutky, kterých se týká věc č. 38 z roku 2011, když odkazují na skutečnosti připravené právními zástupci prvního žalobce v Egyptě a jeho svědectví. Z důvodů uvedených v bodě 257 výše musí být však tato argumentace a tyto skutečnosti odmítnuty. Jejich cílem totiž není zpochybnit skutečnost, že egyptský nejvyšší státní zástupce trestněprávně kvalifikoval skutky, kterých se týká tato věc, ve znění odpovídajícím pojmu zneužití státních prostředků, ale pouze zpochybnit tuto kvalifikaci samotnou a opodstatněnost obvinění proti prvnímu žalobci v tomto rámci. Žalobci zejména

v podstatě tvrdí, že transakce, které jsou prvním žalobci vytýkány, byly provedeny řádně a byly schváleny příslušnými orgány. Přitom, i když mohou být tyto skutečnosti zohledněny příslušným egyptským soudem, aby rozhodl o jeho odpovědnosti v této věci, nemohly zpochybnit dostatečnost skutečností, které měla Rada k dispozici a které jí umožňovaly se domnívat, že trestněprávní kvalifikace uvedených skutků, provedená na základě egyptského trestního práva, splňovala kritéria čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. V tomto ohledu je třeba uvést, že skutečnosti předložené egyptskými orgány v jejich dopise ze dne 2. ledna 2016 se podstatně nelišily, pokud jde o tuto věc, od skutečností, které již byly předloženy Radě dříve a nemohly tedy zpochybnit posouzení Rady.

- 265 Argumenty žalobců směřující k prokázání, že toto posouzení není v souladu s judikaturou Tribunálu a ESLP, nejsou přesvědčivé.
- 266 Zaprvé, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, skutečnost, že pojem zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 musí být vykládán autonomně bez ohledu na jakýkoliv vnitrostátní systém (rozsudek ze dne 30. června 2016, *Al Matri v. Rada*, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, body 84 a 96), neznamená, že by tento pojem mohl případně vylučovat jednání, která byla takto trestněprávně kvalifikována ze strany egyptských orgánů. Naopak, v souladu s touto judikaturou se tento pojem týká přinejmenším jednání, která mohou být takto kvalifikována v egyptském trestním právu (viz *per analogiam* rozsudek ze dne 30. června 2016, *Al Matri v. Rada*, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 95). Jak bylo přitom zdůrazněno v bodě 260 výše, v projednávané věci žalobci připouští, že kvalifikace konstatovaná v projednávané věci egyptskými orgány je v souladu s egyptským trestním zákoníkem.
- 267 Jakýkoliv jiný výklad by ostatně vedl ke zpochybnění uvažování Tribunálu, schváleného Soudním dvorem a citovaného v bodě 238 výše, podle kterého byl zápis žalobců v příloze rozhodnutí 2011/172 pouze z toho důvodu, že proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení, které mělo souvislost, ať už jakoukoli, s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků, v souladu s kritérii čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 2015, *Ezz a další v. Rada*, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 71 až 73, a ze dne 27. února 2014, *Ezz a další v. Rada*, T-256/11, EU:T:2014:93, body 67, 95 a 97).
- 268 Zadruhé judikatura Tribunálu a ESLP týkající se pojmu orgán veřejné správy, citovaná žalobci, není relevantní. Jak bylo konstatováno v bodě 260 výše, otázka, zda společnost *El-Dekheila* může být kvalifikována jako veřejný podnik nebo veřejná společnost, totiž není rozhodující pro kvalifikaci jako zneužití státních prostředků s ohledem na egyptské trestní právo, jelikož stát měl v uvedené společnosti účast, byť menšinovou. Kromě toho se citovaná judikatura týká zcela odlišné otázky, než je otázka možnosti kvalifikovat jednání vytýkaná prvním žalobci ve věci č. 38 z roku 2011 jako zneužití státních prostředků v kontextu, který je rovněž zcela odlišný od omezujících opatření vůči Íránu s cílem zamezit šíření jaderných zbraní. Ve věcech, ve kterých byla vydána tato judikatura, šlo totiž o otázku, zda byl žalující podnik odnoží iránského státu v tom smyslu, že se podílel na výkonu veřejné moci nebo zajišťoval veřejnou službu pod dohledem úřadů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2013, *Bank Mellat v. Rada*, T-496/10, EU:T:2013:39, bod 42 a citovaná judikatura). Kromě toho je třeba uvést, že v těchto věcech nevycházela kvalifikace dotčených společností jako odnože iránského státu orgánem, který přijal omezující opatření vůči ní, jako v projednávané věci, z vnitrostátních soudních řízení založených na takové kvalifikaci.
- 269 Zatřetí nejsou odkazy žalobců na rozsudek ze dne 15. září 2016, *Kljujev v. Rada* (T-340/14, EU:T:2016:496), relevantní. Jak totiž dokládají tyto odkazy, v tomto rozsudku Tribunál uvedl, že dotčená omezující opatření byla založena pouze na dopise ukrajinského nejvyššího státního zástupce, který obsahoval pouze obecné a neurčité tvrzení spojující jméno žalobců, vedle jmen dalších bývalých vysoce postavených představitelů, s vyšetřováním, jehož cílem bylo v podstatě ověřit samotnou existenci skutků spočívajících ve zneužití státních prostředků, a neobsahoval žádné další

upřesnění. Rada tak neměla k dispozici informace týkající se skutků nebo jednání specificky vytýkaných žalobci ukrajinskými orgány (rozsudek ze dne 15. září 2016, Kljujev v. Rada, T-340/14, EU:T:2016:496, body 40 a 41).

270 Tak tomu však není v projednávané věci, neboť se na prvního žalobce vztahovala probíhající soudní řízení, a nikoliv pouhé předběžné vyšetřování. Kromě toho informace poskytnuté egyptskými orgány v letech 2014, 2015 a 2016 se neomezovaly na pouhé obecné tvrzení týkající se skutků spočívajících ve zneužití státních prostředků, ale obsahovaly přesný a konkrétní popis skutků, které mu byly vytýkány, přinejmenším ve věcech čl. 38, 107 a 291 z roku 2011, což umožňovalo pochopit přesnou povahu trestných činů, kterých se tyto věci týkaly, a stupeň zapojení, který mu byl přičítán, jakož i vývoj soudních řízení v těchto věcech. Skutkový kontext projednávané věci tedy v každém případě není srovnatelný s kontextem věci T-340/14 bez ohledu na to, zda omezující opatření přijatá v rámci rozhodnutí 2011/172 jsou srovnatelná s takovými opatření, jako jsou opatření přezkoumávaná v této věci.

271 Za předpokladu, že se žalobci hodlají opřít o rozsudek ze dne 15. září 2016, Kljujev v. Rada (T-340/14, EU:T:2016:496), proto, aby tvrdili, že je věcí Rady, aby ověřila tvrzení egyptských orgánů týkající se skutků, kterých se týkají soudní řízení vztahující se k prvnímu žalobci, z bodů 256, 257 a 264 výše vyplývá, že takové uvažování nelze přijmout.

272 Není přesvědčivá ani argumentace žalobců, podle které není posouzení Rady v souladu s „obecným mezinárodním právem“. V tomto ohledu stačí uvést, že žalobci odkazují na pojem „orgán státu“, tak jak byl definován v komentáři Komise Organizace Spojených národů pro mezinárodní právo k rezoluci z roku 2001 o odpovědnosti státu za mezinárodně protiprávní chování a mezinárodních rozhodčích rozhodnutích, kterými bylo rozhodnuto o odpovědnosti států v rámci sporů mezi těmito státy a soukromými společnostmi. Tyto odkazy tak nejsou z důvodů obdobných důvodům uvedeným v bodě 268 výše v projednávané věci relevantní.

273 Pokud jde o okolnost tvrzenou žalobci, že pouze čtyři z věcí uvedených v dopise egyptských orgánů ze dne 2. ledna 2016 se týkaly probíhajících soudních řízení, tato okolnost je irelevantní, jelikož, ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 261 a 262 výše, Rada mohla nadále vycházet z věcí č. 38, 107 a 291 z roku 2011 proto, aby se domnívala, že ke dni přijetí rozhodnutí 2016/411 existovala probíhající soudní řízení spojená se skutky, které spočívaly ve zneužití státních prostředků, která se týkala prvního žalobce.

274 Argumenty a výtky uvedené na podporu návrhových žádání prvního návrhu na úpravu žaloby tedy musí být odmítnuty.

3) Pokud jde o argumenty a výtky uvedené na podporu návrhových žádání druhého návrhu na úpravu žaloby

275 V druhém návrhu na úpravu žaloby žalobci přebírají z velké části argumentaci žaloby a prvního návrhu na úpravu žaloby. Zejména setrvávají na zpochybnění správnosti a relevance skutků, na kterých jsou založena obvinění proti prvnímu žalobci v rámci věci č. 38 z roku 2011, zejména pokud jde o ocenění škody vzniklé státu. Nicméně z týchž důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 251 až 262 a 264 až 273 výše, musí být tato argumentace odmítnuta. Pokud jde o nové výtky a argumenty, je třeba uvést následující.

276 Zaprvé je v rozporu s judikaturou Tribunálu a Soudního dvora použitelnou v projednávané věci tvrzení, podle kterého musí být kritéria čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 vykládána v tom smyslu, že je věcí Rady, aby ověřila, zda dotčené skutky spočívající ve zneužití státních prostředků mohou s ohledem na jejich výši a druh zneužitých prostředků nebo na kontext, ve kterém k nim došlo, porušovat zásady právního státu v Egyptě.

- 277 Nejprve je třeba konstatovat, že jak vyplývá z bodů 238 až 240 výše, Soudní dvůr a Tribunál již rozhodly otázku, jaké byly požadavky, které musí splňovat skutkové okolnosti, ze kterých Rada vycházela za účelem provedení zápisu žalobců, proto aby byly v souladu s kritérii čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Přitom je třeba konstatovat, že Soudní dvůr a Tribunál nerozhodly, že mezi těmito kritérii byla nutnost, aby skutky spočívající ve zneužití státních prostředků mohly porušit zásady právního státu v Egyptě.
- 278 Dále je třeba připomenout, že jak Tribunál rozhodl, rozhodnutí 2011/172 spadá plně do SZBP a odpovídá cílům uvedeným v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU (viz bod 122 výše). Tribunál rovněž rozhodl, že zmínka v bodě 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/172, podle které osoby uvedené v čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí „připravují egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi“, nepředstavuje dodatečnou podmínku, která musí být dodržena při zápisu nové osoby na seznam přiložený k tomuto rozhodnutí. Jedná se pouze o vysvětlení konečného cíle sledovaného tímto rozhodnutím (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 143). Toto uvažování bylo v podstatě potvrzeno Soudním dvorem (rozsudek ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada, C-220/14 P, EU:C:2015:147, body 44 až 46 a 70).
- 279 Z těchto úvah je tedy třeba vyvodit, že tím, že zmrazení majetku osob odpovědných za zneužití státních prostředků nebo s nimi spojených osob uvedených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 přispívá k boji egyptských orgánů proti zneužívání státních prostředků, má se za to, že je v souladu s obecnými cíli politiky Rady na podporu Egypta uvedenými v bodě 1 odůvodnění tohoto rozhodnutí, a sice zejména dodržování zásad právního státu a základních práv. V důsledku toho čl. 1 odst. 1 tohoto rozhodnutí nevyžaduje při zápisu osoby na seznam přiložený k tomuto rozhodnutí, aby skutky spočívající ve zneužití státních prostředků, kterých se týkají soudní řízení odůvodňující tento zápis, byly zvláštní s ohledem na výši a povahu zneužitých prostředků nebo dále s ohledem na kontext těchto skutků, což by umožňovalo tyto skutky považovat za skutky, které porušují zásady právního státu v Egyptě.
- 280 Konečně žalobci nemohou v tomto ohledu odkazovat na judikaturu Tribunálu týkající se omezujících opatření uložených v rámci rozhodnutí přijatých Radou ve vztahu k situaci na Ukrajině, jelikož výklad obecných kritérií umožňujících určit okruh osob, na která se vztahují tato opatření, byl proveden Tribunálem s ohledem na konkrétní právní kontext těchto rozhodnutí, který se liší od kontextu rozhodnutí 2011/172.
- 281 Zejména je třeba konstatovat, že bod 2 odůvodnění rozhodnutí Rady 2014/119/SZBP ze dne 5. března 2014 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci na Ukrajině (Úř. věst. 2014, L 66, s. 26), kterého se týkaly věci, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 15. září 2016, Kljujev v. Rada (T-340/14, EU:T:2016:496), a ze dne 15. září 2016, Janukovyč v. Rada (T-348/14, EU:T:2016:508), citované žalobci, uvádí:

„Rada rozhodla o zaměření sankcí na opatření pro zmrazení a zpětné získání majetku osob určených jako osoby odpovědné za zneužití ukrajinských státních prostředků a osoby odpovědné za porušování lidských práv na Ukrajině s cílem konsolidovat a podpořit právní stát a dodržování lidských práv na Ukrajině.“

- 282 Konsolidace a podpora právního státu a dodržování lidských práv na Ukrajině tedy představují cíl zmrazení majetku osob zejména určených jako osoby odpovědné za zneužití státních prostředků. V tomto kontextu se Tribunál mohl domnívat, že kritérium pro zápis stanovené v rozhodnutí 2014/119 muselo být vykládáno v tom smyslu, že se nevztahuje abstraktně na jakékoliv zneužití státních prostředků, ale dopadá spíše na zneužití státních prostředků či majetku, které s ohledem na hodnotu zpronevěřených prostředků či majetku nebo jejich druh nebo okolností, za kterých k tomuto zneužití došlo, přinejmenším může vést k ohrožení institucionálních a právních základů Ukrajiny, a to zejména k porušení zásad legality, zákazu svévole moci výkonné, účinného soudního přezkumu

a rovnosti před zákonem, a v konečném důsledku k ohrožení dodržování zásad právního státu v této zemi (rozsudky ze dne 15. září 2016, Kljujev v. Rada, T-340/14, EU:T:2016:496, bod 91, a ze dne 15. září 2016, Janukovyč v. Rada, T-348/14, EU:T:2016:508, bod 102).

- 283 Naopak, jak bylo uvedeno v bodě 279 výše, cílem rozhodnutí 2011/172 je pomoc egyptským orgánům v jejich boji proti zneužívání státních prostředků, přičemž dodržování zásad právního státu a základních práv představují pouze jeden z obecných cílů politiky Rady na podporu Egypta jako celku, jejíž součástí je zejména uvedené rozhodnutí. Zásady stanovené Tribunálem v rozsudcích uvedených v bodech 281 a 282 výše tedy nejsou v projednávané věci použitelné.
- 284 Zadruhé žalobci nesprávně odkazují na kritéria, která směřují k určení, zda je právnická osoba vlastněna nebo ovládána jinou osobou nebo entitou, a která jsou uvedena v bodech 62 a 63 dokumentu Rady ze dne 24. června 2015, nadepsaném „Osvědčené postupy EU pro účinné provádění omezujících opatření“. Jak totiž prokazuje zejména bod 66 tohoto dokumentu, cílem těchto kritérií je pouze určit, s cílem zamezení riziku, že osoba nebo entita bude obcházet zmrazení, jehož předmětem je jejich majetek, zda je majetek jiné právnické osoby vlastněn nebo ovládán prvně uvedenou osobou nebo entitou a zda je třeba tento posledně uvedený majetek zmrazit. Tato kritéria tedy nejsou v žádném případě použitelná k určení, zda se Rada musí domnívat, že se soudní řízení probíhající v Egyptě, ze kterých vychází při prodloužení zápisu osob v příloze rozhodnutí 2011/172, týkají zneužívání státních prostředků.
- 285 A konečně zatřetí je třeba konstatovat, že skutečnosti předložené poprvé v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby směřující ke zpochybnění kvalifikace zneužití státních prostředků, pokud jde o skutky, kterých se týkají soudní řízení ve věcech č. 107 a 291 z roku 2011, nelze přijmout. Pokud jde o první z těchto věcí, v bodě 262 výše bylo konstatováno, že skutky, kterých se týká soudní řízení, odpovídaly pojmu zneužití státních prostředků ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, popis těchto skutků, který je proveden egyptskými orgány v dokumentech zapsaných do rejstříku Radou dne 6. ledna 2017 a který není podstatně odlišný od popisu, který je uveden v dokumentech, které měla Rada k dispozici v roce 2015 a 2016, tuto analýzu nezpochybňuje. Pokud jde o věc č. 291 z roku 2011, v bodě 262 výše bylo rovněž konstatováno, že i když se tato věc týkala skutků spočívajících v praní špinavých peněz, souvisela se skutky, které spočívaly ve zneužití státních prostředků, jelikož praní špinavých peněz přičtené prvnímu žalobci se vztahovalo ke zneužitým prostředkům, ze kterých měl prospěch ve věcech č. 38 a 107 z roku 2011. Popis věci č. 291 z roku 2011 ve výše uvedených dokumentech neobsahuje novou skutečnost, která by mohla zpochybnit souvislost mezi touto věcí a skutky spočívajícími ve zneužití státních prostředků, které jsou předmětem jiných výše uvedených věcí.
- 286 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba odmítnout výtky a argumenty předložené v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby na podporu první části třetího žalobního důvodu, a tedy tuto část v plném rozsahu.

c) K druhé části třetího žalobního důvodu vycházející z nedostatku hmotněprávního základu soudních řízení týkajících se prvního žalobce, který byl stanoven egyptským kasačním soudem

- 287 Na podporu druhé části třetího žalobního důvodu žalobci tvrdí, že egyptský kasační soud „zamítl“ stíhání zahájená proti prvnímu žalobci ve svých rozhodnutích ze dne 20. prosince 2012, ze dne 12. května 2013 a ze dne 14. prosince 2013. Mimoto v rozhodnutí ze dne 14. prosince 2013 tento soud rozhodl, že ve věci č. 38 z roku 2011 žádný důkaz neumožňoval usvědčit žalobce na základě konstatovaných trestněprávních kvalifikací a že prvostupňový soud nesprávně odmítl zohlednit důkazy a argumenty předložené žalovaným. Z toho je třeba vyvodit, že toto řízení vychází z křehkých a neopodstatněných tvrzení a že Rada nemohla nadále vycházet výlučně z prohlášení egyptských orgánů, ale měla provést vlastní vyšetřování. Mimoto žalobci tvrdili, že v témže rozhodnutí tento soud konstatoval neexistenci škody vzniklé egyptskému státu.

- 288 Zprvé, v rozsahu, v němž v projednávané části žalobci tvrdí, že egyptský kasační soud zrušil obvinění proti prvnímu žalobci ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011, stačí připomenout, že v rozsudcích, kterých se žalobci dovolávají, tento soud nerozhodl ve věci samé, ale pouze zrušil odsouzení uložená prvostupňovým soudem a vrátil věci tomuto soudu, aby v nich znovu rozhodl. Kromě toho se zdá, že v návaznosti na uvedené rozsudky řízení v těchto věcech pokračovala v očekávání nového rozhodnutí soudu ve věci samé. Rada se tedy právem mohla domnívat, že rozhodnutí tohoto soudu v dotčených věcech neukončila odpovídající soudní řízení a že v důsledku toho mohla znovu přikročit k prodloužení zápisu prvního žalobce na základě uvedených řízení.
- 289 Zadruhé, v rozsahu, v němž žalobci v rámci projednávané části tvrdí, že úvahy uvedené egyptským kasačním soudem v rozsudku ze dne 14. prosince 2013 zpochybňují základ obvinění ve věci č. 38 z roku 2011, je třeba uvést, že žalobci netvrdí, že tak tomu bylo, pokud jde o věci č. 107 a 291 z roku 2011. Jak bylo přitom konstatováno v bodech 262 a 285 výše, Rada mohla rovněž vycházet ze soudních řízení v obou těchto věcech proto, aby přikročila k prodloužení zápisu prvního žalobce.
- 290 Pokud jde o věc č. 38 z roku 2011, z obsahu rozsudku egyptského kasačního soudu ze dne 14. prosince 2013 vyplývá, že tento soud provedl soudní přezkum prvostupňového rozsudku výlučně s ohledem na dodržování použitelných právních pravidel a nikoliv s ohledem na opodstatněnost posouzení skutkového stavu. Nerozhodl tedy ani o prokázání skutků, o které se opírají stíhání v této věci, ani o povaze a rozsahu odpovědnosti obžalovaných, což tedy přísluší určit soudu ve věci samé v návaznosti na vrácení uvedené věci zpět. Tato analýza je potvrzena vysvětleními egyptských orgánů poskytnutými v memorandu PGO ze dne 9. února 2015 a memorandu NCRAA ze dne 5. prosince 2016, která uvádějí, že v rámci prvního kasačního opravného prostředku proti rozhodnutí prvostupňového soudu v trestní věci egyptský kasační soud přezkoumá pouze právní otázky.
- 291 Úvahy egyptského kasačního soudu v jeho rozsudku ze dne 14. prosince 2013, na které odkazují žalobci, tedy nepředstavují, na rozdíl od jejich výkladu, posouzení týkající se opodstatněnosti obvinění vznesených proti prvnímu žalobci a dostatečnosti důkazů, na kterých tato obvinění spočívají, ale posouzení týkající se právního souladu uvažování prvostupňového soudu rozhodujícího o těchto obviněních a těchto důkazech.
- 292 Kromě toho je třeba uvést, že v části rozsudku egyptského kasačního soudu ze dne 14. prosince 2013, na kterou odkazují žalobci specificky v žalobě, tento soud na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nerozhodl, že žádný z důkazů neumožňoval usvědčit žalobce na základě obvinění vznesených vůči němu, ani že prvostupňový soud nesprávně odmítl zohlednit důkazy a argumenty předložené žalovaným. Dotčená část tohoto rozsudku se totiž týká přezkumu kasačního opravného prostředku nejvyššího státního zástupce tímto soudem proti rozhodnutí prvostupňového soudu, kterým tento soud zbavil některé obviněné buď části, nebo všech obvinění. Tato část uvedeného rozsudku se tedy netýká přezkumu kasačního opravného prostředku prvního žalobce proti jeho odsouzením na základě prvostupňového rozsudku a žalobci se na ní tedy v každém případě nemohou odvolávat na podporu projednávané části třetího žalobního důvodu.
- 293 Pokud jde o část rozsudku egyptského kasačního soudu ze dne 14. prosince 2013, která je citovaná žalobci v druhém návrhu na úpravu žaloby na podporu jejich argumentu vycházejícího z neexistence škody vzniklé egyptskému státu v rámci věci č. 38 z roku 2011, stačí konstatovat, že se tento soud omezil na uvedení jednak rozporu v uvažování prvostupňového soudu spočívajícího v tom, že tento soud vytkl prvnímu žalobci, že se snažil ovládnout společnost El-Dekheila a současně ji zničit, a jednak nepodloženosti ocenění škody vzniklé státu a peněžitých trestů uložených obviněným. Tyto úvahy tak pouze značí, že prvostupňový soud má v rámci řízení po vrácení věci zajistit soulad svého uvažování za účelem rozhodnutí o existenci škody vzniklé státu a, případně, že posouzení uvedené škody bude dostatečně podloženo. Naproti tomu, tyto úvahy neumožňují nijak vyloučit, že bude konstatovat existenci takové škody.
- 294 Z toho vyplývá, že druhá část třetího žalobního důvodu musí být zamítnuta.

d) K třetí části třetího žalobního důvodu vycházející z politických důvodů, na jejichž základě probíhala trestní řízení, která se vztahovala na prvního žalobce

- 295 Na podporu třetí části třetího žalobního důvodu žalobci tvrdí, že stíhání vůči prvnímu žalobci nebyla zahájena v dobré víře, což lze podle nich vyvodit z neexistence jakéhokoli důkazu na podporu tvrzení předložených egyptským nejvyšším státním zástupcem, z rozsudků egyptského kasačního soudu ze dne 20. prosince 2012, ze dne 12. května 2013 a ze dne 14. prosince 2013, jakož i ze skutečností týkajících se porušení základních práv předložených žalobci v rámci prvního a druhého žalobního důvodu. V tomto ohledu se domnívají, že Rada neuvedla ve svém dopise ze dne 24. března 2015, z jakého základu vycházela za účelem odmítnutí jejich tvrzení, podle kterého zahájena stíhání spočívají na politických důvodech.
- 296 Zaprvé, pokud jde o tvrzení týkající se nedostatku důkazů, ze kterých vycházela soudní řízení vůči prvnímu žalobci, stačí připomenout, že jak vyplývá z přezkumu argumentace žalobců na podporu první části projednávaného žalobního důvodu v bodech 250 až 285 výše Tribunálem, nepřísluší ani Radě ani Tribunálu, aby rozhodovaly o dostatečnosti důkazů shromážděných obžalobou proti prvnímu žalobci v rámci dotčených soudních řízení, což spadá do pravomoci egyptského soudu ve věci samé. Kromě toho z dokumentů poskytnutých Radě egyptskými orgány vyplývá, že soudní řízení přinejmenším ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011 vycházela z několika přesných skutkových okolností shromážděných egyptským nejvyšším státním zástupcem za účelem prokázání odpovědnosti zejména prvního žalobce za trestné činy určené v rámci těchto řízení. Aniž by tak byla dotčena právní kvalifikace těchto skutečností, kterou přísluší určit příslušnému egyptskému soudu, nelze tvrdit, že uvedená soudní řízení nevycházejí z žádného důkazu.
- 297 Zadruhé z obsahu rozsudků egyptského kasačního soudu ze dne 20. prosince 2012, ze dne 12. května 2013 a ze dne 14. prosince 2013 nevyplývá, že by trestní stíhání nebyla zahájena v dobré víře. Jak bylo uvedeno v bodech 185 a 221 výše, v uvedených rozsudcích sice tento soud poukázal na nedostatky ze strany prvostupňového soudu při provádění přezkumu důkazů, které mu byly předloženy, pokud jde o vinu zejména prvního žalobce ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011. Nicméně přitom tento soud nečinil výtky ve vztahu ke stíhání zahájeným proti této osobě, které by mohly zpochybnit úmysly, na kterých tato stíhání byla postavena, ale pouze ve vztahu k přezkumu opodstatněnosti těchto stíhání prvostupňovým soudem. Z těchto rozsudků lze mimoto pouze vyvodit, že bude věcí prvostupňového soudu, aby znovu přezkoumal ve věci samé odpovědnost obviněných, ale nikoliv to, že by nutně musel zamítnout vůči nim vznesená obvinění.
- 298 A konečně zatřetí, i v případě, že by skutečnosti předložené žalobci v rámci prvního a druhého žalobního důvodu za účelem doložení existence porušení základních práv a zásad právního státu v Egyptě zejména v rámci soudních řízení týkajících se prvního žalobce mohly vyvolat oprávněné obavy ohledně takovýchto porušení, nelze z nich v každém případě automaticky vyvodit, že by uvedená řízení odpovídala čistě politických důvodům. Kromě toho, i když některé z dokumentů předložených žalobci v této souvislosti, zejména zprávy IBAHRI a p. D., pokud jde o průběh řízení ve věci č. 107 z roku 2011, výslovně poukazují na riziko politizace soudních řízení týkajících se osob, které patřily do vedoucích kruhů pod vedením bývalého prezidenta Republiky, H. Mubaraka, tyto dokumenty neobsahují dostatečně přesné a shodující se skutečnosti, které by mohly dokládat takové riziko, pokud jde o prvního žalobce. Ostatně, jak bylo zdůrazněno v bodech 221 až 226 výše, Rada se mohla oprávněně domnívat s ohledem na rozsudky egyptského kasačního soudu a následné fáze řízení, že první žalobce mohl požívat dostatečné soudní ochrany proti riziku, že řízení, která se jej týkají, vyústí v rozhodnutí porušující jeho právo na spravedlivý proces a na dodržování presumpce nevinu. Stejně zjištění lze učinit, pokud jde o riziko, že toto rozhodnutí bude narušeno údajnými politickými pohnutkami, o které se opíralo zahájení uvedených trestních stíhání.
- 299 V důsledku toho z výše uvedeného vyplývá, že se Rada mohla právem domnívat, že soudní řízení, ze kterých vycházelo prodloužení zápisu prvního žalobce, nemohla být narušena politickými pohnutkami. Třetí část třetího žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

e) Ke čtvrté části třetího žalobního důvodu vycházející z nedostatečnosti skutečností týkajících se osobní situace druhé až čtvrté žalobkyně

- 300 V žalobě se žalobci omezují na tvrzení, že nesoulad zápisu prvního žalobce s obecnými kritérii vymezenými v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 zbavuje rovněž platnosti zápis druhé až čtvrté žalobkyně, jelikož tento zápis spočívá výlučně na usnesení o zmrazení prostředků vydaném v rámci trestních stíhání proti jejich manželovi. V replice tvrdí, že uvedené usnesení nemůže sloužit jako základ pro prodloužení jejich zápisu, jelikož vůči prvnímu žalobci nebylo žádné stíhání ukončeno a vůči druhé až čtvrté žalobkyni nebylo žádné řízení zahájeno. Takové usnesení je přitom ze své povahy doplňkové k řízení o vymáhání dotčených prostředků. Žalobci upřesňují, že na třetí a čtvrtou žalobkyni se již nevztahuje usnesení o zmrazení majetku, pokud jde o jejich osobní majetek. V rámci prvního návrhu na úpravu žaloby tvrdí, že dopis egyptských orgánů ze dne 2. ledna 2016 neuvádí druhou až čtvrtou žalobkyni a že nemohli předložit své vyjádření k dopisu uvedených orgánů ze dne 7. března 2016. Mimoto tvrdí, že druhá žalobkyně již není sezdána s prvním žalobcem od prosince 2013 a že Rada o tom byla informována dne 29. ledna 2016. V rámci druhého návrhu na úpravu žaloby tvrdí, že druhé až čtvrté žalobkyni nebyly určeny před prodloužením jejich zápisu rozhodnutím 2017/496 informace, ze kterých Rada vycházela proto, aby toto prodloužení provedla. Mimoto informace poskytnuté egyptskými orgány neodkazují na druhou až čtvrtou žalobkyni. Pouze usnesení o zmrazení majetku přijaté ve věci č. 38 z roku 2011 může sloužit jako základ pro prodloužení zápisu těchto osob, jelikož ostatní usnesení o zmrazení majetku jsou spojena s trestními řízeními, které se netýkají zneužívání státních prostředků. Mimoto z žádné z informací poskytnutých egyptskými orgány nevyplývá, že se na druhou až čtvrtou žalobkyni dále vztahovalo rozhodnutí o zmrazení majetku. Konečně tvrdí, že změna působnosti zmrazení majetku třetí a čtvrté žalobkyně potvrzují, že je nelze považovat za odpovědné za zneužití státních prostředků.
- 301 Úvodem je třeba připomenout, že jak bylo uvedeno v bodech 238 a 239 výše, Tribunál, schválený Soudním dvorem, rozhodl, že Rada mohla založit zápis druhé až čtvrté žalobkyně na existenci usnesení o zmrazení majetku ve spojení s vyšetřováními vztahujícími se ke skutkům spočívajícím ve zneužití státních prostředků, které se vztahovalo na prvního žalobce, jelikož kritéria čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 zahrnovala nejen osoby trestně stíhané pro tyto skutky, ale rovněž osoby, které jsou s nimi spojené a vůči kterým směřují zajišťovací opatření s cílem zajistit případně zneužitý majetek.
- 302 Za těchto podmínek, v rozsahu, v němž argumentace žalobců uvedená v bodě 300 výše směřuje ke zpochybnění původního zápisu druhé až čtvrté žalobkyně zejména z důvodů, že usnesení z roku 2011 nepředstavuje pevný základ a že na tyto osoby se nikdy nevztahovala trestní řízení, poručuje překážku věci pravomocně rozsouzené, která je spojena s odůvodněními rozsudků ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93). Je tedy nepřipustná.
- 303 V rozsahu, v němž směřuje ke zpochybnění prodloužení tohoto zápisu, je argumentace žalobců uvedená v bodě 300 výše zčásti zjevně neopodstatněná. S ohledem na úvahy Tribunálu, schválené Soudním dvorem (viz body 238 a 239 výše), se totiž žalobci nemohou dovolávat nejprve skutečnosti, že soudní řízení týkající se prvního žalobce nebyla ukončena, jelikož Tribunál a Soudní dvůr rozhodly, že Rada mohla vycházet z existence probíhajícího soudního řízení. Dále se nemohou dovolávat ani skutečnosti, že žádné soudní řízení nebylo zahájeno proti druhé až čtvrté žalobkyni, jelikož Rada byla podle Tribunálu a Soudního dvora oprávněna přistoupit k jejich zápisu z důvodu, že proti nim bylo vedeno řízení, které mělo souvislost s trestními řízeními týkajícími se zneužívání státních prostředků, jako osob spojených ve smyslu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, jelikož takové související řízení představuje samo o sobě v projednávané věci soudní řízení. Stejně tak vychází argument obsažený v druhém návrhu na úpravu žaloby, podle kterého vyloučení osobního majetku třetí a čtvrté žalobkyně z působnosti usnesení o zmrazení majetku přijatého vůči nim prokazuje, že nejsou odpovědné za zneužití státních prostředků, ze zjevně nesprávného předpokladu, že majetek těchto osob byl zmrazen z důvodu, že byly samy podezřelé egyptskými orgány ze skutků, které spočívají ve zneužití státních prostředků.

- 304 V konečném výsledku jediná otázka, kterou přinášejí argumenty předložené na podporu projednávané části třetího žalobního důvodu, spočívá v tom, zda po původním zápisu druhé až čtvrté žalobkyně došlo ke změnám týkajícím se situace prvního žalobce nebo jejich vlastní osobní situace, které bránily tomu, aby jejich původní zápis byl prodloužen na základě zejména usnesení o zmrazení majetku, které bylo základem pro tento původní zápis.
- 305 Zaprvé, pokud jde o argument, který vychází z neopodstatněnosti prodloužení zápisu prvního žalobce, uvedený v žalobě, stačí uvést, že první tři části projednávaného žalobního důvodu směřující ke zpochybnění této opodstatněnosti, byly zamítnuty v bodech 250 až 299 výše, přinejmenším pokud jde o věci č. 38, 107 a 291 z roku 2011. Platnost prodloužení zápisu druhé až čtvrté žalobkyně tedy nemůže být na tomto základě zpochybněna.
- 306 Zadruhé, pokud jde o argumenty týkající se omezení působnosti zmrazení majetku třetí a čtvrté žalobkyně, předložené poprvé v replice, i kdyby byly tyto argumenty přípustné, jsou irelevantní. Žalobci se totiž omezují na tvrzení, že toto zmrazení majetku se již netýká osobního majetku těchto osob, ale netvrdí, že by bylo s konečnou platností ukončeno, včetně majetku ve společném vlastnictví s prvním žalobcem. Tento výklad je potvrzen dokumenty poskytnutými žalobci na podporu svých tvrzení. Uvádí totiž jednak, pokud jde o třetí žalobkyni, že zmrazení jejího majetku se již nevztahuje na základě soudního rozhodnutí na majetek a aktiva zděděná po jejím otci před soudními řízeními týkajícími se prvního žalobce, a jednak, pokud jde o čtvrtou žalobkyni, že egyptský nejvyšší státní zástupce ukončil zmrazení majetku, který vlastnila před svým sňatkem s prvním žalobcem. V důsledku toho je třeba z těchto skutečností dovodit, že na část majetku třetí a čtvrté žalobkyně, které se netýkají výše uvedená soudní rozhodnutí, se i nadále vztahuje zmrazení majetku uložené v roce 2011 egyptským nejvyšším státním zástupcem proti všem žalobcům, což žalobci nezpochybňují. Tyto argumenty musí být proto odmítnuty.
- 307 Zatřetí, pokud jde o argumenty předložené v rámci prvního návrhu na úpravu žaloby týkající se informací ohledně druhé až čtvrté žalobkyně, které měla Rada k dispozici před přijetím rozhodnutí 2016/411, žalobci nezpochybňují, že dopisem ze dne 7. března 2016 egyptské orgány sdělily Radě, že na všechny tyto osoby se nadále vztahují tři usnesení o zmrazení majetku v rámci čtyř trestních řízení proti prvnímu žalobci ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011 a že druhé a třetí žalobkyně se rovněž týkalo zmrazení majetku ve věci č. 4 z roku 2011. Za těchto podmínek je irelevantní okolnost, že tyto osoby nebyly uvedeny v dopise těchto orgánů ze dne 2. ledna 2016. Mimoto je v rámci projednávaného žalobního důvodu irelevantní skutečnost, že žalobci nemohli předložit své vyjádření k informacím obsaženým v dopise ze dne 7. března 2016, a může být přezkoumána pouze v rámci čtvrtého žalobního důvodu, který vychází zejména z porušení práva na obhajobu žalobců. Konečně, pokud jde o okolnost, že se druhá žalobkyně rozvedla s prvním žalobcem, nemůže mít vliv na prodloužení zápisu této osoby, jelikož, jak potvrzuje dopis ze dne 7. března 2016, i nadále se na ni vztahuje opatření o zmrazení majetku v rámci některých trestních řízení, která se týkají jejího bývalého manžela. Uvedené prodloužení přitom nevychází z důvodu vycházejícího z povahy jejich vztahů s prvním žalobcem, ale z důvodu, který vychází z toho, že se na ni vztahují soudní řízení, která souvisejí s řízeními, která se týkají skutků spočívajících ve zneužití státních prostředků. Ostatně žalobci netvrdí, že z důvodu tohoto rozvodu již druhá žalobkyně nemá žádný vztah, zejména majetkového rázu, s prvním žalobcem. Proto se nemůže okolnost, že Rada nadále uvedla tuto osobu v příloze rozhodnutí 2011/172 při přijetí rozhodnutí 2016/411 jako manželku prvního žalobce, dotknout legality prodloužení jejího zápisu. Tyto argumenty je tudíž třeba odmítnout.
- 308 A konečně začtvrté, pokud jde o argumenty předložené v rámci druhého návrhu na úpravu žaloby, je třeba nejprve uvést, že ze stejných důvodů, jako jsou důvody dovolávané v bodě 307 výše, je irelevantní okolnost, že informace obsažené v dopise Rady ze dne 27. ledna 2017 byly sděleny specificky druhé až čtvrté žalobkyni až po prodloužení jejich zápisu. Ostatně žalobci připouští, že jelikož uvedený dopis byl určen právním zástupcům prvního žalobce, kteří zastupují rovněž druhou až čtvrtou žalobkyni, mohly si tyto žalobkyně ověřit před prodloužením jejich zápisu skutečnosti, ze kterých Rada vycházela. Dále žalobci nesprávně tvrdí, že Rada mohla vycházet pouze z usnesení o zmrazení majetku přijatého ve věci

č. 38 z roku 2011. Jak bylo totiž konstatováno v bodech 262 a 285 výše, věci č. 107 a 291 z roku 2011 se týkají rovněž skutků, které spočívají ve zneužití státních prostředků, takže Rada mohla vycházet rovněž z usnesení o zmrazení majetku přijatých vůči všem žalobcům, pokud jde o tyto věci. Konečně, pokud jde o argument, podle kterého žádná z informací předaných Radou ohledně přijetí rozhodnutí 2017/496 neprokazuje, že na druhou až čtvrtou žalobkyni se i nadále vztahovalo zmrazení jejich majetku, stačí uvést, že mezi těmito informacemi Rada předala kopie jednotlivých usnesení přijatých v roce 2011 ve vztahu ke všem žalobcům. Žalobci přitom tvrdí pouze to, že působnost těchto usnesení byla následně změněna, jak uvedli v prvním návrhu na úpravu žaloby, ale nepředkládají žádnou konkrétní skutečnost, která by mohla prokázat, že tato usnesení již nejsou platná ve vztahu k druhé až čtvrté žalobkyni. Tyto argumenty je tudíž třeba odmítnout.

309 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtá část třetího žalobního důvodu musí být zamítnuta. Tento žalobní důvod je tudíž třeba v plném rozsahu zamítnout.

3. K čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

310 Čtvrtý žalobní důvod se skládá v podstatě z pěti částí. V první části žalobci tvrdí, že jim Rada nikdy nesdělila věrohodné a konkrétní důkazy, které by umožňovaly odůvodnit uplatnění omezujících opatření ve vztahu k nim. V druhé části tvrdí, že Rada neposkytla žádný důkaz, že provedla pečlivý a nestranný přezkum opodstatněnosti odůvodnění prodloužení zápisu zejména s přihlédnutím k jejich vyjádření. Ve třetí části žalobci tvrdí, že jim Rada neposkytla veškeré skutečnosti, ze kterých vycházela proto, aby přistoupila k prodloužení jejich zápisu. Ve čtvrté části žalobci tvrdí, že v případě, že jim Rada sdělila všechny dokumenty, které měla k dispozici, je třeba se domnívat, že se omezila na převzetí prohlášení egyptských orgánů bez ověření. V páté části žalobci tvrdí, že Rada nevyhověla jejich žádostem o slyšení i přes jeho nutnost s ohledem na jejich vyjádření.

311 Rada tvrdí, že v rozsudcích ze dne 5. března 2015, Ezz a další v. Rada (C-220/14 P, EU:C:2015:147), a ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), již byly výtky žalobců týkající se porušení jejich práva na obhajobu a jejich práva na účinnou soudní ochranu zamítnuty, pokud jde o jejich původní zápis. Pokud jde o prodloužení tohoto zápisu, tyto výtky již byly rovněž zamítnuty v usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78). Mimoto ve svém vyjádření k prvnímu návrhu na úpravu žaloby zpochybňuje, že by porušila svou povinnost sdělit skutečnosti, které měla k dispozici, a umožnit žalobcům předložit jejich připomínky v rámci přijetí rozhodnutí 2016/411. Ve svém vyjádření k druhému návrhu na úpravu žaloby Rada dodává, že skutečnost, že nesouhlasila s připomínkami žalobců nebo že je nezohlednila, neznamená, že je nepřezkoumala. Tvrdí rovněž, že nebyla povinna oznámit samostatně druhé až čtvrté žalobkyni informace sdělené právním zástupcům prvního žalobce, které se týkaly pouze právního postavení prvního žalobce. Konečně v podstatě tvrdí, že zápis druhé žalobkyně jako manželky prvního žalobce je irelevantní.

312 Podle ustálené judikatury musí unijní soudy v souladu s pravomocemi, které jim jsou svěřeny na základě Smlouvy FEU, zajišťovat v zásadě úplný přezkum legality všech unijních aktů z hlediska základních práv, která jsou součástí unijního právního řádu, což zahrnuje zejména dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu (rozsudky ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, EU:C:2008:461, bod 326, a ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 97 a 98).

313 Konkrétně v rámci řízení týkajícího se přijetí rozhodnutí o zápisu na seznam osob nebo entit, jejichž majetek se zmrazuje, nebo rozhodnutí o prodloužení tohoto zápisu, dodržení práva na obhajobu vyžaduje, aby příslušný unijní orgán sdělil dotyčné osobě informace, které má tento orgán k dispozici a jimiž odůvodňuje své rozhodnutí, a to aby této osobě bylo umožněno hájit svá práva za co

nejpříznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné obrátit se na unijní soud. Mimoto, při tomto sdělení musí příslušný unijní orgán umožnit této osobě účinným způsobem se vyjádřit k důvodům použitým proti ní v dané věci. Konečně, pokud se jedná o rozhodnutí, které spočívá v ponechání jména dotčené osoby na takovém seznamu, musí splnění této dvojí procesní povinnosti, na rozdíl od rozhodnutí o prvotním zápisu na seznam, předcházet přijetí tohoto rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 111 až 113 a citovaná judikatura). Nicméně tato dvojí procesní povinnost je uložena pouze tehdy, pokud v rámci prodloužení zápisu dotčených osob příslušný orgán vychází z nových skutečností. Kromě toho dotčené osoby mají v každém případě stále právo předložit připomínky zejména při pravidelném přezkumu omezujících opatření, která se jich dotýkají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Ipatau v. Rada, C-535/14 P, EU:C:2015:407, body 26 a 27 a citovaná judikatura).

- 314 Kromě toho, právo být vyslechnut má za logický následek povinnost příslušného orgánu odůvodnit své rozhodnutí a uvést individuální, specifické a konkrétní důvody, na základě kterých mají příslušné orgány za to, že na dotčenou osobu se musí nadále vztahovat omezující opatření i přes případné důkazy v jejích prospěch, které předložila (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. listopadu 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, bod 88, a ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, body 114 a 116).
- 315 Kromě toho je třeba přihlédnout ke skutečnosti, že existence porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu musí být posouzena v závislosti na konkrétních okolnostech každého projednávaného případu, zejména z hlediska povahy dotčeného aktu, kontextu, v němž byl přijat, a právních norem upravujících danou oblast (rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 102).
- 316 V projednávané věci, jak bylo konstatováno v bodech 81 až 88 výše, vycházela Rada za účelem přijetí napadených rozhodnutí nejen z informací, které již měla k dispozici při původním zápisu žalobců v roce 2011, ale rovněž z aktualizace těchto informací v letech 2014, 2015, 2016 a 2017 ohledně zejména vývoje soudních řízení, která se vztahovala na žalobce. Jelikož důvodem pro zápis žalobců je totiž existence probíhajících soudních řízení, je věcí Rady, aby ověřila, zejména při příležitosti pravidelného přezkumu tohoto zápisu za účelem jeho případného prodloužení, fázi, ve které se tato soudní řízení nacházejí, a případně jejich výsledek (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Rada v. LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, body 46 a 52). Za účelem dodržení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu žalobců bylo tedy věcí Rady, aby jim sdělila tyto aktualizované skutečnosti, umožnila jim před přijetím napadených rozhodnutí v tomto ohledu předložit připomínky a aby jim sdělila v rámci odůvodnění uvedených rozhodnutí důvody, proč se nadále domnívá, že prodloužení jejich zápisu bylo odůvodněné.
- 317 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že jak žalobci upřesnili v replice, nehodlají se v rámci projednávaného žalobního důvodu domáhat porušení jejich práva na obhajobu a jejich práva na účinnou soudní ochranu při jejich původním zápisu, což je výtku, o které, jak připouštějí, Tribunál již rozhodl. Naopak se hodlají domáhat obdobného porušení, kterého se Rada dopustila v rámci napadených rozhodnutí. V důsledku toho skutečnost, že Tribunál již přezkoumal existenci takového porušení v rámci původního zápisu žalobců a prodloužení tohoto zápisu v roce 2013, nemůže na rozdíl od toho, co tvrdí Rada, být namítána vůči žalobcům v rámci projednávaného žalobního důvodu.
- 318 S přihlédnutím k těmto úvahám je třeba přezkoumat jednotlivé části projednávaného žalobního důvodu. Je třeba nejprve přezkoumat společně první a třetí část tohoto žalobního důvodu, které obě směřují v podstatě k uplatnění porušení povinnosti Rady sdělit předem skutečnosti, o které hodlala opřít napadená rozhodnutí.

a) K první a třetí části vycházejícím v podstatě z porušení povinnosti sdělit předem skutečnosti, které sloužily jako skutkový základ pro napadená rozhodnutí

- 319 Nejprve je třeba uvést, že v rozsahu, v němž se první část týká neexistence vážných nepřímých důkazů a věrohodných důkazů, které by mohly dokládat prodloužení zápisu žalobců, musí být zamítnuta jako neúčinná v rámci projednávaného žalobního důvodu. Jedná se totiž o otázku, která se vztahuje k opodstatněnosti tohoto prodloužení, která již byla ostatně posouzena v rámci třetího žalobního důvodu a v důsledku toho se odlišuje od otázky, zda byla porušena právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu žalobců (v tomto smyslu a *per analogiam* viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Al Matri v. Rada, T-545/13, nezveřejněný, EU:T:2016:376, bod 134).
- 320 Po tomto upřesnění je třeba konstatovat, že Rada nesdělila před přijetím napadených rozhodnutí všechny skutečnosti, které jí byly předány egyptskými orgány a které jí vedly k domněnce, že prodloužení žalobců bylo nadále odůvodněné.
- 321 Zaprvé [důvěrné]. Jak upřesnili žalobci ve své odpovědi na otázky Tribunálu ze dne 1. června 2016, Rada jim sdělila dokumenty s obdobným obsahem až po přijetí rozhodnutí 2016/411 a 2017/496. Kromě toho, ve svém dopise ze dne 24. března 2015 adresovaném žalobcům, ve kterém odůvodňuje prodloužení zápisu žalobců pro rok 2015, Rada nečiní žádný výslovný odkaz na tento dokument. [důvěrné]. Ostatně, jak bylo uvedeno v bodech 157, 192, 224 a 290 výše, tento dokument poskytoval užitečné informace pro posouzení tohoto rizika, jakož i obecně pro posouzení právního kontextu, jehož součástí byla soudní řízení, která se týkala žalobců. [důvěrné]. Ostatně skutečnost, že před rozhodnutím 2016/411 a prováděcím nařízením 2017/491 jim Rada sdělila dokumenty s obdobným obsahem, tento postoj vyvrací.
- 322 Zadruhé, jak bylo konstatováno v bodě 307 výše, Rada informovala o dopisu egyptských orgánů ze dne 7. března 2016 až po přijetí rozhodnutí 2016/411. Tento dopis přitom obsahoval specifické informace týkající se zachování usnesení o zmrazení majetku ve vztahu ke všem žalobcům, které mohly odpovídat na námitky žalobců týkající se skutečnosti, že druhá až čtvrtá žalobkyně nebyly vůbec uvedeny v dopise těchto orgánů ze dne 2. ledna 2016, který jim byl předán. Tento dopis ze dne 7. března 2016 představoval tedy zjevně skutečnost, ze které Rada mohla vycházet při prodloužení zápisu výše uvedených osob, což ostatně potvrzuje její dopis žalobcům ze dne 21. března 2016, ve kterém odpovídá na jejich námitky s odkazem na uvedený dopis a tento dopis připojuje k této zásilce.
- 323 Zatřetí, jak bylo konstatováno v bodě 308 výše, dopis Rady ze dne 27. ledna 2017, který obsahoval informace týkající se specificky osobní situace druhé až čtvrté žalobkyně, byl oznámen právním zástupcům žalobců pouze pro prvního žalobce. Vzhledem k tomu, že adresáti tohoto dopisu však zastupovali rovněž druhou až čtvrtou žalobkyni před Radou, byli schopni se jménem svých klientů seznámit s informacemi, které se jich specificky týkaly a předložit v tomto ohledu připomínky. V důsledku toho se nelze domnívat, že Rada porušila své povinnosti ve vztahu k druhé až čtvrté žalobkyni tím, že oznámila dopis ze dne 27. ledna 2017 právním zástupcům všech žalobců pouze jako zástupcům prvního žalobce.
- 324 Naproti tomu z bodů 321 a 322 výše vyplývá, že v rámci přijetí rozhodnutí 2015/486 a rozhodnutí 2016/411 Rada porušila své povinnosti tím, že včas nesdělila některé informace, ze kterých vycházela při provedení prodloužení zápisu žalobců v rámci těchto rozhodnutí a v důsledku toho jim neumožnila předložit své připomínky v tomto ohledu před uvedeným prodloužením.
- 325 Je však třeba připomenout, že podle ustálené judikatury proto, aby pochybení týkající se práv na obhajobu vedlo ke zrušení sporného nařízení, je nutné, aby z důvodu tohoto pochybení mohlo řízení vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do práv žadatele na obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 81 a citovaná judikatura).

- 326 Pokud jde o memorandum PGO ze dne 9. února 2015, v bodě 158 výše bylo uvedeno, že žalobci mohli předložit před Tribunálem vyjádření k tomuto dokumentu v rámci projednávané žaloby, [*důvěrné*] při příležitosti jejich písemné odpovědi ze dne 1. června 2017 [*důvěrné*]. Jejich právo na účinnou soudní ochranu bylo tedy zachováno. Kromě toho z tohoto vyjádření nevyplývá, že i kdyby se žalobci mohli s tímto dokumentem seznámit před rozhodnutím 2015/486, byli by schopni zpochybnit jeho obsah nebo jeho relevanci za účelem prodloužení jejich zápisu. V důsledku toho neprokazují, že pokud by tomu tak bylo, řízení by mohlo vést k jinému výsledku.
- 327 Kromě toho, pokud jde o dopis egyptských orgánů ze dne 7. března 2016, je nesporné, že žalobci se s tímto dopisem mohli seznámit prostřednictvím dopisu Rady ze dne 21. března 2016 a že nepochybně, že k tomuto seznámení došlo ve lhůtě dostatečné k tomu, aby jim bylo umožněno předložit v tomto ohledu vyjádření v rámci jejich prvního návrhu na úpravu žaloby. Jak přitom ukazuje přezkum tohoto vyjádření v bodě 307 výše, toto vyjádření nemohlo změnit výsledek řízení, i kdyby bylo předloženo před přijetím rozhodnutí 2016/411.
- 328 V důsledku toho nemohou porušení zjištěná v bodech 321, 322 a 324 výše vést ke zrušení napadených rozhodnutí. První a třetí část projednávaného žalobního důvodu tedy musí být zamítnuty.

b) K druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z neexistence důkazu, že Rada provedla pečlivý a nestranný přezkum opodstatněnosti odůvodnění prodloužení zápisu žalobců

- 329 V projednávané části žalobci tvrdí, že Rada nepředložila žádnou skutečnost, která by umožňovala ověřit, že dostatečně zohlednila připomínky, které předložili před každým prodloužením jejich zápisu, když vycházejí z předpokladu, že zohlednění těchto připomínek mělo Radu přivést k závěru o neopodstatněnosti důvodů pro tato postupná prodloužení.
- 330 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pokud dodržení práva na obhajobu vyžaduje, aby unijní orgány umožnily zúčastněným stranám účelně vyjádřit své stanovisko, nemůže uvedeným orgánům ukládat, aby se s ním ztotožnily. Aby bylo předloženo stanovisko těchto osob užitečné, je pouze třeba, aby toto stanovisko mohlo být předloženo včas a unijní orgány jej mohly zohlednit a s veškerou požadovanou pozorností posoudit jeho relevantnost pro obsah přijímaného aktu (viz rozsudek ze dne 30. června 2016, Jinan Meide Casting v. Rada, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 126 a citovaná judikatura).
- 331 V projednávané věci pouhá skutečnost, že Rada nedospěla k závěru o neopodstatněnosti prodloužení zápisu žalobců, ani dokonce nepovažovala za účelné provést ověření s přihlédnutím k připomínkám žalobců, nemůže v každém případě představovat sama o sobě porušení práva na obhajobu žalobců, pokud žalobci mohli uvedené připomínky předložit včas.
- 332 Za předpokladu, že v projednávané části hodljí žalobci namítat nedostatek odůvodnění napadených rozhodnutí, je třeba uvést, že ve svých dopisech ze dne 24. března 2015, ze dne 21. března 2016 a ze dne 22. března 2017 Rada uvedla individuální, specifické a konkrétní důvody, na základě kterých měla za to, že bylo nutné prodloužit zápis žalobců. V těchto dopisech se rovněž vyjádřila k některým připomínkám žalobců. Skutečnost, že neposoudila všechny otázky evokované žalobci v jejich četných dopisech, neznamená, že je nezohlednila, ale pouze to, že je nepovažovala za určující pro prodloužení jejich zápisu.
- 333 Kromě toho je třeba uvést, že napadená rozhodnutí, která prodlužují zápis žalobců počtvrté, popáté a pošesté, byla přijata v souvislostech, které byly žalobcům známé. Důvod se pro jejich zápis od jejich původního zápisu nezměnil. Mimoto Tribunál a Soudní dvůr již rozhodly o významných otázkách týkajících se legality uvedených důvodů. Kromě toho z písemností ve spise vyplývá, že od původního zápisu žalobců Rada poskytovala žalobcům, pokud ne před přijetím postupných rozhodnutí, tak přinejmenším bezprostředně po přijetí, dokumenty od egyptských orgánů, o které opírala svá

rozhodnutí, takže se žalobci mohli s ohledem na tyto dokumenty rozhodnout ohledně nutnosti podat žalobu a mohli účelně zpochybnit jejich platnost. Stejně tak Tribunál mohl právně dostačujícím způsobem určit s ohledem na všechny tyto skutečnosti specifické a konkrétní důvody, na kterých byla založena napadená rozhodnutí, a vykonat svůj soudní přezkum těchto rozhodnutí.

334 Druhá část tedy musí být zamítnuta.

c) Ke čtvrté části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z toho, že se Rada omezila na převzetí prohlášení egyptských orgánů, aniž by provedla ověření

335 Pokud jde o projednávanou část, je třeba uvést, že je předložena pouze podpůrně pro případ, že by Rada předložila žalobcům veškerou dokumentaci, kterou měla k dispozici. V bodě 321 výše však bylo konstatováno, že tomu tak nebylo, jelikož jim Rada nepředala memorandum PGO ze dne 9. února 2015. V každém případě skutečnost, že Rada důvěřovala prohlášením egyptských orgánů, aniž by provedla ověření, nemůže představovat porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu žalobců (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. února 2016, Rada v. Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, body 89 a 90). Projednávaná část musí být proto zamítnuta.

d) K páté části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z nedostatku reakce Rady na žádosti žalobců o slyšení

336 V rámci projednávané části žalobci tvrdí, že se ve svých dopisech ze dne 23. prosince 2014, ze dne 12. ledna 2015, ze dne 3. února 2015, ze dne 2. března 2015 a ze dne 29. ledna 2016 domáhali „naléhavého“ slyšení a že toto slyšení bylo podle nich nezbytné k tomu, aby zabránilo „zjevných pochybením“ ze strany Rady.

337 V tomto ohledu z judikatury připomenuté v bodě 313 výše vyplývá, že Rada měla v projednávané věci k dispozici prostor pro volné uvážení za účelem určení, zda bylo třeba vyhovět žádostem o žalobců slyšení. V rámci pouhého prodloužení původního rozhodnutí totiž právo žalobců být vyslechnut pouze předpokládá, že žalobci mohli účelně uplatnit své stanovisko tím, že mohli kdykoliv a zejména při příležitosti přezkumu jejich zápisu předložit připomínky, které přísluší Radě nestranně a pečlivě přezkoumat. Jelikož žalobci mohli včas předložit Radě několik dokumentů, které mohly představovat důkazy v jejich prospěch, a uvést závěry, které vyvozovali z těchto dokumentů, neprokazují, že za okolností projednávané věci bylo slyšení nutné. Rada měla totiž k dispozici dostatečnou lhůtu před přijetím napadených rozhodnutí proto, aby požádala žalobce, pokud by to považovala za nutné, aby předložili písemně dodatečná vysvětlení nebo upřesnění týkající se uvedených důkazů v jejich prospěch, nebo případně, aby provedla ověření u egyptských orgánů. Mimoto, jak bylo připomenuto v bodě 330 výše, Rada nebyla povinna ztotožnit se se stanoviskem uvedeným žalobci v jejich připomínkách. V důsledku toho nemůže údajná okolnost, že slyšení bylo nezbytné k tomu, aby zabránilo Radě dopustit se „zjevně“ nesprávných posouzení, prokazovat z důvodu neprovedení takového slyšení existenci porušení práva žalobců být vyslechnut. Z přezkumu prvního, druhého a třetího žalobního důvodu Tribunálem v bodech 114 až 308 výše ostatně vyplývá, že žalobci nepředložili před přijetím napadených rozhodnutí žádnou skutečnost, která by konání slyšení činila nezbytným.

338 Je proto třeba zamítnout pátou část čtvrtého žalobního důvodu, potažmo tento žalobní důvod v plném rozsahu.

4. K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z neodůvodněného a nepřiměřeného omezení práva vlastnit majetek žalobců a z porušení jejich dobré pověsti

- 339 Na podporu projednávaného žalobního důvodu žalobci odkazují na argumenty uvedené v bodech 102 až 110 žaloby ve věci T-279/13. Podle nich jsou tyto argumenty podpořeny skutečností, že se jich již déle než čtyři roky týká zmrazení majetku. Rada tak přitom měla k dispozici poměrně dlouhou dobu k tomu, aby u egyptských orgánů ověřila výši údajně zneužitých prostředků a nicméně tak neučinila. V prvním návrhu na úpravu žaloby nejprve žalobci tvrdí, že podmínka, podle které zásada proporcionality vyžaduje, aby ustanovení bylo způsobilé k dosažení legitimních cílů, které sleduje, není dodržena z důvodu, že zachování omezujících opatření ve vztahu k žalobcům není ani relevantní, ani přiměřené k dosažení cíle podpory zásad právního státu v Egyptě stanoveného v rozhodnutí 2011/172. Odkazují na svou argumentaci předloženou v tomto ohledu v rámci prvního žalobního důvodu. Dále tvrdí, že jejich zápis není nutný z důvodu, že jeho cílů lze dosáhnout rozhodnutími soudních orgánů členských států, a to méně omezujícím způsobem. Konečně tvrdí, že egyptské orgány v soudních řízeních, ze kterých Rada vycházela, netvrdily, že převedli prostředky získané ze zneužití egyptských státních prostředků do Unie. Mimoto zdůrazňují, že jejich argumenty jsou posíleny dlouhou dobou, a sice šest let, která uplynula od jejich původního zápisu.
- 340 Rada tuto argumentaci zpochybňuje, když v podstatě tvrdí, že Tribunál již rozhodl o dodržení zásady proporcionality spornými opatřeními.
- 341 Zprvce stačí konstatovat, že v bodech 70 až 74 usnesení ze dne 15. února 2016, Ezz a další v. Rada (T-279/13, nezveřejněné, EU:T:2016:78), Tribunál odmítl argumenty předložené žalobci na podporu žalobního důvodu obdobného projednávanému žalobnímu důvodu v rámci věci, ve které bylo vydáno toto usnesení. Aniž by tedy bylo potřeba přezkoumat, zda se žalobci důvodně odkazují na spis přiložený k žalobě, aniž by přebírali jeho obsah, jejich odkazy na body 102 až 110 žaloby ve výše uvedené věci musí být tudíž odmítnuty.
- 342 Zadruhé, pokud jde o neověření výše zneužitých prostředků Radou, i přes dostatek času, který měla k dispozici od původního zápisu žalobců, je třeba připomenout, že Tribunál rozhodl, že vzhledem k tomu, že neexistovalo soudní rozhodnutí o opodstatněnosti soudního stíhání vedeného v Egyptě, nemohla Rada znát podstatu případného zneužívání egyptských státních prostředků páchaného prvním žalobcem ani vyčíslit jeho částku (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 208). V projednávané věci přitom z písemností ve spise vyplývá, že žádné z trestních řízení, která se týkala prvního žalobce, nebylo v této fázi dosud ukončeno pravomocným soudním rozhodnutím. Zejména, pokud jde o řízení ve věcech č. 38, 107 a 291 z roku 2011, se zdá, že v návaznosti na zrušení rozhodnutí soudu ve věci samé egyptským kasačním soudem a vrácení těchto věci, aby v nich bylo znovu rozhodnuto, tato řízení stále probíhají. Tento argument musí být tedy odmítnut.
- 343 Zatřetí z přezkumu první části prvního žalobního důvodu a druhé části druhého žalobního důvodu, provedeného Tribunálem v bodech 118 až 165 a 176 až 208 výše, vyplývá, že žalobci neprokázali, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení s ohledem na cíle politiky, jejíž součástí je rozhodnutí 2011/172, ohledně nutnosti obecně zachovat použitelnost tohoto rozhodnutí a konkrétně prodloužit zápis žalobců. Je tedy třeba odmítnout argument, který vychází z toho, že napadená rozhodnutí nejsou ani relevantní, ani přiměřená k dosažení cíle podpory zásad právního státu, který Rada sleduje.
- 344 Začtvrté je třeba připomenout, že v rámci věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), Tribunál rozhodl, že opatření, která přijala Rada zejména na základě čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, byla přiměřená k dosažení cílů tohoto rozhodnutí. Tato opatření totiž účinně přispívají ke snazšímu zjišťování zneužívání státních prostředků páchaného na úkor egyptských orgánů a umožňují těmto orgánům snazší vymožitelnost výnosů z této trestné činnosti (rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada, T-256/11, EU:T:2014:93, bod 206). V důsledku toho nemohou být žalobci oprávněni zpochybnit tyto úvahy tvrzením, že dopis egyptských orgánů ze

dne 24. února 2011 byl určen vnitrostátním soudním orgánům a že v důsledku toho nebylo správné a politické rozhodnutí Rady ani nezbytné, ani přiměřené za účelem provedení zmrazení jejich majetku. Tento argument tedy musí být odmítnut jako nepřijatelný.

- 345 Zapáté, pokud jde o argument žalobců, podle kterého egyptské orgány v rámci soudních řízení, která se týkala žalobců, netvrdily, že došlo k převodu prostředků získaných ze zneužití egyptských státních prostředků do Unie, bylo již v bodě 238 výše připomenuto, že v rámci věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 27. února 2014, Ezz a další v. Rada (T-256/11, EU:T:2014:93), Tribunál, schválený v rámci řízení o kasačním opravném prostředku Soudním dvorem, rozhodl, že Rada mohla právem provést zápis žalobců do přílohy rozhodnutí 2011/172 pouze z toho důvodu, že proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení, které mělo souvislost, ať už jakoukoli, s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků. Projednávaný argument je tedy zčásti nepřijatelný v rozsahu, v němž směřuje ke zpochybnění původního zápisu žalobců, a zčásti zjevně neopodstatněný v části, v níž směřuje ke zpochybnění prodloužení tohoto zápisu.
- 346 A konečně zašesté, je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že omezení využití práva na vlastnictví osob, které jsou dotčeny takovým omezujícím opatřením jako je zmrazení majetku žalobců, vyplývá nejen z obecné povahy dotčeného opatření, ale i případně rovněž z dlouhé doby jejich uplatňování (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Komise a další v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, EU:C:2013:518, bod 132 a citovaná judikatura). Délka doby, po kterou je takové opatření, jako je sporné opatření, uplatňováno, tak představuje jednu ze skutečností, kterou musí vzít unijní soud v úvahu pro účely přezkumu přiměřenosti uvedeného opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2016, CW v. Rada, T-516/13, nezveřejněný, EU:T:2016:377, bod 172).
- 347 V projednávané věci však pouhá okolnost, že zmrazení majetku žalobců v Unii bylo znovu prodlouženo rozhodnutím 2017/496 poté, co bylo zachováno po dobu šesti po sobě jdoucích let, nemůže sama o sobě vést k porušení zásady proporcionality. V tomto ohledu, jak již bylo uvedeno v bodě 135 výše, s ohledem na předmět rozhodnutí 2011/172 musí být omezující opatření stanovená v tomto rámci v zásadě zachována až do ukončení soudních řízení v Egyptě proto, aby byl zachován jejich užitečný účinek. Je přitom nesporné, že ke dni prodloužení zápisu žalobců v roce 2017 trestní řízení týkající se prvního žalobce stále probíhala. Mimoto, jak bylo uvedeno v bodě 308 výše, žalobci nepředložili žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že usnesení o zmrazení majetku přijatá ve vztahu k nim již nejsou platná. Kromě toho se žalobci na podporu projednávaného argumentu nedovolávají nadměrné délky trvání uvedených řízení. Ostatně je třeba konstatovat, že tato řízení, která se týkají složitých skutečností, se vyvíjela a zejména, že rozhodnutí vydaná v prvním stupni byla zrušena egyptským kasačním soudem a věci byly vráceny zpět, aby v nich bylo znovu rozhodnuto. Z písemností ve spise tedy nevyplývá zjevně nepřiměřená povaha délky trvání těchto řízení. Projednávaný argument musí být tudíž odmítnut.
- 348 Z výše uvedených důvodů je tedy třeba zamítnout pátý žalobní důvod.
- 349 Vzhledem k tomu, že žádnému z žalobních důvodů projednávané žaloby nelze vyhovět, je třeba tuto žalobu zamítnout v plném rozsahu, aniž by bylo nutné nařídít důkazní opatření navrhané žalobci.

IV. K nákladům řízení

- 350 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 351 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobci neměli ve věci úspěch, je namísto posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Pan Ahmed Abdelaziz Ezz a paní Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Nagggar ponесou vlastní náklady řízení a ukládá se jim náhrada nákladů řízení vynaložených Radou Evropské unie.**

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. září 2018.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu a skutkový rámec	2
A. Akty přijaté Radou ve vztahu k žalobcům.....	2
B. Řízení zahájená žalobci před unijními soudy před probíhajícím sporem nebo současně s ním.....	3
II. Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	4
III. Právní otázky	5
A. K přípustnosti návrhových žádání žaloby	5
B. K věci samé.....	7
1. K prvnímu a druhému žalobnímu důvodu vycházejícím jednak z námitky protiprávnosti čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutími 2015/486, 2016/411 a 2017/496, a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 a jednak z porušení Radou článku 6 SEU, ve spojení s článkem 2 a s čl. 3 odst. 5 SEU, a článků 47 a 48 Listiny	8
a) Úvodní úvahy	8
1) Právní rámec.....	9
2) Skutkové okolnosti	12
i) Ke skutečnostem vztahujícím se k soudním řízením, která se týkají žalobců v Egyptě.....	12
ii) Ke skutečnostem předaným žalobci před prodloužením jejich zápisu pro roky 2015, 2016 a 2017	13
iii) K zacházení se skutečnostmi, které poskytli žalobci, Radou	15
b) K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z námitky protiprávnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 a nařízení č. 270/2011.....	16
1) K první části vycházející z námitky protiprávnosti rozhodnutí 2015/486, 2016/411 a 2017/496 v rozsahu, v němž prodlužují platnost čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172...	16
i) K výtce vycházející z nedostatku právního základu.....	17
ii) K výtce vycházející z porušení zásady proporcionality	18
– K prvnímu argumentu vycházejícímu z ukončení činnosti „nových egyptských orgánů“ podporovaných Radou	19
– K druhému argumentu vycházejícímu z rizik způsobených nestabilitou egyptského politického kontextu a z údajných porušení právního státu a základních práv.....	20
– K třetímu argumentu vycházejícímu z rizika, že v rámci trestního řízení, které se vztahovalo na prvního žalobce v Egyptě, nebude dodrženo jeho právo na spravedlivý proces	23

2) K druhé části vycházející z nedostatku právního základu čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011	23
c) K druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 6 SEU, ve spojení s články 2 a 3 SEU, a článků 47 a 48 Listiny, Radou	24
1) K druhé části vycházející z toho, že prodloužení zápisu žalobců je v rozporu s cíli uvedenými v bodě 1 odůvodnění rozhodnutí 2011/172	25
2) K první části vycházející z toho, že se Rada neujistila, že byla dodržena základní práva žalobců, a použila nevyvratitelnou domněnku ohledně dodržování těchto základních práv egyptskými orgány	30
2. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedodržení obecných kritérií čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011	33
a) Úvodní poznámky	33
b) K první části třetího žalobního důvodu vycházející z nesprávné právní kvalifikace soudních řízení týkajících se prvního žalobce	35
1) Pokud jde o argumenty a výtky uvedené na podporu návrhových žádání žaloby	36
2) Pokud jde o argumenty a výtky předložené na podporu návrhových žádání prvního návrhu na úpravu žaloby	38
3) Pokud jde o argumenty a výtky uvedené na podporu návrhových žádání druhého návrhu na úpravu žaloby	40
c) K druhé části třetího žalobního důvodu vycházející z nedostatku hmotněprávního základu soudních řízení týkajících se prvního žalobce, který byl stanoven egyptským kasačním soudem	42
d) K třetí části třetího žalobního důvodu vycházející z politických důvodů, na jejichž základě probíhala trestní řízení, která se vztahovala na prvního žalobce	44
e) Ke čtvrté části třetího žalobního důvodu vycházející z nedostatečnosti skutečností týkajících se osobní situace druhé až čtvrté žalobkyně	45
3. K čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu	47
a) K první a třetí části vycházejícím v podstatě z porušení povinnosti sdělit předem skutečnosti, které sloužily jako skutkový základ pro napadená rozhodnutí	49
b) K druhé části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z neexistence důkazu, že Rada provedla pečlivý a nestranný přezkum opodstatněnosti odůvodnění prodloužení zápisu žalobců	50
c) Ke čtvrté části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z toho, že se Rada omezila na převzetí prohlášení egyptských orgánů, aniž by provedla ověření	51
d) K páté části čtvrtého žalobního důvodu vycházející z nedostatku reakce Rady na žádosti žalobců o slyšení	51
4. K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu z neodůvodněného a nepřiměřeného omezení práva vlastnit majetek žalobců a z porušení jejich dobré pověsti	52

IV. K nákladům řízení	53
-----------------------------	----